

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம்

FOR PRIVATE CIRCULATION ONLY - Not for sale

பராங்குஸ திருஅவதார ஸ்ரீ
5110
விக்ருதி ஸ்ரீ வைகாசி
26, 9-6-2010
க்ரந்த பரிபாலந ட்ரஸ்ட்
வெளிமீடு

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம் தீ₄ப₄க்த்யாதி₃ கு₃ணர்ணவம்।

யதீந்த்₃ரப்ரவணம் வந்தே₃ ரம்யஜாமாதரம் முநிம்॥

जीवोज्जीवनसङ्कल्पं हरेः पूर्णं विधित्सुकाम् | श्रियं सत्याशिषं कुर्वत्सदाचार्यपरम्परा ॥

यावत् , विजयतां तावत्सीमातिक्रान्तवैभवा | श्रीशैलेशदयापात्रनाम्नीयं पत्रिका शुभा ॥

ஆலோசகர்: ஸ்ரீ.உ.வே.பரதன்ஸ்வாமி
ஆசிரியர்:

ஸ்ரீவைஷ்ணவமஹாநிதி R.ரகுராமன் (பாலாஜி)9994606427

24/71,புத்தூர் அக்ரஹாரம் திருச்சி-620 017.

துணையாசிரியர்: K.ஆராவமுதன் (98942 12038)

பொருளடக்கம்

மலர் 3 இதழ் 2

பக்கம்

நல்தேர்த்தனிப்பாகா! வாராய்!	1-08
புருஷகாரம் – சிறையிருந்தவள் ஏற்றம்	09-12
திவ்யஸூரிசரிதம்	(25-28) 13-16
இராமாவதாரத்திலிருந்து நாம் கற்றுக்கொள்ளவேண்டிய நற்குணங்கள்	17-22
ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவவுரை	(35-36) 23-24
மஹநீயர்களைப்போற்றுவோம்-5	25-28
ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணம்ருத உரை	(53-56) 29-32
அஷ்டபிரபந்தம் – திருவரங்கத்தந்தாதி	(9-16) 33-40
பெரியாழ்வார்திருமொழி வ்யாக்யாநங்கள்	(189-196) 41-48

திருக்கோட்டியூர் நம்பி உகந்த பாசரம்

மாதாவினைப் பிதுவை

திருமாலை வணங்குவனே'

அகலங்கப்ரம்மராயன் என்ற சிற்றரசனின் உபத்ரவத்தால் ஒருஸமயம் பட்டர் ஸ்ரீரங்கவாஸத்தை இழந்து திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருந்தார். அப்போது அங்கே ராமாநுஜதாஸர் என்பவரொருவர் பட்டரிடம் வந்து 'அடியேனுக்கு திருவிருத்தத்தின் பொருளை அருளிச்செய்யவேணும்' என்று ப்ரார்த்தித்தார். நம்பெருமானைப் பிரிந்த துக்கத்தினால் பட்டரால் வார்த்தை சொல்லமுடியவில்லை. அதனால் நஞ்ஜீயரைப் பார்த்து 'நீரே இவருக்குக் காலக்ஷேபம் சொல்லும்' என்றார். நஞ்ஜீயர் காலக்ஷேபம் ஸாதித்துவரும்போது

'யாதானும் ஓராக்கையில்புக்கு
ஆங்காப்புண்டும் ஆப்பவிழ்ந்தும்
மூதாவியில் தடுமாறும்
உயிர்முன்னமே அதனால்
யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தை
நல்வீடுசெய்யும்

என்ற பாசரத்தைச் சொன்னவுடனே, கோஷ்டியில் காலக்ஷேபம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸிஷ்யரான பல்லவதரையர் என்பவர் கண்ணுங்கண்ணீருமாய் மயிர்கூச்செறியப் பெற்றிருக்கக்கண்டு, நஞ்ஜீயர் 'நீர் பாசரத்தின் அர்த்தத்தைக் கேட்பதற்கு முன்னமேயே இதில் இவ்வளவு தூரம் ஈடுபடக்காரணமென்ன என்று கேட்க, அதற்கு அவர் 'திருக்கோட்டியூர்நம்பி எனக்கு நல்வார்த்தைகள் சொன்னவுடன், 'எம்பெருமான் திருமுன்பே தினமும் இப்பாசரத்தை விண்ணப்பஞ்செய்' என்று நியமித்தார். அதனை இப்போது நினைத்தேன்' என்றார். அதுகேட்ட நஞ்ஜீயர் 'இப்பாசரார்த்தமாக நம்பி அருளிச்செய்தவற்றில் ஏதாவது நினைவிலிருக்கிறதா' என்று கேட்டார். 'அதொன்றும் அடியேன் அறிந்திலேன்; இப்பாசரத்தை மட்டும் நினைத்திருப்பன்' என்றார் அவர். மேற்கொண்டு பாசரார்த்தத்தை அருளிச் தொடர்ச்சி ராப்பர் 3ல்

ஸ்ரீ:

**நல்தேர்த்தனிப்பாகா! வாராய்!
வாகம்ருதவர்ஷீ ஸ்ரீ.உ.வே.வேளுக்குடி வரதாசார்யஸ்வாமி**

ஆழ்வார் 'பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்' (திருவாய் 1-3-1) என்றார் முதலில். அடுத்ததாக "பிறர்க்கரிய வித்தகன்" என்கிறார். இங்கே 'பிறர்' என்று ஆழ்வார் நிர்தேஸரித்திருப்பது யாரை? என்னும் கேள்வி எழுகிறது. முதலில் பத்துடை அடியவர் யார் என்று தெரிந்துகொண்டால்தான், பிறகு 'பிறர்' என்பவர் யாவர் என்பதை நிர்ஸ்சயிக்க முடியும். 'பத்துடை அடியவர்' என்பதற்கு 'பக்தி உள்ளம் படைத்தவர்' என்னும் அர்த்தம் ஆழ்வாருக்கு விவக்ஷிதம் அன்று. பகவானிடத்தில் த்வேஷமில்லாமல் இருப்பவர்கள் இந்த இடத்திலே 'பத்துடை அடியவர்' எனப்படுகிறார்கள். இத்தால் பகவானிடத்திலே த்வேஷ புத்தி உள்ளவர்கள் 'பிறர்' என்பது தெரிகிறது.

இந்த இடத்திலேயும் தக்கோர்மை உடைய ஐவர் என்று இருப்பதனால் அது இல்லாத ஈர்ஐம்பதின்மர் - 'நீர்மைஇல் நூற்றுவர்' ஆன துர்யோதநாதிகள் என்று அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும். துர்யோதநாதிகள் நீர்மைக் குணம் இல்லாமையினாலே அழிந்தார்கள். 'எங்கள் பந்துக்களான பஞ்சபாண்டவர்கள் ஜீவிக்கில் நாங்கள் ஜீவியோம். இவர்களும் வாழ்ந்து நாங்களும் வாழ்வதா? அவர்கள் அழிவதுதான் எங்களுக்கு வாழ்ச்சி' என்று இருந்தவர்கள் துர்யோதநாதிகள். இவர்கள் தாள் சாய்ந்து மாயும்படியாக ஆக்கினான் பகவான்.

நல்தேர் - 'இவனை ஸாரதி₂யாக உடைத்தாகையாலே அதிஸ்லாக்₄யமான தேர்' என்று வ்யாக்யாநம். அதாவது கண்ணனை ஸாரதியாகக் கொண்டு இருக்கும் நன்மை படைத்த தேர். ஆழ்வார் கீழே 'திண்தேர்' (3-10-5) என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார். 'இடர் இன்றியே ஒருநாள் ஒருபோழ்தில் எல்லா உலகும் கழிய படர்புகழ்ப் பார்த்தனும் வைதிகனும் உடன் ஏறத் திண்தேர் கடவி..' என்று பாசுரம். பார்த்தன், வைதிகன் இருவரையும் தேரில் ஏற்றிக்கொண்டு பகவான் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளுகிறான். எல்லா உலகங்களையும் தாண்டி அந்தத் தேர் செல்கிறது. அந்தத் தேரை 'திண்தேர்' என்று வர்ணிக்கிறார் ஆழ்வார். தேருக்குத் திண்மையாவது என்ன? இத்தனை மண்டலங்களையும் தாண்டிக்கொண்டு செல்லவல்ல த₄ார்ட்யத்தைச் சொன்னபடி. அதுவும் கண்ணன் எழுந்தருளியிருந்த தேர். அதுமேல் உலகங்களைத் தாண்டிக்கொண்டு சென்ற தேர்; இது யுத்த அரங்கத்திலே துர்யோதநாதிகள் கால் சாய்ந்து வீயும்படி கண்ணன் ஸாரதியாய் நின்று நிர்வஹித்த தேர்.

ஆழ்வார்களுடைய பாசுரங்களிலே 'சீர்' என்னும் ஸப்தம் பல இடங்களில் வருகிறது. சீர் - சீர்மை என்றபடி. 'சீரார் தயிர் கடைந்து', 'சீரார் வெண்ணெய்', 'சீரார் வளை', 'சீரார் தென்னல்', 'சீரார் கலை', 'சீர்மல்கும் ஆய்ப்பாடி' 'சீரியசிங்காசனம்' 'சீர்முடி', ஸ்ரீஸைலேஸத₃யாபாத்ரம்- ஜூன் 2010

என்று பல இடங்களில் இந்த ஸப்தம் வந்தாலும் ஓரோர் இடத்திலும் ஓரோர் சீர்மை சொல்லப்படுகிறது. அந்தந்த இடத்துக்கு அநுகுணமாக அர்த்தவிந்யாஸம் பண்ணிக் காட்டுவது நம் பூர்வாசார்ய வ்யாக்யாநங்களுக்குண்டான தனிச்சிறப்பாகும்.

“திருக்குறுங்குடி நம்பி” “கமலத்தயன் நம்பி” “திருக்குருகூர் நம்பி” என்றும் ஆழ்வார் அருளிச்செய்திருக்கிறார். ஆழ்வார் பகவானையும் நம்பி என்று கொண்டாடி இருக்கிறார். ப்ரஹ்மாவையும் நம்பி என்று கொண்டாடி இருக்கிறார். தம்மையும் நம்பி என்று சொல்லிக்கொள்கிறார். திருக்குறுங்குடி எம்பெருமான் ஜ்ஞாநஸக்தி பரிபூர்ணன் என்பதனாலே அவனை நம்பி என்று கொண்டாடுகிறார். பகவானுடைய அநுக்ரஹத் தாலே தமக்கு ஜ்ஞாநபக்திகள் பரிபூர்ணமாக அமைந்தபடியாலே தம்மையும் நம்பி என்று சொல்லிக்கொள்கிறார். ப்ரஹ்மா பகவானைப் போன்று ஜ்ஞாநஸக்தி பூர்ணத்வம் படைத்தவரும் அன்று; ஆழ்வாரைப்போலே ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்களைப் பூர்ணமாகப் பெற்றிருப்பவரும் அன்று. இருப்பினும் இந்த இடத்திலே நம்பி என்னும் ஸப்தத்தால் ப்ரஹ்மாவுக்கு ஓர் சிறப்பு சொல்லப்படுகிறது. அதாவது – பகவானுக்குத் திருக்குமாரனாகப் பிறந்து பகவானிடமிருந்தே அனைத்து உபதேஸங்களையும் பெற்றிருப்பவர் ப்ரஹ்மா. அவன் கொடுத்த அதிகாரி ஸம்பத்தியைக் கொண்டு பற்பல கார்யங்களை நிர்வஹிக்கிற காலத்திலே ஒருமுறைகூட தம் கார்யத்திலே ஸந்தேஹப்பட்டு அவர் பகவானிடம் வந்ததில்லையாம். ப்ரஹ்மாவினுடைய இந்தச் சிறப்பைத் திருவுள்ளம்பற்றி ஆழ்வார் அவரை ‘கமலத்தயன் நம்பி’ என்னும் ஸப்தத்தால் குறிப்பிடுகிறார் என்கிறார்கள் நம் பெரியோர்கள். ஆக நம்பி என்னும் ஸப்தத்துக்கு அது வரும் அந்தந்த இடங்களுக்குத் தகுந்தவாறு பொருள் உரைக்கவேண்டும். அதுபோன்று இந்த இடத்திலேயும் ‘நல்தேர்’ என்பதற்கு ‘இவனை ஸாரதி₂யாக உடைத்தாகையாலே அதிஸ்ஸலாக்₄யமான தேர்’ என்று வ்யாக்யாநம் அமைந்துள்ளது.

‘பார்த்தன் செல்வத்தேர் ஏறு சாரதியாய் எதிர்ந்தார் சேனை செருக்களத்து திறல் அழியச் செற்றான் தன்னை’ (பெரிய திரு.2-10-8) என்று திருமங்கையாழ்வார் பாசரம். ‘பார்த்தன் செல்வத்தேர்’ – “இவனைத் தோழனாகவும், மைத்துனனாகவும், தூதனாகவும் ஸாரதி₂யாகவும் உடைய அர்ஜுநனுடைய தேரினே” என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம் அநுக்ரஹிக்கிறார். கண்ணனைத் தோழனாகப் பெறும் பேறு பெற்றவனை ‘நற்செல்வன்’ என்று கொண்டாடினான் ஆண்டாள். இங்கே கண்ணனை எல்லாமாகப் பெற்ற அர்ஜுநனுடைய தேரை ‘செல்வத்தேர்’ என்று கொண்டாடுகிறார் திருமங்கையாழ்வார்.

‘தனிப்பாகா’ – “தனியே நிர்வாஹகனாவனே” என்று வ்யாக்யாநம். பகவானை ஸாரதியாக உடைய இந்தத் தேருக்கு அவன் ஒருவனே நிர்வாஹகன். இந்தத் தேருக்கு ரதி கிடையாது. இந்தத் தேருக்கு ரதியாக அர்ஜுநன் இருக்கிறானே என்றால், ஆழ்வாருக்கு நல்தேர் தெரிகிறது; தனிப்பாகன் தெரிகிறான்; ஆனால் ரதியான அர்ஜுநன் தெரியவில்லையே என்று ஆஸ்ஸர்யப்படுகிறார் நம்பிள்ளை.

“ரதி₂யைக் காண்கிலர்; ‘ந காங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண’ என்றவனைச் சேமம்

ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- ஜூன் 2010

சாத்தி வைத்து வ்யாபரிக்கையாலே ஸாரதி₂யையாயிற்று இவர் காண்கிறது” என்று வ்யாக்யாநம். இந்த ஸூஸூக்தியை “ந நாங்ஷேஷ விஜயம் க்ருஷ்ண” என்றவனைச் சேமம் சாத்தி வைத்து வ்யாபரிக்கையாலே ரதியைக் காண்கிலர். ஸாரதியையாயிற்று இவர் காண்கிறது” என்றும், ‘ரதியைக் காண்கிலர், ஸாரதியையாயிற்று இவர் காண்கிறது” என்றும் பிரித்து அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும்.

“ரதி₂யானாகையில் வெற்றி தன் தலையிலே கிடக்குமே; அதுக்காகத் தான் ஸாரதி₂யாய், வெற்றியும் அவன் தலையிலே கிடக்கும்படி பண்ணினான் ஆயிற்று. அவன் தலையிலே வெற்றி கிடக்கும்படி தன்னைத் தாழவிட்டாலும், அடியறியும்வர் விடாரே. அர்ஜுநன் ஒரு நிமித்த மாத்ரம், அவனை அப்பராகச் (பூஜ்யராக) சேமம் சாத்தி வைத்து வென்றவன் இவனே கிடீர் என்கிறார்” என்று ‘பார்த்தன் செல்வத்தேர்’ (பெரிய.திரு. 2-10-8) என்றவிடத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளையினுடைய வ்யாக்யாநமானது, “நகாங்ஷேஷ விஜயம் க்ருஷ்ண” என்றவனைச் சேமம் சாத்தி வைத்து வ்யாபரிக்கையாலே ரதி₂யைக் காண்கிலர். ஸாரதி₂யையாயிற்று இவர் காண்கிறது” என்னும் பகுதியை விவரிக்குமாறு அமைந்துள்ளது இவ்விடத்திலே அநுபவிக்கத்தக்கது.

இனி ‘ரதி₂யைக் காண்கிலர், ஸாரதி₂யையாயிற்று இவர் காண்கிறது’ என்னும் பகுதி ஆழ்வார் நிலையை ஆஸ்சர்யமாக வர்ணிப்பது நம்மால் விவரமாக அநுபவிக்கத் தக்கது. ‘ஜ்ஞாநிகளுக்கு பகவான் ஒருவன் மட்டும்தான் தெரிவன்’ என்பது இங்கே காட்டப்படும் அர்த்தமாகும். மஹர்ஷிகளும் ஆழ்வார்களும் இந்த அர்த்தத்தை ஆஸ்சர்யமாகக் காட்டியருளியிருக்கிறார்கள். பல மஹான்களுடைய சரித்ரத்தைக் கொண்டு ஆழ்வாருடைய இந்த நிலையை நாம் ஓரளவு அறிந்து அநுபவிக்கலாம்.

1. பகவத்பக்தியில் சிறந்தவரான நாரதர் வைபவத்தை முதலிலே அநுபவிப்போம். ஸூமத்பாகவதத்திலே நாரதரே தம்முடைய பூர்வ ஜநம் சரித்ரத்தை வேதவ்யாஸருக்குச் சொல்வது காணத்தக்கது. நாரதர் பகவானுடைய அநுப்ரவேஸ அவதாரவிஸேஷமாவார். ப்ரஹ்மாவுடைய புத்ரர் என்னும் பெருமையும் இவருக்கு உண்டு. இவர் பூர்வஜநமத்திலே வேதவித்துக்களுக்கு தாஸக்ருத்யம் செய்யக்கூடிய ஒருத்திக்கு புத்ரராகப் பிறந்தார். வர்ஷருது, ஸரத்ருது காலத்தில் இவர் இருக்கும் இடத்திலே யதிகள் சிலர் சாதுர்மாஸ்ய ஸங்கல்பம் செய்து கொண்டு தங்கி இருந்தார்கள். இவருக்கு ஐந்து வயதுதான் ஆகியிருந்தகாலம். ஆனால் வினாயாடுதல் போன்ற சிறுபிள்ளைத்தனம் எதுவுமே இவருக்குக் கிடையாது. அந்த வயதிலேயே இந்தரியங்களை அடக்கியாளும் பக்குவம் இவருக்கு இருந்தது. இவர் மஹான்களான அந்த யதிகள் திருவுள்ளம் உகக்கும்படி நடந்துகொண்டார். எல்லாரையும் ஸமமாகப் பார்க்கும் அவர்களும் இவரிடத்திலே விஸேஷ ப்ரீதியைக் காட்டியருளினர். இவர், அவர்கள் உண்ட பாத்ரத்தில் மிகுந்திருந்த அந்நத்தை ஸ்வீகரிக்கும் பாக்யத்தைப் பெற்றார். பரமபாகவதோத்தமர்களான அவர்கள் உண்டு மிகுந்த உச்சிஷ்டத்தை புஜித்ததாலே இவர் பாபங்கள் நீங்கப் பெற்றவரானார். நாள்தோறும் மூன்று காலங்களிலும் பகவானுடைய சரித்ரங்களையும் திருநாமங்களையும் அவர்கள் சொல்லிக்கொண்டிருப்பார். இவர் ஸூஸேஸேஸ்யாபாத்ரம்- ஜூன் 2010

அவற்றைக் கேட்கும் பாக்யத்தைப் பெற்றார். மஹான்களான பெரியோர்கள் திருவாக்கு களாலே பகவானுடைய சரித்திரங்களையும், திருநாமங்களையும் கேட்டு அநுபவித்ததால் இவருக்கு தத்தவஜ்ஞாநமும் பகவானிடத்தில் அத்யந்தபக்தியும் உண்டாயிற்று.

ஒரே பிள்ளையான இவரை மிகவும் செல்லமாக வளர்க்க வேண்டும் என்று இவர் தாயார் ஆசைப்பட்டாள். ஆனால் அதற்குண்டான ஐஸ்வர்யம், ஸாமர்த்யம் எதுவுமே அவளுக்குக் கிடையாது. ப்ராஹ்மணர்களுடைய க்ருஹங்களிலே வேலைசெய்து கொண்டு இருந்தாளவள். அவளுடன் இவர் இருந்தாலும் லோகத்தில் பற்று இல்லாமலேயே இருந்துவந்தார். இவருக்கு அந்த ஸந்யாஸிகளைப் போலே ஒரே இடத்தில் இருக்காமல் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டும் பகவானுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லிக் கொண்டும் அவனுடைய திருவவதார திவ்யசேஷ்டிதங்களை அநுபவித்துக்கொண்டும் காலத்தைக் கழிக்கவேண்டும் என்னும் எண்ணமே மேலோங்கி இருந்தது.

திடீரென்று ஒருநாள் இவருடைய தாயார் பால்கறக்கப் போகும்போது பாம்பு கடித்து இறந்துவிட்டாள். தாயை இழந்தாலும் இவர் துக்கப்படவேயில்லை. தாம் இருக்கும் இடத்தைவிட்டு வடக்குநோக்கிப் புறப்பட்டார். வழியெல்லாம் இயற்கைக் காட்சிகளைக் கண்டவாறே சென்ற அவர் ஒரு கோரமான, மனித நடமாட்டமே இல்லாத வனத்தை அடைந்தார். வெகுதூரம் நடந்துவந்த களைப்பு நீங்க ஒரு அரசமரத்தின் அடியில் உட்கார்ந்து பகவானையே த்யாநித்துக்கொண்டு இருந்தார். அப்பொழுது பகவான் அவருக்கு ஒரு முறை காட்சி அளித்தான். வெளி இந்திரியங்களால் பகவானைப் பார்க்க முடியாது. அவர் மனது ஸூத்தமாய் இருந்ததால் மனக்கண்ணால் பகவானைப் பார்த்தார். அப்பொழுது அவருக்குத் தன் ஸரீரத்தைப் பற்றியோ ஆத்மாவைப் பற்றியோ எந்த உணர்வும் இருக்கவில்லை. பரமாத்மா மட்டும் தான் அவருக்கு தெரிந்தான். ஒருகூணம் அவருக்குத் தன்னைக் காட்டிய பகவான் பிறகு மறைந்து விட்டான். நமக்குக் காட்சியளித்த பகவான் எங்கு இருக்கிறான் என்று அங்குமிங்கும் அலைந்து பார்த்தார். ஆனால் அவரால் பகவானைக் காண இயலவில்லை. லோகத்திலே ஒருவன், தான் உகந்த விஷயத்தைப் பார்க்கப்பெறாதபோது எப்படித் தவிப்பானோ அப்படி பகவானைக் காண இயலாமல் இவர் தவித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது பகவான் ஆகாஸத்தில் மின்னல் போல் தோன்றி இவர் கண்ணுக்குப் புலப்படாமலேயே சில வார்த்தைகள் சொன்னான். 'என்னைப் பார்க்கவேண்டும் என்று பாரித்துக் கொண்டிருக்கிறாய். நீ இந்த ஐந்மத்தில் என்னைப் பார்க்கமுடியாது. யாருக்குப் பாபம் நீங்கவில்லையோ, யாருக்கு யோகம் ஸித்திக்கவில்லையோ அவர்கள் கண்களுக்கு நான் தோற்றமுடியாது. என்னுடைய வைலக்ஷணயம் உன் நெஞ்சிலே பட்டால் என்னை அடைய உனக்கு ஆசை வளரும் என்பதனாலேயே ஒரு முறை உனக்கு காட்சித்தேன். என்னிடம் ஆசை வளரவளர ராகத்வேஷங்கள் விலகும். என்னிடத்தில் உன் மதி நன்றாகப் பதிந்திருக்கிறது. ஆகையால் உனக்கு ப்ரளய காலத்திலேகூட என்னைப் பற்றிய நினைவு இருந்து கொண்டேயிருக்கும்' என்று பகவான் சொன்னான்.

இவரும் அவனை வணங்கி, அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லிக் கொண்டும்

அவன் திருவவதார சேஷ்டிதங்களை நினைத்துக்கொண்டும் காலத்தைக் கழித்தார். ப்ரஹ்மாவுக்கு பகல் காலம் முடிந்து இரவு வருகிறது. ப்ரளயம் உண்டாகிறது. அநிருத்தனுடைய நாபியில் ப்ரஹ்மா ஸயநித்துக் கொள்கிறார். ஆயிரம் சதுர்யுகங்கள் கழிந்தபின் ப்ரஹ்மா மறுபடியும் ஸ்ருஷ்டியைத் தொடங்குகிறார். அப்பொழுது நாரதரையும் ஸ்ருஷ்டி செய்கிறார். பகவானுடைய அநுக்ரஹத்தினால் நாரதர் மூன்று லோகங்களிலும் அவன் கொடுத்த வீணையை வைத்துக்கொண்டு, ஸதா அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிறார்.

ஆக இவ்வளவும் நாரதர் தம்மைப் பற்றி வ்யாஸரிடம் சொல்லுவதாய் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராணத்தின் மூலம் நாம் அறிகிறோம். மஹான்களுடைய சரித்ரம் நம்மைப் புனிதமாக்கும். இங்கே நாரதருடைய சரித்ரத்தை அடியேன் விண்ணப்பித்தது **மஹான்களுக்கு பகவான் மட்டும் தான் தெரிவன்** என்பதை வலியுறுத்தவே.

2. த₄ர்மாத்மா ஸத்யஸௌசாதி₃ கு₃ணநாம் ஆகர: பர:।

உபமாநமஸேஷாணம் ஸாதூ₄நாம் யஸ் ஸத₃ாஸ₄வத் (ஸ்ரீவி.பு.1-15-156) என்று மஹர்ஷியால் கொண்டாடப்படும்வனான ப்ரஹ்லாதாழ்வான் சரித்ரத்திலும் நாம் இந்த உண்மையைக் காணலாம். கொடிய நாகங்கள் ப்ரஹ்லாதாழ்வானைக் கடிக்கின்றன. பரமாத்ம த்யாநத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு தன் ஸரீரத்தைப் பற்றி எந்த உணர்வும் இல்லை.

ஸ த்வாஸக்தமதி: க்ருஷ்ணே த₃ுஸ்யமாநோ மஹோரகை₃:।

ந விவேத₃ாத்மநோ க₃ாத்ரம் ததஸ்ம்ருத்யாஹ்லாத₃ ஸுஸ்தி₂த:। (ஸ்ரீவி.பு.1-17-39) (ஸம்ஸார துக்கங்களைப் போக்கடிப்பதாலும், அனைவர்க்கும் ஆநந்தஹேதுவாகையாலும், க்ருஷ்ணன் எனப்படும் பரமாத்மாவிடம் நெஞ்சு செலுத்தியவனாகையாலே, அந்த ப்ரஹ்லாதாழ்வான் மஹா நாகங்களால் கடிக்கப்பட்ட போதிலும் அப்பரமாத்மாவின நினைவினால் ஏற்பட்ட ஆநந்தத்தில் மூழ்கியவனாய் தன் ஸரீரத்தையே உணரவில்லை.) என்று வர்ணிக்கிறார் ஸ்ரீபராஸரர்.

3. ஸ்ரீராமாவதார காலத்தில் அஸோகவனத்தில் சிறையிருந்த பிராட்டியின் நிலையும் இதுவே.

நைஷா பஸ்யதி ராக்ஷஸ்யோ நேமாந் புஷ்பப₂லத்₃ருமாந்।

ஏகஸ்த₂ஹ்ருத₃யா நூநம் ராமமேவாநுபஸ்யதி। (ஸ்ரீ ரா. ஸு.16-25) என்று அஸோகவனத்தில் பிராட்டி இருந்த நிலையை வர்ணிக்கிறார் திருவடி. லோகத்திலே பல பதார்த்தங்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள், காண்பவர்க்கு பீதியை உண்டாக்கும் பதார்த்தங்களும் உண்டு. ப்ரியத்தை உண்டாக்கும் பதார்த்தங்களும் உண்டு. இவை இரண்டிலும் கண் வைக்காமல் பகவான் ஒருவனையே நோக்கும் உணர்வைப் பெறவேண்டும். அஸோகவனத்தில் இருக்கும் பிராட்டிக்கு, பீதி ஹேதுவான ராக்ஷஸிகளும் கண்ணிலே தோற்றவில்லை. அழகிய புஷ்பங்களும் இனிய பழங்களும் நிறைந்த மரங்களும் தோற்றவில்லை. பிராட்டியானவள் பெருமாள் ஒருவனிடத்திலேயே நிலைத்த மனத்தை உடையவளாய் இருக்கிறார் என்று கொண்டாடுகிறார் திருவடி.

4. 'என் அமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணவே' என்று பெரியபெருமாள் ஒருவனிடத்திலேயே ஈடுபட்டார் திருப்பாணாழ்வார். 'ஒண்தாமரையாள் கேள்வன் ஒருவனையே நோக்கும் உணர்வு' (முதல் திருவ. 67) என்று பொய்கையாழ்வார் பாசரம். ஜ்ஞாநத்துக்கும் அநுபவத்துக்கும் விஷயம் அவன் ஒருவனே!

வாராய்: அர்ஜுநனுக்கு உபய ஸேனையின் நடுவே தேரை நடத்தினாப்போலே தனக்கு மேகக்கூட்டங்களின் நடுவே தேரை நிறுத்திக் காட்டக்கூடாதா? என்கிறார் ஆழ்வார். "“ஸேநயோருப₄யோர் மத₄யே ரத₂ம் ஸ்த₂பாய' என்ன, உபயஸேநையின் நடுவே தேரை நிறுத்தின நீ, அத்தேரை இம்மேக₄ங்களின் நடுவே நடத்தினாலாகாதோ? ஐவருமாய் எதிரிகள் ஸங்க₂யாதருமானாலோ உதவலாவது? தனியனுமாய் மேக₄ஸமுஹங்கள் அஸங்க₂யாதமானால் உதவலாகாதோ?" என்று ஆழ்வாரின் மனோபாவத்தை ஆஸ்சர்யமாக விவரிக்கிறார் நம்பிள்ளை.

பாண்டவர்கள் ஐவர். அவர்களுக்கு விரோதியாக அமைந்த தூர்யோதநாதிகள் நூற்றுவர். இங்கு பகவானை ஆஸ்ரயித்திருக்கும் ஆழ்வாரோ தனி ஒருவராவார். இவர்க்கு அமைந்த எதிரிகளான மேகக்கூட்டங்களோ எண்ணிறந்தவை. தமக்கு எதிரிகளான மேகக்கூட்டங்களை ஐந்து, பத்து என்று ஒரு கணக்கெடுத்துச் சொல்லவில்லை ஆழ்வார். 'தொக்க மேகப்பல்குழாங்கள்' என்று பாசரம். 'ஐவரான பாண்டவர்களுக்கு கார்யம் செய்தாயே! ஒருவனான எனக்கு கார்யம் செய்யக்கூடாதா? உன் அடியார்கள் ஐவரானால் தான் நீ வருவாயோ? ஐவர்க்கு எதிரிகளாக நூற்றுவர் என்று ஒரு கணக்கிலே வந்தால் தான் நீ வருவாயோ? விரோதிகள் 'தொக்கமேகப்பல்குழாங்கள்' என்று கணக்கிலடங்காமல் இருந்தால் நீ கார்யம் பண்ணமாட்டாயோ?'

'முப்பத்துமூவர்' (திருப்பாவை-20) என்று சொல்லும் ஆண்டாள் திருவுள்ளக் கருத்தும் இதே ரீதியில் அமைந்துள்ளதைக் காணலாம்.

"நீ ரக்ஷிக்குமிடத்தில் ஸங்க₂யாநியதி வேணுமோ? க்ரமவிவகைதானுண்டோ? அஞ்சலக்ஷங்குடியிலுள்ளாருமாய் நோவுபட்டால் உதவலாகாதோ? ஆண்களுமாய் ப்ரப₃லருமானாலோ ரக்ஷிக்கலாவது; பெண்களுமாய் அபலைகளுமானால் ரக்ஷிக்கலாகாதோ?" என்று தொடங்கி ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநத்திலே அழகியமணவாளப் பெருமாள் நாயனார் கோபிமார் பாவனையில் ஆண்டாள் திருவுள்ளக் கருத்தை ஆஸ்சர்யமாக எடுத்துக்காட்டியிருப்பது இவ்விடத்திலே அநுபவிக்கத்தக்கது.

இதுவோ பொருத்தம் - "ஆஸ்ரிதரோடு முன்பு நீ பொருந்திப் போந்தபடி இதுவோ? ஆஸ்ரிதர்க்காக தூ₃த்ய ஸாரத₂யங்கள் பண்ணியும், 'ஆயுத₄மெடேன்' என்று ஆயுத₄ம் எடுத்தும், பகலை இரவாக்கியும் பக்ஷபதித்தது பொய்யோ? 'நாராயண கத₂யமிமாம்' என்றவனும் கைக்கூலி கொண்டு புலமை பாடினாகாதே யென்கிறார். இப்போது தமக்கு உதவில் அவை மெய்யாவதென்றிருக்கிறார்" என்று ஈடு. இது தன்னைச் சிறிது விவரிக்கிறேன்.

'நீ செய்ததாகச் சொல்லப்படுவது அனைத்தும் பொய்யோ?' என்று (தன்னிடத்

தில் முகங்காட்டாத) பகவானைப் பார்த்துக் கேட்கிறார் ஆழ்வார். ‘உன்னுடைய அடியார்களான பஞ்சபாண்டவர்களுக்காக ஆஸ்ரித பக்ஷபாதியான நீ செய்தவைகளாகக் கூறப்படும் மாயங்கள் அனைத்தும் பொய்தானோ? பாண்டவர்களுக்காக நீ தூது நடந்ததும், அவர்களிலே ஒருவனான அர்ஜுநனுக்குத் தேர் ஓட்டியதும், போரில் ஆயுதம் எடுக்கமாட்டேன் என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிப் பின்னர் ஆயுதம் எடுத்ததும், பகலை இரவாகக் காட்டியதும் எல்லாம் பொய்தானோ?’ என்கிறார் ஆழ்வார். பகவான் ஆழ்வாரைப் பார்த்து ‘உத்தமரே! பாரத யுத்தத்தில் நான் செய்தவை அனைத்தையும் மஹர்ஷி மஹாபாரதத்தில் சொல்லியிருக்கிறாரே?’ என்று ப்ரமாணம் காட்டுகிறான். உடனே ஆழ்வார் “ ‘நாராயண கதாமிமாம்’ என்று உடனே உன் சரிதரத்தை எழுதப் புகுந்த வ்யாஸருக்கு கைக்கூலி கொடுத்து, பொய்யான இச்செயல்கள் அனைத்தையும் உன்னுடைய சேஷ்டிதங்களாக எழுதுவித்துக்கொண்டாய் போலும்! நீ இப்போது என் விஷயத்தில் கார்யம் செய்தருளினாலன்றே அவை உண்மை எனத்தகும்” என்று விண்ணப்பிக்கிறார்.

ஆழ்வார் ஸ்ரீராமாயணம் பொய் என்றது ஆறாம் பத்திலே ‘மின்னிடை மடவர்கள் நின்னருள் சூடுவார் முன்பு நான் அதஞ்சுவன் மன்னுடை இலங்கை அரண்காய்ந்த மாயவனே’ (6-2-1) என்னுமிடத்தில் வால்மீகி கைக்கூலி வாங்கிக் கொண்டு பொய்யான கதை எழுதினார் என்று சொன்னார். ஆழ்வார் மஹாபாரதம் பொய் என்பது எட்டாம் பத்திலே. இவ்விடத்திலே வேதவ்யாஸர் கைக்கூலி பெற்றுக்கொண்டு பொய்யான கதை எழுதினார் என்கிறார். இது அவனைக் காணமாட்டாமல் தமக்கு ஏற்பட்ட மனவருத்தினால் உந்தப்பட்டவராய் ஆழ்வார் அருளிச்செய்யும் வார்த்தையாம்.

வாராய் – ‘எனக்கு இதெல்லாம் வேணுமோ? முகங்காட்டவமையாதோ?’ என்று ஆழ்வார் திருவுள்ளக்கருத்தை விவரிக்கிறார் நம்பிள்ளை. ‘பஞ்சபாண்டவர்களுக்காக நீ செய்தவைகள் எதையும் எனக்காக செய்யவேண்டாம். அவர்களுக்கு ஸேஷபூதகை ஆனதைப் போன்று எனக்கு தாஸகை ஆகவேண்டாம். அர்ஜுநனுக்கு ஸாரதியாக ஆனதைப் போன்று எனக்கு ஸாரதியாக ஆகவேண்டாம். எனக்காக தூதுநடக்க வேண்டாம். எனக்காகச் சிலரைக் கொண்டு காட்டவேண்டாம். ஸ்ரீபார்த்தஸாரதியாய் நீ நேரே வந்து முகங்காட்டினால் போதும்’ என்று பகவானிடத்தில் ப்ரார்த்திக்கிறார் ஆழ்வார்.

‘எங்களுக்குப் பிறந்து காட்டவும் வேண்டா! வளர்ந்து காட்டவும் வேண்டா! கொண்டு காட்டவும் வேண்டா! உன்னைக் காட்டவமையும்’ (திருப்பாவை-25 ஆறாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்) என்று ஆண்டாள் திருவுள்ளக்கருத்தை அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் ஆஸ்ர்யமாகக் காட்டியருள்கிறார். ‘ஒருத்தி மகனாய் பிறந்து காட்டினாய்! ஒருத்தி மகனாய் வளர்ந்து காட்டினாய்! கஞ்சன் வயிற்றில் நெருப்பாக நின்றாய்! நெடுமாலே! நீ எங்களுக்கு பிறந்தும் காட்டவேண்டாம்! வளர்ந்தும் காட்டவேண்டாம்! நீ உன்னை எங்களுக்குக் காட்டினால் போதும்’ என்னும் ஆண்டாள் திருவாக்கு இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயம்.

‘மண்ணளந்த தாளாளா! ...வரையெடுத்த தோளாளா! என் தனக்கு ஓர்துணை யாளனாகையே!’ (பெரிய திரு 3-6-5) என்று திருமங்கையாழ்வார் பாசரம். பகவான் உலகமெல்லாவற்றையும் அளந்தான் என்றார். பகவான் கோவத்தநகிரிதாரி என்றார். ‘உமக்காக உலகத்தை அளக்கவேணுமோ? மலையை எடுக்கவேணுமோ?’ என்று பகவான் ஆழ்வாரைப் பார்த்துக் கேட்டான். ‘எனக்குத் துணையாக உன் திருத்தோள் களையும் திருவடிகளையும் காட்டினால் போதும்; எமக்காக வேறு ஒன்றும் செய்ய வேண்டாம்’ என்று சொல்லிவிட்டார் கலியன்.

நம்மாழ்வார் திருவுள்ளமும் இப்படியே இருக்கும்படி. ‘எனக்கு இதெல்லாம் வேணுமோ? வந்து முக₂ங்காட்டவமையாதோ? உன் வடிவைக் காட்டி மேக₄ங்கள் அநுகூலமாம்படி பண்ணுதல், மேக₄ த₃ர்ஸநம் ப₃ாத₄மாகாதபடி பண்ணுதல் செய்தருள வேண்டும்’ என்று ஆழ்வார் திருவுள்ளக்கருத்தை காட்டியருளுகிறார் பெரியவாச்சான் பிள்ளை.

தக்கஐவர் தமக்காய் அன்று ஈர்ஐம்பதின்மர் தாள்சாயப் புக்க நல்தேர்த்த தனிப்பாகா என்னும் பாசரப்பகுதியாலே பகவான் ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி பாண்டவர் களித்திலே காட்டியருளிய உயர்ந்ததான ஆஸ்ரித பக்ஷபாதம் என்னும் திருக்கல்யாண குணம் காட்டப்படுகிறது. தன் அடியார்களிடத்தில் அவன் காட்டும் ப்ரணயித்வம் – தன் அடியார்களோடு கலந்துபரிமாறவிழையும் தன்மை – ஸங்கஸ்வபாவம் எனப்படும். ஸர்வலோகமஹேஸ்வரனாய் இருந்துவைத்தும் பரமஸௌலப்பய பரிபூர்ணனாய், ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதியாய், தன் அடியார்களுடன் எப்போதும் ஒருயிராய்க் கலந்து பரிமாறுவ தையே விரும்பும் ஸ்வபாவம் படைத்தவனும் கண்ணன். இது அவனுக்குண்டான தனிப்பெருமைகளுள் ஒன்றாகும். இதை அவனுக்கு உணர்த்தி அவன் தன்னுடைய இந்தப் பெருமைக்குச் சேர தமக்கு முகம் காட்டி அநுகர்ஹிக்க வேண்டும் என்று ப்ரார்த்திக்கிறார் ஆழ்வார்.

ஆழ்வார் பாரிப்பில் ஏகதேசமும் நமக்கு அமைய வேண்டிய அவர்யம் இல்லாதபடி (நாம் ப்ரார்த்திக்காமலேயே) பகவான் ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி திருவல்லிக்கேணித் திருப்பதியில் நமக்கு அருள்பாலித்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிறான். பண்டித பாமர விபாகமற, ஸ்த்ரீ புருஷ விபாகமற, சிறியவர் பெரியவர் விபாகமற எப்போதும் திரள் திரளாக தம் அடியார்கள் புடைசூழ திவ்யஸிம்ஹாஸநத்தில் ஸேவை ஸாதித்துக் கொண்டு தனது ஸங்கஸ்வபாவத்தை விசேஷமாக வெளிப்படுத்தும் வகையில் எழுந்தருளியிருக்கிறான் திருவல்லிக்கேணி பெரியோனான ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி. தினந்தோறும் அவனை ஸேவித்து மகிழும் அவன் அடியார்களுக்கு இது நித்யஸித்தமான அநுபவமாகும்.

இவனுக்கும், இவன் திருவாய் அமுதமான கீதைக்கும், இவ்விரண்டையும் தம் அநுபவத்துக்கு விஷயமாகக் கொண்டிருக்கும் பெருமை படைத்த அவன் அடியார்களுக்கும் பல்லாண்டு பாடி அமைகிறேன்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

ஸ்ரீ:

புருஷகாரம் – சிறையிருந்தவள் ஏற்றம்

(ஸ்ரீமதுபய வேதாந்த வித்வான் ஸதாபிஷேகம் கோவிந்த நரஸிம்ஹாசார்யஸ்வாமி)

இனி, க்ருபை, பாரதந்தர்யம், அநந்யார்ஹத்வம் என்னும் இம்மூன்று குணங்களும் பிராட்டிக்கு உள்ளமைக்குச் சான்று காட்டப்படுகிறது. ‘ஸ்ரீஞ்-ஸேவாயாம்’ என்கிற தாதுவிலிருந்து ‘ஸ்ரீ:’ என்கிற சொல் உண்டாக்கப்படுகிறது. அந்த ‘ஸ்ரீ:’ என்கிற சொல்லுக்கு ‘எல்லாராலும் ஸேவிக்கப்படுகிறாள்’ என்ற அர்த்தம் கொள்ளும்போது “க்ருபையை உடையவள்” என்கிறதும், “எம்பெருமானே ஸேவிக்கிறாள்” என்று அர்த்தம் கொள்ளும்போதும், த்வயமந்தரத்தில் ‘பிராட்டி எம்பெருமானுடன் எப்போதும் சேர்ந்தேயிருக்கிறாள்’ என்கிறதைக்காட்டும் ‘மதுப்பு’ என்கிற ப்ரத்யயத்தின் அர்த்தங்கொண்டும் அவனையே சார்ந்திருத்தலாகிற பாரதந்தர்யமும், அநந்யார்ஹத்வமும் உடையவள் என்பதும் தேறுகிறது. இந்த க்ருபை முதலான மூன்றையும் எல்லாருமறியத் தானே வெளியிட்ட பெருமையை ஸ்ரீராமாயணத்தில் இவளுக்குச் சொல்லப்பட்ட மூன்று பிரிவிலும் காணலாம்.

பிராட்டி முற்படப்பிரிந்தது தன்னுடைய க்ருபையை வெளியிடுகைக்காக. எப்படி? எனில் – எம்பெருமான் அவதரிக்கும்போதெல்லாம் பிராட்டியும் அவதரித்து, அவனுக்குப் பத்னியாய் அவனுடைய உலகை ரக்ஷிக்கும் கார்யத்தில் துணை நிற்கிறாள். அவ்விதத்தில் எம்பெருமான் தஸரதசக்ரவர்த்திக்குக் குமாரனாய் இராமபிரானாக அவதரித்தபோது, பிராட்டியும் ஜநககுலஸுந்தரியாய் அவதரித்து, அவனை மணந்து அந்த இராமபிரான் தண்டகாரண்யம் எழுந்தருளினபோது தானும் கூடச் சென்று ‘இராவணன் பிரித்தான்’ என்கிற வ்யாஜத்தாலே பெருமானைப் பிரிந்து இலங்கை எழுந்தருளினது, “தேவ்யா காரூண்யரூபயா” என்று காரூண்யம் என்கிற குணம் மிக்கிருக்கையாலே “இவளே காரூண்யம்” என்று சொல்லலாம்படியான தன் க்ருபையை வெளியிடுகைக்காகவேயாம். எப்படி? என்றால், தேவஸ்தரீகளின் சிறையை விடுவிக்மைக்காகத் தான் சிறையிருக்கையாலும், அவ்விருப்பிலே ‘ஏகாக்ஷி, ஏககர்ணி’ முதலான எழுநூறு ராக்ஷஸிகள் இரவும் பகலும் தன்னை இடைவிடாது வைதும், விரட்டியும், பயமுண்டாக்கி வந்தபோதும், த்ரிஜடை என்பாள் ஒரு அரக்கி மட்டிலும் தூங்குகிறாளாய் விடியற்காலத்தில், இராவணன் மாண்டுவிடுவதாகவும், இராமபிரான் வெற்றியடைவதாகவும், விபீஷணமூவான் முடிசூடுவதாகவும் கனாக் காண்கிறாள். உடனே விழித்தெழுந்து ராக்ஷஸிகளைப்பார்த்து, தான் கண்ட கனாவைச் சொல்லி “இராமபிரானிடமிருந்து உங்களுக்கு தண்டனை தப்பாது. இந்தப் பிராட்டியைச் சரணடையுங்கோள்” என்கிறாள். அதனைக்கேட்ட அரக்கிகள் மிகவும் பயப்பட்டு நடுங்குகிறார்கள். அந்நிலையில் அவர்களைப் பார்த்த பிராட்டி “புவேயம் ஸரணம் ஹி வ:” (உங்களுக்குத் துன்பமேற்படும்போதினில் நான் புகலாயிருப்பேன்.) நீங்கள் அஞ்சவேண்டா! என்று அபயப்ரதாநம் பண்ணுகிறாள்.

அச்சொல் வெறும் வார்த்தையாகாமல் இராவணனும் மாண்டு பெருமாள் விஜயபூநீயோடு கூடியிருத்தலைப் பிராட்டிக்கு அறிவிக்கவந்த திருவடி, பிராட்டியைத் துன்புறுத்திய அரக்கிகளைச் சித்ரவதை செய்து உயிர்க்கொலையாகக் கொல்லப் பிராட்டியிடம் அநுமதிவேண்டுகிறான். அப்போது பிராட்டி கண்ணும் கண்ணீருமாய்த் திருவடியிடம் மன்றாடி “அரசனை அண்டியிருப்பவர்கள் அரசனானையைத் தானே செய்யவேண்டும். இவர்களிடத்தில் குற்றமொன்றுமில்லை. அவர்கள் என்னைத் துன்புறுத்தியது குணமேயாம்” என்று குற்றத்தை குணமாகச் சொல்லியும், “அவர்கள் குற்றவாளிகளேயானாலும் என்கண்ணெதிரில் அவர்கள் துன்பப்பட, அதைப் பொறுத்திருக்கும் வண்மை எனக்கில்லை” என்று சொல்லியும், “இவர்கள் உன் நினைவால் பாபம் செய்தவர்களானாலும், என் நினைவால் நல்லவர்களேயானாலும் இவர்கள் திறத்து அறிவிற் சிறந்த உன்னால் கருணையே செய்யத்தக்கது. உலகில் குற்றம் செய்யாதவர் யார்? தன் கார்யம் நிறைவுபெற இத்தனை நாள் என்னைச் சிறைமீட்காதது உங்கள் ஸ்வாமிக்குக் குற்றம். அவர் செய்தபடி கண்டிருக்கையன்றிக்கே அதை உம்மிடம் சொல்லுகை என்னிடத்தில் குற்றம். ஸ்வாமி கட்டளையை நிறைவேற்றியவர் களைக் கொல்ல நினைத்ததோடல்லாமல் அதை என் எதிரில் வெளியிட்டதே உமக்குக் குற்றம். ஆகவே இவர்களைக் குற்றவாளிகளென்று நலியலாகாது காணும். அப்படி நீர் இவர்களை நலியவே எண்ணினாலும், எனக்காக இவர்கள் திறத்துக் கருணையே செய்யவேண்டும்” என்று பிடிவாதமாக “புவேயம் ஸரணம் ஹி வ:” என்று இவர்களுக்கு ‘ஆபத்து வந்தபோது ரக்ஷிப்பேன்’ என்று தான் முன் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞைக்குச் சேர அபராதம் நிறைந்த ராக்ஷஸிகளைத் திருவடியிடமிருந்து ரக்ஷிக்கையாலும் தன்னுடைய க்ருபையை வெளியிட்டாளிறே.

இரண்டாம் பிரிவு (நடுவில் பிரிவு) பாரதந்தர்யத்தை வெளியிடுகைக்காக. நடுவில் பிரிவாவது – இராவணனை வெற்றிகொண்டு திருவயோத்திக்கெழுந்தருளி, முடிசூட்டிக்கொண்டு பத்தாயிரம் வருஷங்கள் பெருமாள் ராஜ்யமானும்போது கூடியிருந்து எல்லா இன்பங்களையும் அநுபவித்த பிராட்டி கர்ப்பந்தரிக்கிறாள். அதனை அறிந்த பெருமாள் “நல்ல வேளை! அறுபதினாயிரம் வருடங்கள் கழித்தும் பிள்ளையில்லாமல் புத்ரகாமேஷ்டி யாகம் செய்து என்னைப் பெற்றெடுத்த என் தகப்பனாரைப்போலல்லாமல், பத்தாயிரம் வருஷங்களுக்குள்ளேயே யாகமொன்றும் செய்யாமலேயே நான் பிதாவாகும் பாக்யம் பெற்றேன்” என மிக மகிழ்வெய்தி, பிராட்டியைப்பார்த்து “உனக்கு என்ன வேண்டுமோ கேள்” என்றார். பிராட்டியும் “கங்கையின் கரையிலுள்ள புண்யகார்யங்களையே செய்கிற ரிஷிகளின் தபோவநங்களைக் காணவிரும்புகிறேன். பழம், கிழங்கு இவைகளையே புஜிக்கும் அவர்களின் திருவடிவாரத்தில் ஒரு ராத்ரியாகி லும் வஸிக்க விரும்புகிறேன்” என்று தனக்குண்டான வநவாஸ விருப்பத்தைத் தெரிவிக்கிறாள். அப்போது “இராவண பவனத்தில் பத்துமாதம் இருந்தவளை இராமன் ஆராயாமல் சேர்த்துக்கொண்டுவிட்டார்” என ஓர் பழி ஏற்பட, பெருமானும் பிராட்டியை

விட்டுவிட எண்ணி, அவள் ஆசைப்பட்டபடி வனம்போகவிடுவாரைப்போலே இனாயபெருமானைக் கொண்டு கங்கைக் கரையில் பிராட்டியைத் தனியே விட்டபோது உண்டானபிரிவு.

இப்பிரிவைப் பிராட்டி ஏற்றது – பெருமானுக்கு தான் பத்நியாகையாலே பெருமாள் தன்னை அந்த:புரத்தில் வைத்தபோதோடு காட்டில் விட்டபோதோடு அவர் நினைவையே பின்செல்லவேண்டிய தன்னுடைய பாரதந்தர்யத்தை – அவனையே சார்ந்திருத்தலை – வெளிப்படுத்தவேயாம். “யாரோ பழிசொன்னொன்று பெருமாள் தேவாரை விட்டுவிட்டார்” என இனாயபெருமாள் மிக்க வருத்தத்துடன் தெரிவித்த போது பிராட்டி, “பெருமாள் ‘இவள் வேண்டாம்’ என்றபோதே நான் இந்த கங்கையில் விழுந்து முடியவேணும். ஆனாலும் வயிற்றில் பெருமாள் ஸந்ததியிருப்பதாலும், நான் பெருமானுக்கு மிகவும் பரதந்தரையாகையாலும் அவரதான இவ்வுடலைவிட வழிதேடிக் கொள்ளக்கூடாது. ஆகையால் பெருமாள் மறுபடியும் அழைத்துக் கொள்ளும்வரை ஜீவித்திருப்பேன்” என்று பாரதந்தர்யத்தை வெளியிட்டாள். நம்மாழ்வார் நாயிகா பாவத்தில் “மாயும் வகையறியேன் வல்வினையேன் பெண்பிறந்தே” என்றது இதுபோன்றதே.

பிராட்டி முதல்பிரிவில் பத்துமாதத்திற்குள் படுவதெல்லாம் பட்டபோது “பெண்களுக்குப் பதியே தேவதை; பதியே பந்து; பதியே கதி; ஆகவே பர்த்தாவின கார்யமே ப்ராணனைவிடச்சிறந்தது” என்று தானே அருளிச்செய்தபடி, பர்த்தாவின நினைவைப் பின்செல்லுமதுவே நமக்குத் தனித்தன்மை என்று, அவனைச் சார்ந்திருத்த லாகிற பாரதந்தர்யபுத்தியாலே இப்பிரிவில் நெடுநாள் பாடாற்றி வந்தாள். ஆக, இதிலே தன் பாரதந்தர்யத்தை வெளியிட்டாள்.

அநந்தரம் பிரிந்தது – மூன்றாம் பிரிவு. இது அநந்யார்ஹத்வத்தை வெளியிடுகைக்காகவாம். அதாவது பெருமாள் லவகுசர்கள் வாயிலாக இராமாயணம் கேட்டு உகந்து அவர்கள் தன் பிள்ளைகள் என அறியவே, வால்மீகி முனிவருக்கும் அவர் ஆஸ்ரமத்திலிருக்கும் பிராட்டிக்கும் தூதர் வாயிலாக, “பிராட்டி குற்றமற்றவளானால் இந்த ஸபையில் வந்து தன் ஸூத்தியை நிலைநாட்டட்டும்” என அறிவிக்கிறார். பிராட்டியும் வால்மீகி பகவானை முன்னிட்டுக்கொண்டு வந்து, அந்தப் பெரியஸபையில் காஷாய வஸ்தரம் தரித்தவளாய், கையும் அஞ்ஜலியுமாய் ஸபதமிடுகிறாள். “நான் பெருமானைத் தவிர மற்றொருவனை மனத்தாலும் நினைக்கவில்லையானால், பூமி தேவியானவள் எனக்கு இடந்தரட்டும். மனத்தாலும், செய்கையாலும், வாக்காலும் இராமனையே பற்றியிருக்கிறேனானால் பூமிதேவியானவள் எனக்கு இடந்தரட்டும்” என்று ஸபதம் செய்கிறாள். உடனே பூமி பிளக்கிறது. அதிலிருந்து சிறந்த ஸர்ப்பங்களால் ஏந்தப்பட்ட மணிமயமான ஆஸநம் வெளிப்படுகிறது. அதில் பூமிப்பிராட்டி வீற்றிருக்கிறாள். அவள் ஸீதாப்பிராட்டியை வாவென்றழைத்துத் தழுவிக்கொண்டு கொண்டாடி, அந்த ஆஸநத்தில் உட்கார வைக்கிறாள். ஆஸநமும் பூமிக்குள் செல்கிறது. அவ்விதம் பூசைலேசத்யாபாத்ரம்- ஜூன் 2010

ரஸாதலம் செல்லுகிற பிராட்டியின் மேல் இடையருது பூமாரி பொழிகிறது. பூமியிலிருந்து ஜநகனுக்குக் கிடைத்தவள் பூமியிலேயே சென்றுவிடுகிறாள். ஆகவே இப்பிரிவில் பிராட்டி தன் அநநயார்ஹத்வம் என்னும் மற்றொருவருக்கு ஆகாத தன்மையை வெளிப்படுத்தினாள்.

ஆக, பிராட்டியின் இந்த ஸீதாவதாரத்தில் இவளுக்குச் சொல்லப்பட்ட மூன்று பிரிவுக்கும் காரணம் இக்குணங்கள் மூன்றையும் வெயிடுகையேயாம். இப்படியல்ல வாகில் கர்மத்துக்கு வஸப்படாத இவளுக்கு, கர்மத்துக்கு வஸப்பட்டவர்களைப்போலே இப்படிப் பிரிவு வருகைக்குத் தகுதியில்லை. பிராட்டி தன் புருஷகாரமாகும் தன்மைக்கு உபயோகப்படும் குணங்களையும், அதடியான புருஷகாரமாயிருக்கும் தன்மையையும் வெளிப்படுத்துகைக்காக வந்த அவதாரமேயாம் இந்த ஸீதாவதாரம். இப்படிச் சேதநர் பக்கல் அநுகர்ஹம் செய்கைக்கடியான க்ருபையையும், எம்பெருமான்பக்கல் அணுகி, அவனைத் தன் சொல்வழி வரப்பண்ணும் பாரதந்தர்யஅநநயார்ஹத்வங்களையும் தானே வெளியிட்டது – வெறும் ஸாஸ்த்ரங்களில் இவள் புருஷகாரம் செய்பவள் என்பதைக் கேட்பது மட்டுமின்றிக்கே, நடைமுறையிலும் காண்கையாலே தன்னைப் புருஷகாரமாகப் பற்றுவார்க்குப் புருஷகாரத்தில் விருப்பமும் நம்பிக்கையும் உறுதிப்படுகைக்காக வாம். இந்தப் பிராட்டியின் புருஷகாரத்தன்மை – க₄டகத்வம். (எம்பெருமானையும் சேதநனையும் சேரவிடுகை.) பிராட்டி எம்பெருமானுடன் கூடியிருக்கும்போதும், எம்பெருமானைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கும்போதும் நன்கு வெளிப்படும். எங்ஙனே என்னில்: பெருமானுடன் ஸீதாப்பிராட்டி கூடியிருக்கும் போது, இந்த க₄டகத்வம் – சேர்த்துவைக்கும் தன்மை – இனையபெருமானையிட்டும், காகாஸூரனையிட்டும் நன்கு வெளிப்படுகிறது. இனையபெருமானையிட்டு வெளிப்படுகையாவது – பெருமாள் பிராட்டியுடன் வனம் செல்லப் புறப்பட்டபோது பெருமாள் இனையபெருமானை அயோத்யையிலேயே விட்டுச்செல்ல நினைக்கிறார். அப்போது இந்நினைவறிந்த இனையபெருமாள் தம்மையும் வனத்துக்குக் கூட்டிப் போகவேணுமென்று அருகிலிருக்கும் ஸீதாப்பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு பெருமானைச் சரணம்பற்றி, ஸீதாப்பிராட்டியின் புருஷகாரத்தால் தாம் விரும்பியதைப் பெற்று பெருமானுடன் வனம் செல்கிறார். அதேபோல பெருமானும், பிராட்டியும் இனையபெருமானோடு பஞ்சவடி என்றவிடம் சென்றபோது அங்கு பெருமாள் இனையபெருமானைப் பர்ணஸாலையை நிர்மாணிக்க நியமிக்கிறார். அதனைச் சொல்லும்போது “நீர்வாய்ப்பும், நிழல்வாய்ப்பும் உள்ள, உன் பணிவிடைக்கேற்ற இடத்தை நீயே தேடிப் பர்ணசாலையைச் சமைக்கக் கடவாய்” என்று அருளிச்செய்கிறார். அதனைக் கேட்ட இனையபெருமாள், “பெருமாள் நம்மை ஸ்வதந்த்ரராக நினைத்து வார்த்தை சொல்லுகிறபடியாலே நம்மைத் தம்மிடமிருந்து விலக்கிவிட்டார்” என எண்ணி, அருகிலிருக்கும் பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு பெருமானைச் சரணம்பற்றி “எத்தனை காலமானாலும் அடியேன் தேவீருக்குப் பரதந்த்ரனே. (தொடரும்)

परस्परं तत्र निपीड्यमानाः सरोमुखाः कोऽस्त्यपरोऽस्मदन्यः ।
 इति प्रदीपान् परवस्तरूपप्रकाशकांस्ते पृथगेव चक्रुः ॥२०॥
 भास्वत्प्रदीपं प्रथमोऽपरोऽपि ज्ञानप्रदीपं चरमोऽनुभूतिम् ।
 वितेनिरे ते भगवान् स तावत्स्वविश्वरूपं प्रकटीचकार ॥२१॥
 निर्वर्ण्य तं ते परमानुभूतिप्रतारितान्तःकरणाः प्रबन्धान् ।
 कृत्वा पृथक् सर्वजनावनाय योगं समास्थाय पुनर्विचेरुः ॥२२॥
 अथास्ति काञ्चीपुरपूर्वभागे पयोनिधेः पश्चिमपारसीम्नि ।
 भूमोदयामोदितजीवलोको ग्रामो महीसार इति प्रतीतः ॥२३॥
 चिरन्तनानां शिखरेषु वाचां निरन्तरं कन्दलितापदानः ।
 त्राणाय यस्मिन् जगतां त्रयाणां नारायणोऽर्चाऽऽकृतिराविरासीत् ॥२४॥
 पदं प्रपित्सुः परमं महर्षिः तत्तादृशानां तपसां प्रभावात् ।
 तदन्तिके भार्गवनामधेयः तपोवनं पावनमाससाद ॥२५॥

20. இடைகழியில் தங்களுக்குள் நெருக்குண்ட பொய்கையார் முதலான மூவரும், நம்மைத் தவிர வேறுயார் இங்கு நுழைந்திருக்கிறார் என்று பரவஸ்துவினுருவத்தை ப்ரகாஸப்படுத்தக் கூடிய விளக்குகளைத் தனித்தனியே ஏற்றினர். (பரவஸ்து என்ற சொல் பிறிதொருவரையும், எம்பெருமானையும் குறிக்கும் நயத்தைக் காண்க.)

21. முதலாமவர் கதிரவனையும் இரண்டாமவர் ஜ்ஞாநத்தையும், விளக்காக ஏற்றச் செய்தே எம்பெருமான் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை வெளிப்படுத்த மூன்றாமவரான பேயாழ்வார் அவனை அநுபவித்தார்.

22. எம்பெருமானை நன்கு ஸேவித்து அவ்வுயர்ந்த பகவதநுபவத்தால் பறிகொடுக்கப் பெற்ற அந்த:கரணத்தையுடையவர்களாய், எல்லா ஜநங்களையும் ரக்ஷிக்கும்பொருட்டு தனித்தனியே ப்ரபந்தங்களை இயற்றி, யோகத்தைக் கைக்கொண்டு மறுபடியும் ஸஞ்சரிக்கத் தொடங்கினர்.

திருமழிசைப்பிரான் வைபவம்

23. காஞ்சீபுரத்திற்கு கிழக்கே ஸமுத்ரத்திற்கு மேற்கே தனது பெருமையால் அனைத்து ஜீவராஸிகளையும் மகிழ்விப்பதும் மஹீஸாரம் என்று ப்ரஸித்திபெற்றதுமான க்ராமமொன்றுள்ளது.

24. வேதாந்தங்களில் எப்பொழுதும் பேசப்படுகிற சேஷ்டிதங்களையுடைய நாராயணன் மூவுலகங்களையும் ரக்ஷிப்பதன் பொருட்டு அங்கு அர்ச்சா திருமேனியுடன் எழுந்தருளியுள்ளான்.

शिखावलाः कुण्डलिभिर्मृगेन्द्राः मदावलैर्व्याघ्रगणाः कुरङ्गैः।
 विहाय सर्वेऽपि मिथो विरोधं शरारवो यत्र चरन्ति सत्त्वाः॥२६॥
 तपोनिधौ भार्गवनाम्नि तत्र तपोविशेषाचरणप्रवीणे ।
 विशङ्कमानस्वपदव्यपायं विवृद्धमन्युश्शतमन्युरासीत्॥२७॥
 तपोविघातं तरसा विधातुं तपोनिधेस्तत्र सहस्रनेत्रः।
 विशारदां योगिसमाधिभङ्गे सुराङ्गनां काञ्चन सन्दिदेश॥२८॥
 आज्ञापिता गोत्रभिदाऽप्सरस्त्री तपोवनं प्राप्तवती तदीयम्।
 आलोकनेन ह्रियमाकुलानाम् आपादयन्ती हरिणीकुलानाम्॥२९॥
 पत्युस्सुराणां प्रमदं विधित्सुः तपोधनस्याग्रभुवं समेत्य।
 मनो विकर्तुं महिला तदीयं व्यरीरचद्विभ्रमचेष्टितानि॥३०॥
 सा स्रस्तधम्मिल्लनिबन्धनेन सविभ्रमभूसमुदञ्जनानि।
 विलासहासेन सह व्यतानीत् विलोचनद्वन्द्वविवर्तनानि॥३१॥

25,26. பார்க்கவர் என்ற பெயருள்ள முனிவர், சிறந்த தபஸ்ஸின் ப்ரபாவத்தால் பரமபதத்தை அடையவிரும்பியவராய், எவ்விடத்தில் மயில்கள் பாம்புகளுடனும், சிங்கங்கள் யானைகளுடனும். புலிகள் மான்களுடனும் இப்படி அனைத்துக்கொடிய விலங்குகளும் தங்களது விரோதபாவத்தை விட்டு ஸஞ்சரிக்கின்றனவோ, அத்தகையதும் கிராமத்தினருகேயுள்ளதுமான ஒரு புனிததபோவந்ததை அடைந்தார்.

27. அந்தத் தபோவந்தத்தில் தபோநிதியான பார்க்கவமுனிவர் நன்கு தவம்புரிந்து கொண்டிருக்குமளவில், தன்னுடைய பதவி நழுவிவிடுமோ என்று பயந்தவனான இந்த்ரன் மிகுந்த கோபம் கொண்டான்.

28. விரைவில் அம்முனிவருடைய தவத்தை குலைப்பதற்காக இந்த்ரன், யோகியரின் ஸமாதியைக் குலைப்பதில் வல்லவளான ஒரு தேவமாதை அனுப்பினன்.

29. இந்த்ரனால் ஆணையிடப்பெற்ற அந்த அப்ஸரஸ்-ஸ்த்ரீ தன்னுடைய பார்வையினால் கலங்கிய பெண் மான்களின் கூட்டங்களை வெட்கமுறச் செய்பவளாய் அந்தத் தபோவந்ததை அடைந்தாள்.

30. தேவர்தலைவனுக்கு மகிழ்ச்சியை உண்டுபண்ண விரும்பியவளாய் அவள், அம்முனிவரின் முன்னேவந்து அவரது மனத்தை மாற்றுவதற்காக ஸ்ருங்கார சேஷ்டிதங்களைச் செய்யலானாள்.

31. அவிழ்ந்த கூந்தலையுடையவளாய், ஸ்ருங்காரமான சிரிப்புடனும் புருவநெறிப்புகளுடனும், தன் கண்ணிணையை சுழலச்செய்தாள்.

விலாசம் பங்ஜீவீவூதூதூரீயபடூனூரூலக்யபயூதூரூரூ: |
 யூகூனூரூ தஸ்ய மனஸூரூஸூரூ ஜஹூரூ பூநூடூன சஹேநூரூரூயூகூயூகூயூ || 32 ||
 அவேக்யமூகூயூகூயூ மூனூ: பூரூஸூதூடமூரூயூயூகூயூபூரூபூரூகூயூபூரூயூ || 33 ||
 அபூதூடூனூ: கரூகூயூகூயூகூயூ: ஶரூரூபூயூகூயூகூயூகூயூகூயூகூயூகூயூ || 34 ||
 வூஹூயூ யூகூயூகூயூகூயூ வூஷமேஷுவூகூயூகூயூ மனூ மூனூஸூதூயூ மரூதூரூகூயூயூ ||
 ஆஸகூதூமூபகூயூ கூஷூகூயூகூயூ மனூஹூரூயூமூவ மூனகூயூயூ || 35 ||
 சூ கர்மூமூதூதூ மூனூஸூரூஸூரூ சூடூர்ஷனூஷூன தூடூனூவூஷூ ||
 பூபூதூ கர்மூ பூவூ தூஷூயூமூசே மகூவூபூதூனே மஹூயூயூதூ || 36 ||
 நூகூஷூயூ தஸூயூனூதூகூவூரூகூயூரூதூ கர்மூ தமூலூவூரூதூமூலூபூகூயூகூயூ ||
 யூதூகூயூதூ தூவூயூவூதூர்ஜூகூயூகூயூ மூனூஷூயூ தூரூதூபூநூஷூபூவூகூயூ || 37 ||
 கர்மூஸூ காலேன வூபூஷூயூ பூஷூரூ கூரூதூ கர்மூ கர்மூதூமூனூவூ தூமூலூபூ: |
 ஶூதூயூபூலூபூஷூன தூதூ: க்ஷூதூரூ: ஶூவூரூ வூரூதூதூதூவூகூயூகூயூகூயூ தூரூதூ || 38 ||

32. ஸ்ருங்கார சேஷ்டித வ்யாஜத்தாலே மேல்வஸ்த்ரத்தை விலக்கி தனது கொங்கைகளின் அழகைக்காணும்படிசெய்து அந்ததேவஸ்த்ரீ அம்முனிவரது மனத்தை இந்த்ரிய கூட்டத்துடன் கவர்ந்தான்.
33. இவ்வாறு தேவஸ்த்ரீயினுடைய மேனியழகை தன் முன்னே கண்ட முனிவருடைய மனத்தில், ப்ரணயிஜநங்களை வாட்டுகின்ற ஐங்கணையான் தோன்ற, காதல் உண்டாயிற்று.
34. அழகிய மேனகையினிடத்தில் விஸ்வாமித்ரருடைய மனம் ஈடுபட்டது போல், மன்மதபாணங்களால் துளைக்கப்பட்ட பார்க்கவமுனிவரின் மனதும் யோகத்தை விடுத்து தேவமாதிடம் ஈடுபட்டது.
35. அத்தேவமாதூ ஸூதர்ஸூனூம்ஸூம் பொருந்திய முனிவருடைய கர்ப்பத்தை தரித்தாள். பின்பு தை மாஸத்தில் சிறந்ததான மகநக்ஷத்ரத்தில் அக்கர்ப்பமானது பூமியில் விழுந்தது.
36. கர்ப்பப்பையால் சூழப்பெற்றதும் மிகுந்த தேஜஸ்ஸையுடையதுமான அந்த கர்ப்பத்தை அத்தேவமாதூ முனிவரின் அருகிலுள்ள ஒரு பிரப்பம்புதரில் எறிந்து, தான் வந்த வழியே சென்றாள். முனிவரும் தீர்த்தயாத்ரையின் பொருட்டு புறப்பட்டுச் சென்றார்.
37. அந்த கர்ப்பமும் கருத்மாளைப்போல் நாளடைவில் ஆவரணத்தை பேதித்துக் கொண்டு சூழந்தையுருவங்கொண்டதாய் பசியால் வருந்தி முலைப்பால் பருகும் பூரூஸூலேஸூதூயூபூதூரூம்- ஜூன் 2010

नाथो महीसारपुरस्य विष्णुर्बालं रुदन्तं तमुपेत्य तत्र ।
 कटाक्षपातैः करुणामृताद्वैः आप्याय्य सद्योऽन्तरधात्स भूयः ॥३८॥
 स्तनन्धयस्तद्विरहासहिष्णुः भूयोऽप्यरोदीत्स यथाऽऽञ्जनेयः ।
 तत्रागता वेत्रविलावहेतोः तञ्जीविनश्शुश्रुवुरार्त्तनादम् ॥३९॥
 बैडालमाशङ्क्य रवं तदीयं स्वभाषया पाक इति ब्रुवाणाः ।
 ते गर्तमागत्य शिशुं विलोक्य संगृह्य पाकाह्वयमेव चक्रुः ॥४०॥
 नीत्वा गृहं भार्गवमाशु तं ते प्रादुर्वधूभ्यः परिपोषणाय ।
 अवर्धयन्नानकदुन्दुभिं ताः गोप्यः पुरा नन्दकुले यथैताः ॥४१॥
 उवास तत्रैव जनार्दनस्य दयासुधास्वादनवर्धमानः ।
 स्तन्यादिभोज्येषु निराश एव न वाचमूचे न रुरोद बालः ॥४२॥

- விருப்பத்தினால் ஆளற்ற வந்ஶ்ரதேஸத்தில் தன்னைத்தடுப்பார் ஆருமின்றி அழுதது.
38. மஹீஸாரபுரநாதனான எம்பெருமான், அழுதுகொண்டிருந்த அந்தக் குழந்தையைக் கிட்டி கருணை நிறைந்த தனது குளிர்ந்த கடைக்கண் பார்வையாலே போஷித்து, உடனே மறைந்தான்.
39. எம்பெருமானுடைய பிரிவை பொறுக்கமாட்டாமல் திருவடியை (அநுமனை)ப் போலே அக்குழந்தை மீண்டும் அழத்தொடங்கியது. பிரம்பறுத்துப் பிழைப்பவர்கள் சிலர் பிரம்பறுப்பதற்காக அங்கு வந்தவர்களாய் அக்குழந்தையின் அழுகுரலைக் கேட்டனர்.
40. அவர்கள் அக்குழந்தையின் அழுகுரலை பூனையின் குரல் என்று நினைத்து தங்கள் பாஷையில் பாகமென்று சொல்லி, அப்புதருக்கு வந்து குழந்தையைக் கண்டெடுத்து, பாகம் என்றே பெயரிட்டனர்.
41. அவர்கள் பார்க்கவபுத்ரரான அக்குழந்தையை விரைவாக க்ருஹத்திற்கு எடுத்துச்சென்று, வளர்ப்பதன்பொருட்டு தங்கள் பத்நிமார்களிடத்தில் தந்தனர். முன்பு நந்தகுலத்தில் கோபிகைகள் க்ருஷ்ணனை எப்படி வளர்த்தார்களோ, அப்படி இவர்கள் பார்க்கவபுத்ரரை சீராட்டிவளர்த்தனர்.
42. எம்பெருமானுடைய கருணம்ருதத்தைச் சுவைத்து, அதனால் வளராநின்ற அக்குழந்தை முலைப்பால் பருகுவதில் ஆசையின்றிக்கே அங்கேயே வசித்துவரலானது. மேலும் அக்குழந்தை பேசவுமில்லை; அழவுமில்லை.

இராமாவதாரத்திலிருந்து நாம் கற்றுக்கொள்ளவேண்டிய நற்குணங்கள் ஆசிரியர்

எம்பெருமானுடைய அவதாரங்கள் எண்ணற்றவையாகும். அவற்றுள் தசாவதாரங்களே மிகமுக்யமானவைகளாகக் கருதப்படுகின்றன. அவையாவன – மத்ஸ்ய கூர்ம வராஹ நரஸிம்ஹ வாமந பரஸுராம ஸ்ரீராம பலராம க்ருஷ்ண கல்கி அவதாரங்களாம். “மீனோடு ஆமை கேழல் அரி குறளாய் முன்னுமிராமனாய்த் தானாய்ப் பின்னுமிராமனாய்த் தாமோதரனாய்க் கற்கியும் ஆனான் தன்னை” (பெரிய திரு. 8-8-10) என்ற பாசுரத்தில் ‘தான்’ என்று குறிக்கப்பட்ட இராமாவதாரமே மற்ற அவதாரங்களை விட சிறந்த அவதாரமாகும். ஒருமனிதன் எப்படி வாழவேண்டும் என்று கற்பிப்பதற்காகவே எம்பெருமான் இராமனாகத் திருவவதரித்தான். இராமபிரானிடமிருந்து நாம் கற்றுக்கொள்ளவேண்டிய நற்குணங்களில் சிலவற்றை இக்கட்டுரையில் காண்போமாக.

‘தந்தைசொல்மிக்க மந்திரமில்லை’ என்றிருந்த பரஸுராமனைப் போன்று தயரதராமனும் தந்தையின் வார்த்தையைப் பின்பற்றுவனாய் விளங்கினான்.

“அஹம் ஹி வசநாத் ராஜ்ஞ: பதேயமபி பாவகே

புக்ஷயேயம் விஷம் தீக்ஷணம் மஜ்ஜேயமபி சார்ணவே|| (ரா.அ.18-28,29)

[தயரதமன்னவன் சொன்னால், நான் நெருப்பிலும் விழுவேன், கொடிய விஷத்தையும் உண்பேன், கடலிலும் முழுகி உயிர்துறப்பேன்] என்கிறான் ராமன். தந்தைசொல்மட்டுமின்றி, தாய்ச்சொல்லையும் தட்டாதவனாகவிருந்தான் இராமன். முடிசூட்டுவிழா நடைபெறவேண்டிய நன்னாளில், கைகேயியானவள் இராமனை வரவழைத்து

‘ஆழிசூழ் உலகமெல்லாம் பரதனேயாள நீ போய்த்

தாழிரும் சடைகள் தாங்கித் தாங்கரும் தவமேற்கொண்டு

பூழிவெங்கானம் நண்ணிப் புண்ணியத் துறைகளாடி

ஏழிரண்டாண்டின் வாவென்றியம்பினன் அரசன்’ என்றான்.

அதுகேட்ட இராமன், “மன்னவன் பணியன்றாகிலும் நும்பணி மறுப்பனோ” என்று, ‘அரசர் கட்டளையிடாவிட்டாலும், தாயான தங்களின் வார்த்தையை நான் மீறிவிடுவேனோ’ எனக்கூறி உடனே காட்டிற்குப் புறப்பட்டுச் சென்றான்.

ஆக, இராமாவதாரத்திலிருந்து நாம் பெற்றோர்களின் வார்த்தையை அடிபணிந்து கேட்டு அதன்படி நடக்கவேண்டுமென்பதைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

ஒரு முறை சீதை, இராமனிடம், ‘மேலான தர்மம் எது?’ என்று கேட்டாள். அதற்கு இராமன் “ஆந்ருசம்ஸ்யம் பரோ தர்ம:” என்றான். ‘இரக்கம் என்கிற கருணைதான் மேலான தர்மம்’ என்றான் இராமன்.⁴

வேதாந்தவாசிரியர் தம்முடைய தசாவதார ஸ்தோத்தரத்தில் ஒவ்வொரு அவதாரத்திற்கும் தனித்தனியாக ஒரு ஸ்லோகம் இயற்றிவிட்டு, இறுதியில் பத்துஅவதாரங்களையும் சேர்த்து ஒரே ஸ்லோகத்தில் கூறும்போது, ஒவ்வொரு அவதாரத்திற்குமொரு அடைமொழி கொடுத்து

“இச்ச₂ா மீந விஹார கச்ச₂ப மஹாபோத்திரிந் யத்₃ருச்சா ஹரே ரக்ஷாவாமந ரோஷராம ஸ்ரீஸைஸேஸ₃யாபாத்ரம்- ஜூன் 2010

கருணா காகுஸ்த₂ஹேலாஹலிந்” என்று சொல்லிவருகையில் இராமனை ‘கருணா காகுத்ஸ்த₂’ என்றதால் இராமபிரான் கருணையே வடிவெடுத்தவன் என்று தேறுகிறது.

கருணை என்பதற்கு அமரகோசம் என்கிற வடமொழிச் சொற்களஞ்சியத்தில்

“காருண்யம் கருணா க்₄ருணா க்₄ருபா த₃யா₃நுகம்பா ஸ்யாத் அநுக்ரோஸோ₃பி”

என்று ஒரே பொருளுடைய ஏழு சொற்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. அநுக்ரோஸம் என்றால் துன்பத்தினால் அழுகிறவனைக் கண்டு தானும் அழுகை என்று பொருள். ஆக, பிறரது துன்பம் கண்டு பொறுக்கமாட்டாத தன்மை தான் கருணை என்றாகிறது. இப்படிப்பட்ட கருணை இராமனிடம் இருந்தது. “வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்₄ருஸம் ப₄வதி து₃:கி₂த:” என்று நாட்டிலே எவருக்காவது ஒரு துன்பம் ஏற்படுமானால், அவர்களை விட மிக வருந்துபவன் இராமன் என்று அயோத்திமக்கள் தயரதனிடம் கூறினர். இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக ஓரிடத்தைக் காண்போம்.

இராமன், ஸுகீவன் கேட்டுக்கொண்டதற்காக வாலியைக் கொன்றான். வாலி மாண்டபின் ஸுகீவன் மிகவும் வருந்தினான். அவனது வருத்தத்தைக் கண்டு இராமன், தானும் வருந்தி அழுதான். இதனை வால்மீகி முனிவர்

इत्येवमार्तस्य रघुप्रवीरः श्रुत्वा वचो वाल्यनुजस्य तस्य।

सञ्जात बाष्पः परवीरहन्ता रामो मुहूर्तं विमना बभूव॥ (रा.कि.)

என்றார். ஸுகீவனுடைய அழுகை ஓய்ந்தபின்னும் ராமனுடைய அழுகை ஓயவில்லையாம். சிறிதுநேரம் மதியெல்லாம் உள்கலங்கி நின்றாராம் இராமபிரான். மேலும், வாலியின் மரணத்தால் அவனது மனைவியான தாரைக்கும், மகனான அங்கதனுக்கும் எவ்வளவு சோகம் ஏற்பட்டதோ அவ்வளவு வருத்தம் இராமனுக்கும் ஏற்பட்டது என்பதனை வால்மீகி முனிவர்—

सुग्रीवं चैव तारां च साङ्गदं सहलक्ष्मणः । समानशोकः काकुस्थः सान्त्वयन्दिदमब्रवीत् ॥

என்று கூறுகிறார். ஆக, பிறர்துன்பம் கண்டு ஆற்றருமை என்கிற இரக்க குணத்தை நாம் இராமவதாரத்திலிருந்து கற்றுக்கொள்ளவேண்டும்.

“ரிபூணாமபி வத்ஸல” என்று எதிரிகளிடமும் அன்பு காட்டுபவன் இராமன். திருக்குறளில் திருவள்ளுவர்

“பேராண்மை என்ப தறுகண் ஒன்று உற்றக்கால்

ஊராண்மை மற்று அதன் எஃகு” (7-8-3)

என்கிறார். பகைவர் இடருற்றகாலத்திலே, அப்பகைவருக்கும் உதவி செய்தல் மிகச்சிறந்த குணமாகும். இதனை நாம் இராமபிரானிடத்தே காணலாம். முதல்நாள் போரிலே,

“स रामबाणाभिहतो भृशार्तः चचाल चापञ्च मुमोच वीरः” (रा.यु.-59-140)

என்று இராமனுடைய பாணங்களாலே நிலைகலங்கி நடுநடுங்கினான் இராவணன். வீரனாயிருந்தும் வில்லையும் கைவிட்டான். அப்போது இராமன் இராவணனைப் பார்த்து –

गच्छानुजानामि रणार्दितस्त्वं प्रविश्य रात्रिञ्चरराज लङ्काम्।

आशवास्य निर्याहि रथी च धन्वी तदा बलं द्रक्ष्यसि मे रथस्थः॥

என்று ‘அரக்கர் கோமானே! நீ போரிலே மிகவும் களைப்படைந்து விட்டாய். ஆதலால் இன்று போய் நாளை நின் தானையோடு வா’ என்று கூறி அனுப்பிவிட்டான். ‘திருவினைப் பிரித்த கொடுமையிற் கடுவிசை அரக்கன்’ என்று திருமங்கையாழ்வார் கூறியபடியும், ‘பஞ்செனச் சிவக்குமென் கால் பாவையைப் பிரிந்த பாவீ வஞ்சன்’ கம்பர் கூறியபடியும் குற்றவாளிகளில் தலைவனான இராவணனை அப்போதே இராமன் கொன்றிருக்கலாம். ஆனால் கொடியவனான அவ்வெதிரியிடமும் இரக்கம் கொண்டு, அவனைத் திருப்பி அனுப்பினான் இராமன். இதுபற்றி கூரத்தாழ்வான் தமது அதிமாநுஷ ஸ்தவத்தில் (இருத்தேழாவது ஸ்லோகத்தில்) எம்பெருமானைக் குறித்தொரு கேள்வி கேட்கிறார்.

यत्तादृशागसमरिं रघुवीर वीक्ष्य विश्रम्यतामिति मुमोचिथ मुग्धमाजौ।

कोऽयं गुणः कतरकोटिगतः कि यान्वा कस्य स्तुतेः पदमहो बत कस्य भूमिः॥

“பெருங்குற்றம் புரிந்தவனான இராவணனை போர்க்களத்திலே ‘இன்றுபோய் நாளைவா’ என்று கூறிப்போகவிட்டாயே! இது என்ன குணம். இந்த குணம் எந்த வகுப்பைச் சேர்ந்தது. இதை ஆரால் தான் துதிக்கமுடியும்” என்கிறார். இப்படி இராமன் பகைவரிடமும் பரிவுகாட்டியதை நாம் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும்.

இராமன் எப்பொழுதும் உண்மையையே பேசிவந்தான். “ஸத்யேந லோகாந் ஜயதி” என்று உண்மை பேசுவதனாலேயே ராமன் எல்லா உலகங்களையும் வசப்படுத்தியிருக்கிறான்.

காட்டிற்குச் செல்வதற்கு முன்பாக இராமன் கைகேயியிடம்

तद् ब्रूहि वचनं देवि ! राज्ञो यदभिकाङ्क्षितम् ।

करिष्ये प्रतिजाने च रामो द्विर्नाभिभाषते ॥

‘தாயே ! தயரதமன்னவன் விருப்பம் எதுவோ, அதனைக் கூறுங்கள். உடனே நிறைவேற்றுகிறேன். ஆணையிட்டுச் சொல்கிறேன். ராமன் வாயிலிருந்து முன்னுக்குப்பின் முரணாக இரண்டாவதான வார்த்தை வராது’ என்றான். வேறொரு ஸமயத்தில், இராமன் ஸுகீவனிடம் பேசுகையில்

अनृतं नोक्त पूर्वं मे न च वक्ष्ये कदाचन । एतत्ते प्रतिजानामि सत्येनैव शपामि ते ॥

என்று ‘நான் இதுவரை பொய் சொன்னதேயில்லை; இனியும் பொய் சொல்லமாட்டான். இதை ஸத்யத்தின் மீது ஆணையிட்டுச் சொல்கிறேன்’ என்றான்.

காட்டிலே வஸித்தபோது ஒருஸமயம் ஸீதை இராமனிடம்

“मिथ्या वाक्यं न ते भूतं न भविष्यति राघव ।”

என்று பொய் பேசுவதென்பது தங்களுக்கு இதுவரை ஏற்பட்டதில்லை. இனியும் ஏற்படவும் போவதில்லை என்றான். ‘ஒன்றேயுரைப்பான்; ஒரு சொல்லே சொல்லுவான்’ என்றிருந்தவன் இராமன். அப்படிப்பட்ட பெருமானைப் பின்பற்றி நாமும் உண்மையையே பேசுவோமாக.

இவ்விடத்தில்

अश्वमेधसहस्रं च सत्यं च तुलया धृतम् । अश्वमेधसहस्रादि सत्यमेव विशिष्यते ॥

என்ற ஸ்லோகத்தின்படி ஆயிரம் அச்வமேதயாகங்கள் செய்வதைவிட உண்மை உரைத்தலே உயர்ந்ததென்று நாம் அறிந்து கொள்ளவேண்டும். அடுத்தபடியாக, பெரியோர்களிடம் இராமனின் பணிவு மறக்கவியலாததொன்றாகும்.

விச்வாமித்ரமுனிவர் தனது வேள்வியைப் பாதுகாப்பதற்காக இராமனை அழைத்துச் சென்றார். அப்போது இராமன்

इमौ स्म मुनिशार्धूल किङ्करौ समुपस्थितौ । आज्ञापय यथेष्टं वै शासनं करवाव किम् ॥

என்று 'நானும் என் தம்பி லக்ஷ்மணனும் தாங்கள் கூறும் வேலைகளையெல்லாம் பணிவுடன் செய்தவற்காக வந்திருக்கிற வேலையாட்கள். தாங்கள் தயக்கமில்லாமல், எங்களைக் கட்டளையிடலாம்' என்றான். சக்ரவர்த்தியினுடைய பிள்ளையாக இருந்தபோதிலும், விச்வாமித்ர முனிவரிடம் இராமன் இவ்வளவு பணிவாகப் பேசினான்.

பிற்காலத்தில் இராமன் சீதையோடும், லக்ஷ்மணனோடும் காட்டிற்குச் சென்றபோது தண்டகாரணயம் என்ற இடத்தை அடைந்தான். அப்போது முனிவர்கள் பலர் இராமனைப் பார்ப்பதற்காகக் கூட்டமாகத் திரண்டு வந்தார்கள். அவ்வமயம் இராமன் அவர்களை வணங்கி நின்று இவ்வாறு கூறினான் -

प्रसीदन्तु भवन्तो मे ह्रीरेषा हि ममातुला । यदीदृशैरहं विप्रैः उपस्तैयैस्पस्थितः ॥

'முனிவர்களே! எனக்கு மிகவும் வெட்கமாகவுள்ளது. என்னை தயவுசெய்து மன்னித்துவிடுங்கள். உங்கள் ஒவ்வொருவருடைய இருப்பிடத்திற்கும் நானன்றே வந்து, தங்களை நலன் விசாரித்திருக்கவேண்டும். அப்படியிருக்கத் தாங்கள் என்னைத் தேடிவரும்படி இருந்து விட்டேனே' என்றான். இதிலிருந்து இராமன் பெரியோர்களிடம் எவ்வளவு பணிவுடன் நடந்துகொண்டான் என்பதை அறிந்துகொண்டு நாமும் பெரியோர்களிடம் பணிவோடு இருத்தல் வேண்டும்.

போரில் இராவணனை வென்று, விபீஷணனை இலங்கையின் அரசனாக முடிசூட்டிய பிறகு இராமன் உடனே அயோத்தியை நோக்கிச் செல்ல முடிவுசெய்தான். அப்போது விபீஷணன் இராமனிடம் 'இலங்கைக்கு வந்து நன்னீராடி, புத்தாடை உடுத்து, சிலகாலம் தங்கி இளைப்பாறிவிட்டு, அதன்பிறகு அயோத்திக்குச் செல்லலாமே' என்றான். அதற்கு இராமன் 'பரதன் அங்கே தரைக்கிடைக் கிடக்கச்செய்தே இங்கே நான் நீராட்டம் கண்டருளி புத்தாடை உடுத்து அலங்கரித்துக்கொள்ள விரும்பவில்லை. உடனே அவனைக் காண்பதற்கு அயோத்திக்குச் சென்றாகவேண்டும்' என்றுகூறி விபீஷணன் கொண்டு வந்த புஷ்பகவிமாநத்தில் ஏறிப்புறப்பட்டான்.

அயோத்தியை நெருங்குவதற்கு முன்பாக பரத்வாஜமுனிவரின் ஆச்ரமம் தென்பட்டது. உடனே இராமன் விமாநத்திலிருந்து இறங்கினான். இராமன் வந்தவுடன் பரத்வாஜர் 'இன்று நீ இங்கே தங்கியிருந்து, எனது விருந்து உபசரிப்பினை ஏற்றுக்கொண்டு, நாளைக்குத் தான் அயோத்திக்குச் செல்லவேண்டும்' என்றார். இராமனும் அதனை ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டான். நண்பனான விபீஷணன் வார்த்தையை ஏற்கமறுத்து, ஊருக்குப் புறப்பட்டாலும், பெரியவரான பரத்வாஜ முனிவர் வார்த்தையைத் தட்டாமல் ஏற்றுக் கொண்டான் இராமன். இதனால் நாம் பெரியவர்களின் பேச்சை எந்நாளும் புறக்கணிக்கக் கூடாது என்பதனைக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும்.

கேகய நாட்டிலிருந்து திரும்பிவந்த பரதனிடம் கைகேயி பேசுகையில்

न रामः परदारान् नै चक्षुभ्यामपि पश्यति ।

(ராமன் பிறரது மனைவியை கண்ணெடுத்தும் பார்த்ததில்லை) என்றார். தண்டகாரணியத்தில் ஸீதையும் இராமனிடம்

कृतोऽभिलाषणं स्त्रीणां परेषां धर्मनाशनम् । तव नास्ति मनुष्येन्द्र न चाभूते कदाचन ॥

(பிறர் மனைவியை மனத்தால் விரும்புவதென்பது தங்களுக்கு அடியோடில்லை. இப்பொழுது மட்டுமின்றி இதற்கு முன்பும் இருந்ததில்லை.) என்றார். பிறிதொரு மாதரைச் சிந்தையாலும் தொடாதவன் இராமன். அவனுக்கு ஒரே சொல்; ஒரே இல் (மனைவி); திருவள்ளுவர் திருக்குறளில் (148)

“பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை சான்றோர்க்கு

அறனென்றே ஆன்ற ஒழுக்கு”

என்றார். அதாவது பிறரின் மனைவியை விரும்பி நோக்காத பெரிய ஆண்மை சான்றோர்க்கு அறம் மட்டுமன்று, நிறைந்த ஒழுக்கமுமாகும் என்று பொருள். இக்குறளில் கூறப்பட்ட பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை இராமனுக்கு இருந்தது. இராமனுடைய இக்குணத்தையே அனைவரும் பின்பற்றவேண்டும்.

“मातृवत् परदारेषु परद्रव्येषु लोष्टवत् ।”

என்று பிறர்மனைவியைத் தாயைப்போன்றும், பிறரது பொருளை மண்உருண்டை போன்றும் கருதவேண்டும்.

இராமனுக்கு இருந்த செந்நன்றி மறவாமை என்ற குணம் அனைவராலும் பின்பற்றத்தக்கதாகும். “நன்றி மறப்பது நன்றன்று” என்றார் வள்ளுவர். அதாவது – ஒருவர் நமக்குச் செய்த உதவியை ஒருபோதும் மறக்கக்கூடாது என்பது இக்குறளின் பொருளாகும்.

இராமனைப் பற்றிக்கூறுகின்ற வால்மீகிமுனிவர்

कथञ्चिदुपकारेण कृतेनैकन तृष्यति । न स्मरत्यपकाराणां शतमपि आत्मवत्तया ॥

என்றார். யாரேனும் ஒருவர் ஏதேனுமொரு விதத்தில் உதவி செய்தாலும், அதனால் எப்பொழுதும் மகிழ்ச்சியடைகிறான் இராமபிரான். பிறர் தனக்கு நூற்றக்கணக்கான தீங்குகள் இழைத்தாலும் அவற்றை அவன் நினைப்பதேயில்லையாம். இராமனுடைய செய்ந்நன்றியறிதல் என்று இக்குணத்தை அனைவரும் கைக்கொள்ளவேண்டும்.

பிறர்செய்யும் பிழைகளைப் பொறுத்தலாகிய உயர்ந்த குணம் எப்பொழுதுமே இராமனுக்கு இருந்தது. இதற்கு ஓர் உதாரணத்தைக் காணலாம். பெருமாள் பஞ்சவடியில் வஸித்தபோது ஹேமந்தருதுவில் (முன்பனிக்காலத்தில்) ஒருநாள் விடியற்காலையில் கோதாவர் நதியில் நீராடவெழுந்தருளினார். கையிலே கலசத்தை ஏந்தியவனாய் – பிராட்டியுடனே பெருமானைப் பின் தொடர்ந்தான் லக்ஷ்மணன். அப்போது நதீஜலம் தொடமுடியாதபடி குளிர்ந்திருந்தது. பனியால் ஒளிகுன்றிய மண்டலத்தையுடையவனான சந்திரன் மூச்சுக்காற்றினால் மங்கிய கண்ணாடியைப் போலே ப்ரகாசமற்றிருந்தான். இயற்கையாகவே பனிக்கட்டிகள் நிரம்பியிருக்கும் இமயமலை அப்போது தொலைவில் ஸூர்யனையுடையதாய் பனிமலை என்ற பொருத்தமான பெயருடையதாய் விளங்கியது. தாஹத்தோடு தண்ணீர்பருக

வந்த காட்டுயானைகள் நீரின் குளிர்ச்சியைப் பொறுக்கமுடியாமல் தொட்டவுடன் துதிக்கையை திரும்பியிழுத்துக்கொண்டன. குளிர்க்கஞ்சி பக்கிகளும் நீரை ஸ்பர்ச்சிக்காமலிருந்தன. அப்போது லக்ஷ்மணனுக்கு பரதனது நினைவு ஏற்பட்டது. “பரதன் நந்திக்ராமத்தில் இக்குளிர் காலத்தில் எப்படித் துன்புறுகின்றானோ; शोते शीते महीतले என்று அவன் குளிர்ந்த தரையிலன்றோ படுத்திருப்பன்; மிக்க ஸுகத்துடன் வளர்ந்தவனும், மென்மையான ஸரீரமுடையவனும், ஸுகத்திற்கே தகுதியுள்ளவனுமான பரதன் அதிகாலைவேளைகளில் ஸரயூநதியில் எப்படித்தான் நீராடுகிறானோ; பொதுவாகப் பிள்ளைகள் தாயின் குணநலன்களை மிகுதியாகக் கொண்டிருப்பார்கள் என்ற வார்த்தை பரதனால் பொய்யாக்கப்பட்டுவிட்டது. தயரதச் சக்ரவர்த்தியை கணவனாகவும் மஹாத்மாவான பரதனைப் பிள்ளையாகவும் பெற்றிருந்த கைகேயிக்கு இப்படிப்பட்ட கொடிய எண்ணம் எப்படி உண்டாயிற்று? அவளன்றோ இத்துன்பங்களுக்கெல்லாம் காரணம். அவள் ஆத்மகாமா(தன்னலத்தையே விரும்புவள்) ஸதாசண்டி(எப்பொழுதும் முரண்டு பிடிப்பவள்) க்ரோதநா (கோபத்துடனேயேயிருப்பவள்) ப்ராஜ்ஞமாநிநீ (தன்னை எல்லாமறிந்தவள் என்று நினைத்து செருக்குடனிருப்பவன்”) என்றான் லக்ஷ்மணன்.

இப்படி இலக்குவன், கைகேயியை நிந்திப்பதை இராமனால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. தன்னைக் காட்டிற்கு அனுப்பியவளாயிருந்த போதிலும் கைகேயியினிடத்தில் இராமனுக்கு எப்பொழுதுமே கோபமிருந்தது கிடையாது. மாறாக, அவளிடம் அன்புடைய வனாகவேயிருந்தான் அவன். லக்ஷ்மணனு வார்த்தையைக் கேட்ட இராமன்—

“न तेम्वा मध्यमा तात गर्हितप्या कथञ्चन । तामेवेक्ष्वाकुनाथस्य भरतस्य कथां कुरु ॥”

லக்ஷ்மண! நீ ஒருபோதும் நடுவிலாய்ச்சியான கைகேயியை நிந்திக்கலாகாது. வேண்டுமானால் இக்ஷ்வாகுகுலநாதனான பரதனுடைய பெருமைகளையே எப்போதும் சொல்லிக் கொண்டிரு” என்றான்.

இதிலிருந்து கைகேயி தன்னைக் காட்டுக்கு அனுப்பியிருந்தபோதிலும், அவளது பிழையைப் பொருட்படுத்தாமலிருந்தான் இராமன் என்பதனை நாம் நன்குணரலாம். இதனால் நாமும் பிறர் நமக்கிழைத்த தீங்கைப்பொருட்படுத்தாமல் இருக்கக்கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

எங்கள் குடிக்கரசு

ஸ்ரீபராஸரபட்டர் வேதாந்திகளைத் திருத்துவதற்காக மேல்நாட்டிற்கு எழுந்தருளச் செய்தே, சிறுப்புத்தூரளவிலே வந்தவானே, அநந்தாழ்வான் ‘பட்டர் எழுந்தருளிணர்’ என்று கேள்வியுற்று விரைவாக வந்து ‘மிகவும் மென்மையான திருமேனி படைத்த நீர் காடும் மலையும் கடந்து இத்தனை தூரம் எழுந்தருள வேணுமோ?’ என்று கேட்டுவிட்டு, ‘எங்கள் குடிக்கரசே’ ‘எங்கள் குடிக்கரசே’ என்று மிகவும் கொண்டாடி பட்டரை ஆலிங்கநம் செய்து கொண்டார். அதுமுதற்கொண்டு பட்டருக்கு எங்கள் குடிக்கரசரென்று ஒரு திருநாமம் உண்டாயிற்று.

ஸ்ரீரங்குராஜஸ்தவவுரை(ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் வித்வான் ஸ்ரீ .உ.வே.கண்ணன்ஸ்வாமி)

திருப்பாற்கடலையும், ஸ்ரீவைகுண்டத்தையும் அடியோடு மறந்து, ஸ்ரீரங்குக்ஷேத்ரத்தில் மற்ற விஷயங்களை மறக்கடிக்கும் தன்மை படைத்ததான பிராட்டியுடன் லீலைபுரிவதற்கு மாற்றான யோகநித்திரை புரிந்துவருகிறார். அதுசமயம் ஆதிசேஷனது மிகுதியான மேல்மூச்சு கீழ்மூச்சுக்களாலே கூச்சமடைந்த கண்களை உடையவராயிருக்கிறார். இவ்வாறு கண் வளரக்கூடிய அரங்கன் நம்மையும் நினைவுகூர்வாராக.

80. ஜலதி₄மிவ நிபீதம் நீரதே₃நாத்₃ரிம் அப்₃தெ₄ள
நிஹிதமிவ ஸயாநம் குஞ்ஜரம் வா₃த்₃ரிகுஞ்ஜே|
கமலபத₃கராசு₃ம் மேசகம் த₄ாம்நி நீலே
ப₂ணிநம் அதி₄ஸயாநம் பூருஷம் வந்தி₃ஷீயா||

விளக்கவுரை: கரியநிறம் படைத்த ஸ்ரீரங்கவிமானத்தில் கரிய திருமேனியோடும் தாமரைபோன்ற திருவடி, திருக்கை, திருக்கண்களோடும் பாம்பணைமேல் பள்ளிகொண்டிருக்கும் அரங்கனைப்பார்த்தால் மேகத்தினால் பருகப்பட்ட கடல் போலுள்ளார். மேலும் கடலினுள் வைக்கப்பட்ட மலை போலுமுள்ளார். இன்னமும் பார்த்தால் மலைப்புதரில் படுத்துக் கொண்டிருக்கும் யானை போலும் உள்ளார். அத்தகைய பெரியபெருமானை வணங்கக் கடவேன்.

81. ஸ்ரீரங்கே₃ஸய இஹ ஸர்ம் நிர்மிமீதாம்
ஆதாம்ராத₄ர பத₃பாணிவித்₃ருமோ ந:|
காவேரீ லஹரி கரோபலால்யமாந:
க₃ம்பீ₄ராத்₃புத₄ இவ தர்ணகோ₃ர்ணவஸ்ய ||

விளக்கவுரை: கீழே கடலாகச் சொன்னவர் இதில் கடல் குட்டியாக உருவகிக்கிறார். கடலில் பவழங்கள் மிகுதியாகவிருக்கும். அவை குட்டியினிடத்திலும் இருக்குமன்றோ? பெரியபெருமானது உதடுகளும், திருவடிகளும், திருக்கைகளும் சிவந்தபவழங்களாக உள்ளன. (குழந்தைகளின் அவயவங்கள் சிவந்துதானே இருக்கும்) குழந்தை தாயின் கையினால் சீராட்டி வளர்க்கப் படுவது போன்று பெரியபெருமாள் காவிரி அன்னையின் அலைகளாகிய கைகளால் சீராட்டப் பெறுகிறார். (திருவரங்கப்பெருநகருள் தெண்ணீர்ப் பொன்னி

ஸ்ரீரங்குராஜஸ்தவவுரை

திரைக்கையால் அடிவருடப் பள்ளி கொள்ளும் என்று குலசேகரரும் கூறியுள்ளாரன்றோ.) இவ்வாறு கம்பீரமாயும் அற்புதமாயும் கடற்குட்டி போன்று ஸயனித்துக் கொண்டிருக்கக் கூடிய பெரியபெருமாள் நமக்கு இங்கே செளக்யத்தைத்தந்தருளவேணும். ஸ்ரீமந்நிகமாந்த தேஸிகரும் அபீதிஸ்தவத்தில் (2) “ஜலதி₄ டி₃ம்ப₄ட₃ம்ப₄ ஸ்ப்ருஸ:” என்று கடல் குட்டியாக அருளியுள்ளார்.

82. ஸிஞ்சேதி₃மஞ்ச ஜநம் இந்திரயா தடித்வாந்
பூஷாமணி₃யுதிபி₄ரிந்த்₃ரத₄நூர் த₃த₄நா:।
ஸ்ரீரங்க₃த₄ாமநி த₃யாரஸ நிர்₄ரத்வாத்
அத்₃ரௌ ஸயாலுரிவ ஸீதலகாளமேக₄:॥

விளக்கவுரை: இதில் அரங்களை குளிர்ந்த காளமேகமாகப் பேசுகிறார். காளமேகமானது மின்னலையும், இந்திரவில்லையும், நிரம்பிய நீரையும் உடையதாக இருக்கும். அது போன்று பெருமாளாகிற காளமேகமாகிறது பிராட்டியாகிற மின்னலையும், கிரணங்களை உடைய ரத்நக் கற்களான திருவாபரணங்களாகிற இந்த்ரதநுஸ்ஸையும் (வானவில்) உடையதாய், க்ருபையாகிற நீர் நிரம்பியதாய் திருவரங்கம் என்னும் பெரியகோயிலாகிற மலையிலே ஸ்ரீரங்கநாதன் என்னும் பெயரால் ஸயனித்துக் கொண்டிருக்கிறது. மேட்டு நிலம் பள்ளநிலம் என்ற வித்தியாசம் பாராட்டாது மேகம் மழைபொழிவது போல அடியேனது தாழ்வுகளையும் கணிசியாது அரங்கன் தனது கருணையாகிற நீரினால் நீராட்டுவிப்பாராக.

83. ஆமௌலிரத்நமகராத் புநரா ச பத்₃ப₄யாம்
த₄ாமக்ரமோந்நமது₃த₃ாரமநோஹராங்க₃ம்।
ஸ்ரீரங்க₃ஸேஷஸயநம் நயநை: பிப₃ாம:
பஸ்யந் மந: ப்ரவணமோக₄மிவாம்ருதஸ்யா॥

விளக்கவுரை: இதில் அரங்களை அமுதவெள்ளமாகப் பேசுகிறார். தலையில் அணிந்திருக்கும் கிரீடத்தில் மகரவடிவில் அமைக்கப்பெற்ற ரத்நக்கற்களின் ஒளியாலும், திருவடி வரையிலும் ஜ்வலிக்கக்கூடிய ஒளிச்சிறப்பாலும், உயர்ந்தும் உதாரமாயும் கண்டவர் தம் மனம்கவர்வதாயும் உள்ள அவயவங்களோடு திருவரங்கத்தில் பாம்பணை மெத்தையில் பள்ளிகொண்டிருக்கிறார். கண்டு வணங்கும் அடியார்கள் மனத்திலே தேங்கி நிற்கும் அமுதவெள்ளம் போன்ற அரங்களைக் கண்களாலே பருகுவோமாக.

மஹநீயர்களைப்போற்றுவோம்-5

கார்ப்பங்காடு ந்யாயவேதாந்தவித்வான் ஸ்ரீ.உ.வே.வேங்கடாசார்யஸ்வாமி

(கார்ப்பங்காடு ஸ்ரீ.உ.வே.முரளிதரன்ஸ்வாமி

(சென்றவிதம் தொடர்ச்சி)

எழுதிய நூலிலிருந்து தொகுக்கப்பெற்றது)

ஸ்வாமியின் ஸதுபதேசங்கள்: ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பகவானுடன் நெருங்கிய ஸம்பந்தம் உடையவர்கள்; பகவானுடைய திருவடிகளையே எல்லாமாகப் பற்றியிருக்க வேண்டியவர்கள்; நமக்கு இவ்வுலக ஸுகங்களில் ஆசையிருக்கக்கூடாது; நமக்கு அர்த்தத்திலோ காமத்திலோ ருசியை உண்டாக்கவேண்டும் என்று ஸாஸ்த்ரங்கள் அமைந்திருக்கவில்லை; ஸகலப₂லப்ரத₃ன் என்று பகவானுக்கு ஒரு ப்ரஸித்தி, நிருபகம் இருந்தாலும் நமக்கு அர்த்தம் காமம் போன்ற இவ்வுலகத்து போகங்களில் மனது செல்லக்கூடாது; இவையனைத்தும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாக – ப்ரபந்நர்களாக இருக்க வேண்டியவர்களான நமக்கென்று ஏற்பட்டவையன்று; இவை கர்மாதீநமாக இந்த லோகத்திலே உழன்றுதிரியும் ஸம்ஸாரி ஜீவாத்மாக்களுக்காக ஏற்பட்டவை; நமக்கு ஸாஸ்த்ரோக்தமான வாழ்க்கை அமையவேண்டும்; நமக்கு ஆசாரஅநுஷ்டாநங்கள் நன்றாக அமையவேண்டும்; நமக்கு பகவத்விஷயம் தான் மனத்தில் எப்போதும் தங்கியிருக்கவேண்டும்; நமக்கு பகவானை சென்று அடையவேண்டும் என்னும் பாரிப்பு இருக்கவேண்டும்; மற்ற எந்த விஷயத்திலும் நமக்கு சிந்தனையே இருக்கக்கூடாது என்று விஷயங்களை நன்கு ஸிக்ஷித்துச் சொல்வர் நம்ஸ்வாமி.

ஸ்ரீராமாநுஜையந்தி மஹோத்ஸவத்தை ஏதோ, வருடத்திற்கு ஒருமுறை வரும் பண்டிகையாகக் கொண்டாடுவதுமட்டும் போதாது. எம்பெருமானாரூடைய வைபவங்களைக் கேட்பது என்பது மட்டும் போதாது. ஒவ்வொரு நாளும் முயன்று நாம் நமக்கு அவருடன் இருக்கும் ஸம்பந்தத்தைப் படிப்படியாக வளர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். நாம் எப்படிப்பட்ட வாழ்க்கைமுறையை அமைத்துக்கொண்டால் அது எம்பெருமானாரூடைய திருவுள்ளத்துக்குப் பாங்காக இருக்கும் என்பதை அறுதியிட்டு அதன்படிவாழ வேண்டும். எம்பெருமானாரூடைய திருவவதார ரஹஸ்ய ஜ்ஞாநத்தைப் பெற்று அதன் மநநஸீலர்களாக நாம் வாழவேண்டும். ஸ்வாமிஎம்பெருமானார் தம் திருவவதார காலத்தில் கடைபிடித்த வாழ்க்கை நெறிமுறைகளை நாமும் யதாஸக்தி, யதா ஸௌகர்யம் அநுஸரித்து இருக்கவேண்டும். ஸ்வாமி எம்பெருமானார் தம் வாழ்நாள்கள் முழுவதும் நம்முடைய ஆத்மநன்மைகளைத் திருவுள்ளத்திலே கொண்டு நமக்காகச் செய்தருளியிருக்கும் உபகாரபரம்பரைகளை நிச்சலும் சிந்தையில் கொள்ளவேண்டும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, நம்ஸ்வாமி அருளிச்செய்துள்ள க்ரந்தங்களில் நமக்கு பரிசயம் இருக்கவேண்டும். எம்பெருமானார் ஸம்பந்தம் பெற்ற நமக்கு இதுவே வாழ்ச்சியாகும். அரியபெரிய வேதாந்தார்த்த விஸேஷங்களை விரித்துரைக்கும் ஸ்ரீபாஷ்யாதி க்ரந்தங்களை யதாமதி சிறிதளவாவது நாம் அநுபவத்தில் கொள்ள வேண்டியது அவசியம். ஸ்ரீபாஷ்யம், வேதாந்தஸாரம், வேதாந்ததீபம் ஆகிய ஸ்ரீஸைலேஸத₃யாபாந்ரம்- ஜூன் 2010

க்ரந்தங்கள் மூலம் வேதாந்தஸூத்ரங்களின் ஸகலஅர்த்தங்களையும் அவற்றை நாம் அறிந்து உய்யும்பொருட்டுத் தனித்தனியாகவும் சேர்த்தும் ரக்ஷித்துக்கொடுத்து மஹோபகாரம் புரிந்துள்ளார் ஸ்வாமிஎம்பெருமானார். வேதார்த்தஸங்க்ரஹம் ஸ்ருத்யர்த்தங்களையும், கீதாபாஷ்யம் ஸ்ம்ருதியான கீதையின் பரமார்த்தங்களையும் நன்கு விளக்குவதாய் அமைந்திருக்கின்றன. இந்த க்ரந்தங்களில் நமக்கு பரிசயம் அவசியம் என்பதை வலியுறுத்திச் சொல்வர் நம் ஸ்வாமி.

ஸ்ரோதாக்கள் மேன்மேலும் பகவத் விஷயத்தில் ஆழங்காற்பட்டு, பகவானுக்கு மங்களாஸாஸநபரர்களாக ஆகவேண்டும் என்னும் உயர்ந்த நோக்கத்துடன் தான் வித்வானானவன் ப்ரவசநப்பணியில் ஈடுபட வேண்டும் என்பர் நம் ஸ்வாமி. 'பணத்துக்கு ஆசைப்பட்டு உபந்யாஸம் செய்ய வரக்கூடாது; பொய்சொல்லக்கூடாது; ஸ்ரோதாக்களைத் திருப்திபடுத்தும் விதத்தில் பேசக்கூடாது; ப்ரமாணிகளாய் இருக்க வேண்டும்; அதாவது, ப்ரமாணிகமாக இருக்கும் அர்த்தங்களையே சொல்லவேண்டும்; ஸாஸ்த்ர ஸம்ப்ரதாய விஷயங்களை வலியுறுத்தியும், ஸிக்ஷித்தும் சொல்லவேண்டிய இடங்களில் அப்படியே சொல்லவேண்டும்; பேர் புகழுக்காகப் பேசக்கூடாது; தான்தோன்றித்தனமாக வாய்வந்தபடி பேசாமல் உபதேஸ பரம்பரையில் வந்து கொண்டிருக்கும் அர்த்தங்களைத் தான் சொல்லவேண்டும்; யோக்யதை இருப்பவன் தான் பேசவேண்டும். அதாவது – ஸூத்த உபதேஸ பரம்பரையில் வந்தவன் – ஒரு ஆசார்யனை அடிபணிந்து க்ரந்தகாலக்ஷேப ரீதியில் அர்த்தங்களை க்ரஹித்தவன்தான் பேசவேண்டும்; எந்த மஹாசார்யர் எந்த க்ரந்தத்தில் எந்த ப்ரகரணத்தில் எந்த க்ரமத்தில் எந்த அர்த்தத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீஸூக்திகளை அருளிச்செய்திருக்கிறாரோ, அந்த ரீதியிலேயே அந்த அர்த்தத்தைச் சொல்லவேண்டும்; அந்த மஹாசார்யருடைய திருநாமத்தையும் குறிப்பிடவேண்டும்; உபந்யாஸத்தில் வெட்டிப்பேச்சு பேசக்கூடாது; அமங்களமான வார்த்தைகளைச் சொல்லக்கூடாது' என்று ஸ்வாமி மிகவும் வலியுறுத்திச் சொல்வர்.

ஸ்ரீ.உ.வே.ஸதாபிஷேகம் கோவிந்த நரஸிம்ஹாசார்யஸ்வாமி ஸாதித்த விஷயங்கள் சிலவற்றைக் காண்போமாக.

ஸ்வாமியுடைய காலக்ஷேபகோஷ்டியிலோ அல்லது உபந்யாஸகோஷ்டியிலோ அந்வயித்த அதிகாரிகள் மந்தமதிகளானாலும், ஸ்வாமி ஸாதிக்கும் விஷயங்கள் அதிகஹனமானவையானாலும் அவர்களுக்கும் விளங்காமல் இருப்பதில்லை. விஸ்தவாக் ஸிகாமணியான மணவாளமாமுனிகளுடைய உபபாதநங்கள்போன்று ஒவ்வொரு விஷயத்தின் உபபாதநமும் அபேக்ஷித-அம்ஸங்கள் விடப்படாமலும், அநபேக்ஷித-அம்ஸங்கள் தொடப்படாமலும் ஆனைக்குக் கோலம் செய்தாற்போலே இருக்கும். வார்த்தைகள் அதிமார்த்தவத்துடனும் கேட்பவர் நெஞ்சில் பட அவகாஸம் பெற்றும், செவிக்கினிய செஞ்சொற்களாக இருக்கும். 'புள்ளுப்பிள்ளைக்கிரை தேடும்' என்கிற படியே கேட்பவர்களுடைய அதிகாராங்குணமாக அவர்கள் நெஞ்சறிந்து அர்த்தங்கள்

உபபாதிக்கப்படுமேயல்லாது, தன் ப்ராகல்ப்யம் தோற்றும்படியோ, பாமர ஜந வஸீகரணர்த்தமாகச் சாடு வசநங்களும் பரிஹாஸங்களும் கலசியோ சிறிதும் இருக்காது. கோஷ்டி முழுவதுமே ஸ்வாமியுடைய உபபாதந ஸைலியிலும் விஷயத்திலுமே ஈடுபட்டு எங்கும் பக்கம்நோக்கறியாமல் எழுதுசித்திரங்கள் போலே ஏகாக்ரதையுடன் விஷயங்களைச் சிந்தாமல் கொள்வது அநுபவஸித்தம். ஸ்வாமியுடைய பெருமைகள் அனைத்திலும் முக்யமானது – மாமுநிகளை அநுபவிக்காத நம் குறையைத் தீர்ப்பவர் நம்ஸ்வாமி – என்பதே!

இனி, நம் ஸ்வாமியைப்பற்றி வர்த்தமாந **எம்பார்ஜீயர்ஸ்வாமி** பூர்வாஸ்ரமத்தில் எழுதிய சிலவிஷயங்களைக் காண்போம்.

நல்லாசிரியனின் இலக்கணம்: நன்னூலில் சொல்லப்பட்ட நல்லாசிரியனின் இலக்கணம் அனைத்தும் பொருந்தியவர் நம்ஸ்வாமி. நல்ல குலம், அருள், தெய்வக்கொள்கை, மேன்மை, கலைபயில் தெளிவு, கட்டுரை வண்மை அனைத்தும் வாய்க்கப்பெற்றவர். பொறுமையில் பூமியைப் போன்றவர். தோற்றத்திலும் வளம்தரும் வண்மையிலும் மலை போன்றவர். நடுநிலையில் பொன்னைநிறுக்கும் தராசுபோன்றவர். உபந்யஸிக்கும்போது அடிக்கடி தம் நாவினால் தமது திருப்பவளத்தைத் தடவி ஈரப்படுத்திக்கொண்டு பேசுவது ஸ்வாமியின் வழக்கங்களில் ஒன்று. இதைப் பற்றி நம்ஸ்வாமியை இப்போது ஸேவிக்கும்போது திருவனந்தாழ்வானுடைய நினைவு வருகிறது. ஸர்ப்பம் நாவை நீட்டுவதுபோலே, நாவினால் குழைத்து உதட்டைத் தடவும் போது ஆதிசேஷனின் அவதாரமான எம்பெருமானாரைப் பார்ப்பதைப்போல் இருக்கிறது என்பர் சிலர். இன்னும் சிலரோ அதை ஆமோதிப்பதோடு ‘அது மட்டுமன்று; யார் மனமும் புண்படாமல் ஸம்பரதாய பேதங்களை எடுத்துக்காட்டும் பண்பும், ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவ சிறுகுழந்தை ஸேவித்தா லும் எதிர்கொண்டு ஸேவிக்கும் ஸீலமும், பணிவுடன் கூடிய பரிமாற்றமும், ஆடம்பர அலங்காரம் எதுவும் இல்லாத எளிமையும், இன்முகம் காட்டி புன்முறுவல் பூத்துப்பேசும் இயல்பும் எங்குமே காணமுடியாத ஓர் அப்புதம் அல்லவா? இது மாமுனிகள் நினைவையன்றே நமக்கு ஊட்டுகிறது’ என்று வியந்து கூறுவர்.

ஸ்வாமியின் காலக்ஷேப கோஷ்டி: எந்த க்ரந்தமாகவிருந்தாலும் முதலில் அந்த நூலின் ஆசிரியராகவே மாறிவிடுவர் நம்ஸ்வாமி. பகவத்விஷயம் ஈடுகாலக்ஷேபத்தில் நம்பிள்ளையை நம்ஸ்வாமியிடம் ஸேவிக்கலாம். ஸ்ரீபாஷ்யமாகில் உடையவரை தர்ஸிக்கலாம். ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களாகில் பிள்ளைஉலகாரியரையும், மாமுனிகளையும் பார்த்துமகிழலாம். அருளிச்செயல்களோ, ஸ்ரீராமாயணமோவாகில் வ்யாக்யாந சக்ரவர்த்தியான பெரியவாச்சான்பிள்ளையை அநுபவிக்கலாம். தாத்பர்யசந்த்ரிகையில் தேஸிகளைப் பருகலாம். ஸ்தோத்ரங்களாகில் ஆளவந்தார், ஆழ்வான், பட்டர் அனைவரும் நம் ஸ்வாமியினிடத்தில் ஸேவைஸாதிப்பர். சிறுவிஷயங்களையும் விடாமல் ஊன்றி நோக்குவது மஹான்களுடைய இயல்பு. நம்ஸ்வாமி எம்பெருமானாரை அடியொற்றி

வ்யாக்யாநங்களில் அமைந்துள்ள நுணுக்கமான அம்சங்களையும் விடாமல் விவரித்து மகிழ்விப்பார். பிறர்மனம் புண்படாமல் தம் மதம் விடாமல் கூறும் தனி இயல்பு ஸ்வாமிக்கு உடன்பிறந்த ஒன்று.

ப்ரவசநப்பணி: 1. ஸ்ரீமத்பகவத்கீதை: கீதாசார்யனுடைய பரமக்ருபையினால் ஸ்வாமிக்கு கீதையில் விசேஷஈடுபாடும், கீதார்த்தங்களை நன்கு உபந்யஸிக்கும் திறமும் வாய்த்தது. ஸ்வாமி தம் வாழ்நாளில் கீதையைப் பூர்ணமாக பத்துபதினொரு முறைகள் காலக்ஷேபம் ஸாதித்திருக்கிறார். இவற்றில் நான்குஐந்து முறைகள் கீதாசார்ய னான ஸ்ரீபார்த்தஸாரதியின் திருவடிவாரத்திலேயே நடந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. ஸ்வாமி பரமபதிப்பதற்கு முன் காகுமானி சாரிடி ஆதரவில் கீதாபாஷ்யத்தை தாத்பர்ய சந்த்ரிகையுடன் விரிவாக ஸாதித்து பூர்த்திபண்ணினார்.

2. பகவத்விஷயம்: ஈடுவிரிவுரையுடன் பகவத்விஷயம் மட்டுமே பலமுறைகள் காலக்ஷேபம் ஸாதித்து சாற்றுமுறை கண்டிருக்கிறார் ஸ்வாமி. காகுமானி ஆதி கேஸவலு சாரிடி, மாம்பலம் அமுதம், திருவல்லிக்கேணி முதலான பலஇடங்களில் பூர்த்தி பெற்ற பகவத்விஷய காலக்ஷேபம் ஆரூவது முறையாக ஸ்வாமி திருமாளிகையிலும் ஸ்ரீமாதவப்பெருமாள் ஸந்நிதியிலுமாக நடைபெற்றது.

3. ஸ்ரீபாஷ்யம்: சென்னகேஸவப்பெருமாள் ஸந்நிதியில் ஸ்ருதப்ரகாஸிகையுடன் பூர்ணமாக நடைபெற்றது. திருவல்லிக்கேணி, மாம்பலம் மற்றுமுண்டான இடங்களில் உபந்யாஸங்களாக நடைபெற்றது. கடைசியாக ஸ்வாமி திருமாளிகையில் ஸ்ருதப்ரகாஸிகையுடன் நடந்துவந்தது.

4. ஸ்ரீராமாயணம்: ஒருஸ்லோகம் விடாமல் மாம்பலத்திலும், டவுனில் காசிச்செட்டித் தெருவிலுமாக இருமுறைகள் பூர்த்தியாக நடைபெற்றது. இதுதவிர, பற்பல இடங்களில் உபந்யாஸத் தொகுப்புகளாக பலமுறைகள் சக்ரவர்த்தித்திருமகன் பட்டாபிஷேகம் கண்டருளியுள்ளார்.

5. ஸ்ரீமத்பகவதம்: ஒருஸ்லோகம் விடாமல் மாம்பலத்திலும், காகுமானி சாரிடியிலு மாக வீரராகவீயத்துடன் இருமுறைகள் பூர்த்தியடைந்தது. இவற்றைத்தவிர தஸமஸ்கந்தம் ஏகாதஸஸ்கந்தம் ஆகிய பகுதிகள் மட்டும் ஆலந்தூர், மயிலை கேஸவன் ஸந்நிதி ஆகிய இடங்களில் நடந்தது. வெளியூர்களில் ஸப்தாஹ க்ரமத்தில் பல இடங்களில் நடந்துள்ளன.

6. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம்: திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி பக்தஸமாஜம், சென்னை கீதா சங்கம் மூலமாக எங்களாழ்வான் வ்யாக்யாநத்துடன் இருமுறைகள் பூர்ணமாக நடைபெற்றன. (தொடரும்)

53. कुसुमशर शरसमर कुपितमदगोपी –
 कुचकलश घुसृणरस लसदुरसि देवे।
 मदलुलित मृदुहसित मुषितशशिशोभा—
 मुहुरधिक मुखकमल मधुरिमणि लीये ॥

குஸுமஸர ஸரஸமர குபிதமத₃கே₃பீ
 குசகலஸ கு₄ஸ்ருணரஸ லஸது₃ரஸி தே₃வே
 மத₃லுலித ம்ருது₃ஹஸித முஷிதஸஸிஸோப₄
 முஹூரதி₄க முக₂கமல மது₄ரிமணி லீயே॥

பதவுரை: (குஸுமஸர ஸரஸமர குபிதமத₃ கே₃பீ குசகலஸ கு₄ஸ்ருணரஸ லஸது₃ரஸி தே₃வே) குஸுமஸர—மந்மதனுடைய, ஸர—பாணமான, பூச்செண்டினுடைய, ஸமர—யுத்தத்திலே, குபித—கோபமடைந்தவர்களும், மத₃—கர்வமுற்றவர்களுமான, கே₃பீ—கோபிகைகளுடைய, குசகலஸ—கலசம் போன்ற ஸ்தநத்தினாலே, கு₄ஸ்ருண—பூசப்பட்ட, ரஸ—சந்தநத்தினால், லஸத்—விளங்காநின்ற, உரஸி—திருமார்பையுடையவனும், (மத₃லுலித ம்ருது₃ஹஸித முஷிதஸஸி ஸோப₄ முஹூரதி₄க முக₂கமல மது₄ரிமணி) மத₃—கர்வத்தில், லுலித—புறட்டப்பட்ட (கர்வமுற்ற), ம்ருது₃—மந்தமான, ஹஸித—சிரிப்பினால், முஷித—அபஹரிக்கப்பட்ட, ஸஸி—சந்த்ரனுடைய, ஸோப₄—காந்தியினால், முஹூ:—மேன்மேலும், அதி₄க—பெருகாநின்ற, முக₂கமல—கமலப்பூப்போன்ற முகத்தினுடைய, மது₃ரிமணி — போக்யதையையுடையவனுமான, தே₃வே—ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில், லீயே—ஒருப்பட்டேன்.

தாத்தார்யம்: ரதிகாலத்திலுண்டான ப்ரணயகலஹத்தில் கோபிமார்கள் சீறி இவனை மார்புடன் மார்பை வைத்து இருத்தித் தழுவினார்கள்; அவர்கள் மார்பிலிருந்த குங்குமக்குழம்பு இவன் மார்பிலொட்டி அம்மார்பை அலங்கரியா நின்றது; அக்காலத்திலுண்டான இளமுறுவலானது, நிலவைக்காட்டிலும் வெண்மையாய்க் கொண்டு முகமெங்கும் வ்யாபித்து முன்னிலுமதிகமான போக்யதையை விளைத்தது; இப்படிப்பட்ட க்ருஷ்ணனை நான் மாநஸமாக வநுபவித்து மற்றொரு விஷயங்களை யறியாமல் அவ்வடிவழகிலேயே லயித்துவிட்டேனென்கிறார்.(53)

54. आनम्रामसितभुवोरुपचितामक्षीणपक्षमाङ्कुरेषु
 आलोलामनुरागिणोर्नयनयोराद्रा मृदौ जल्पिते।

आताम्रामधरामृते मदकलामम्लानवंशीरवेषु
आशास्ते मम लोचनं ब्रजशिशोर्मूर्तिं जगन्मोहिनीम्॥

ஆநம்ராம் அஸிதப்₄ருவோரு சிதாம் அக்ஷீணபக்ஷமாங்குரேஷு
ஆலோலாம் அநுராகி₃ணோர்நயநயோரார்த்₃ராம் ம்ருதெ₃ள ஜல்பிதே
ஆதாம்ராம் அத₄ராம்ருதே மத₃கலாம் அம்லாநவம்ஸீரவேஷு
ஆஸாஸ்தே மம லோசநம் வ்ரஜஸரிஸோர்மூர்த்திம் ஜகந்மோஹிநீம்॥

பதவுரை: (அஸிதப்₄ருவோ:) அஸித — கறுத்திருக்கிற, ப்₄ருவோ: — புருவங்களில், ஆநம்ராம் — கொஞ்சம் வளைந்ததும், (அக்ஷீண பக்ஷமாங்குரேஷு) அக்ஷீண — நெருங்கியிருக்கிற, பக்ஷம — இமைமயிர்களுடைய, அங்குரேஷு — முளைகளில், உபசிதாம் — வ்ருத்தியடைந்ததும், அநுராகி₃ணோ: — கருணாபூர்ணமான, நயநயோ: — கண்களில், ஆலோலாம் — அலைப்புற்றதும், ம்ருதெ₃ள — மேன்மை பெற்ற, ஜல்பிதே — சொல்லில், ஆர்த்₃ராம் — ஸரஸமானதும், அத₄ராம்ருதே — அமுதுபோலினிதான உதட்டில், ஆதாம்ராம் — மிகச்சிவந்ததும், (அம்லாநவம்ஷீ ரவேஷு) அம்லாந — ரஸவத்தான, வம்ஸீரவேஷு — வேணுகாநங்களில் (மத₃கலாம்) மத — கொழுத்தும், கலாம் — இனிமையானதும், (ஜகந்மோஹிநிம்) ஜக₃த் — லோகங்களை, மோஹிநீம் — மோஹிப்பிக்கத்தக்கதுமுான, (வ்ரஜஸரிஸோ:) வ்ரஜ — திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள, ஸரிஸோ: — குழந்தையான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, மூர்த்திம் — திருமேனியை, மம — என்னுடைய, லோசநம் — கண்ணானது, ஆஸாஸ்தே — காணவிரும்புகிறது. (54)

தாத்தர்யம்: இதில், கீழ், மாநஸமாக வ்ருபவித்தது போராமல் கண்களால் காணவாசைப்படுகிறார்.

நான் மாநஸமாக அநுபவிக்கும் காலத்தில் க்ருஷ்ணனுடைய புருவங்களிரண்டும் கறுத்து தநுராகாரமாக வளைந்திருந்தது; கண்ணிரப்பைகள் அடர்ந்திருந்தது; கண்கள், என்னிடத்தில் ப்ரீதியினால் தரளமாயிருந்தன; சொற்களானவை அநேகபாவங்களையுடைத்தாய் ஸுஸ்வரமாயிருந்தது; அதரமணி நன்ருகச்சிவந்திருந்தது; அவன் செய்யும் வேணுகாநம் செவிக்கினிதாகக்கொண்டு கேட்டாரை மயக்காநின்றது; பிள்ளைப்புருவமான அவன்விக்ரஹமானது, மூன்றுலோகங்களையும் பரவசமாக்காநின்றது; இப்படி மாநஸமாக அநுபவித்தபடியே அவனைக் இக்கண்களாலு மநுபவிக்கப்பாரியா நின்றேனென்கிறார். (54)

55. तत्कैशोरं तच्च वक्त्रारविन्दंतत्कारुण्यं ते च लीलाकटाक्षाः ।

तत्सौन्दर्यं सा च मन्दस्मितश्रीः सत्यं सत्यं दुर्लभं दैवतेषु ॥

தத்கைஸோரம் தச்சவக்த்ராரவிந்தம்

தத்காருண்யம் தே ச லீலா கடாக்ஷா:

ததஸௌந்த்யம் ஸா ச மந்த்யஸ்யமிதஸ்ரீ:

ஸத்யம் ஸத்யம் த்யூர்லபம் தைவதேஷு॥

பதவுரை: தத் — அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ஸம்பந்தியான, கைஸோரம் — இளம்பருவமும், தத் — அப்படி ஸுந்தரமான, வக்த்ர அரவிந்தம் — கமலமலர்போன்ற முகமும், தத் — அப்படிசீதளமான, காருண்யம் — தயையும், தே — அப்படி மோஹகரமான, (லீலாகடாக்ஷா:) லீலா — ஸவிலாஸமாகப்பார்க்கிற, கடாக்ஷா: — கடைக்கண்பார்வைகளும், தத் — அப்படி லோக விலக்ஷணமாண, ஸௌந்த்யம் — அழகும், ஸா — அப்படி மனோஹரமான, (மந்த்யஸ்யமித ஸ்ரீ:) மந்த்யஸ்யமித — புன்சிரிப்பினுடைய, ஸ்ரீ: — ஸோபையும் (ஆகியஇவை) தைவதேஷு — ப்ரஹ்மாதி தேவர்களிடத்திலும், த்யூர்லபம் — பார்க்கவும் பெறவுமரிதாயிருக்கிறது, ஸத்யம் ஸத்யம் — இது மெய்யே மெய்யே. (55)

தாத்பர்யம்: இவரிப்படி பாரிக்கவே, க்ருஷ்ணன், இவருடைய ப்ரீதிக்காக அநந்தமான ஜ்ஞாநத்தையே இன்னும் சிறிது வெளிச்செரிக்கச்செய்து ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமாக்கினான். இவர் அதை ப்ரத்யக்ஷமாகவே நினைத்துத்தாம் கண்டபடியே பேசுகிறார் ஆறு ஸ்லோகங்களினால். அவற்றுள் இந்த ஸ்லோகத்தில், அவ்விக்க்ரஹத்துக்குண்டான இதர வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுகிறார்.

இவனுடைய அந்த இளமைப்பருவமும், அந்த முகாரவிந்தமும், அம்முகாரவிந்தத்தின் நடுவில் விளங்காநின்ற கண்களில் தளம்புகிற கருணைமும், அக்கண்களில் நின்று விளாஸார்த்தமாகப் புறப்பட்ட கடைக்கண் பார்வைகளும், அம்முகத்திலுள்ள ஸமுதாயஸோபையும், அம்முகமெங்கும் பரவாநின்ற புண்முறுவலாகிற இவை, அஜ்ஞான நம்மால் வர்ணிக்கப்போகாமையே யன்றிக்கே ஸர்வஜ்ஞான ஸர்வேஸ்வரனாலும் கூட அது அது என்று சொல்லுமதொழிய மற்றப்படி வர்ணிக்கப்போகாத அளவிந்த போக்யதையை யுடைத்தாயிருந்தது. எல்லாவற்றிலும் சிறந்த தேவதைகளில் ஒவ்வொருவரிடத்திலுள்ள உத்க்ருஷ்ட அம்சங்களை தனித்தனியே எடுத்துப் பின்பு அவற்றை ஒன்றாகத்திரட்டிப் பார்த்தாலும் அந்ததேவஸமுஹத்துக்குள்ளே போக்யதை யாவும், இவனுடைய போக்யதையிலொரு துளியோடுமொவ்வாது; இதை உறுதியாக அறுதியிடுவேனென்கிறார். (55)

56. विश्वोपप्लवशमनैक्बद्धदीक्षं विश्वासस्तबकितचेतसां जनानाम्।

पश्यामः प्रतिनवकान्तिकन्दलार्द्रं पश्यामः पथि पथि शैशवं मुरारेः॥

விஸ்வோபப்லவ ஸமநைக ப₃த்₃த₄தீக்ஷம்

விஸ்வாஸஸ்தப₃கித சேதஸாம் ஜநாநாம்

பஸ்யாம: ப்ரதிநவகாந்தி கந்த₃லார்த்₃ரம்

பஸ்யாம: பதி₂ பதி₂ ஸைஸவம் முராரே:॥ (56)

பதவுரை: முராரே: — கண்ணனுடைய, ஸைஸவம் — வாலிமையை, (ப்ரதிநவ காந்தி கந்த₃லார்த்₃ரம்) ப்ரதிநவ — ப்ரதிக்ஷணம் புதிதுபுதிதாக உண்டாகிற, காந்தி — ஒளியினுடைய கந்த₃ல — எழுச்சியினால், ஆர்த்₃ரம் — மனத்தை இளகப்பண்ணும தாக, பஸ்யாம: — பார்க்கிறோம், (விஸ்வாஸஸ்தப₃கித சேதஸாம்) விஸ்வாஸ — அவனே உபாயமென்கிற நம்பிக்கையினால், ஸ்தப₃கித—மொக்குவிட்டு மலர்ந்திருக் கிற, சேதஸாம் — மநஸஸையுடைய, ஜநாநாம் — ஜநங்களுடைய, (விஸ்வோபப்ல வஸமநைக ப₃த்₃த₄தீக்ஷம்) விஸ்வ — ஸமஸ்தமான, உபப்லவ — உபத்ரவங்களு டைய, ஸமந — விநாஸத்தில், ஏக — முக்யமாக, ப₃த்₃த₄—ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட, தீக்ஷம்—ஸங்கல்பத்தையுடையதுமாக, பதி₂ பதி₂ — அடிக்கடி, பஸ்யாம: — பார்க்கிறோம்.(56)

தாத்தபர்யம்: அவனை நீர் எவ்விதமாகக் கண்டீர், எங்கே கண்டீரென்னச் சொல்லுகிறார்.

அவன் வீதிகளில் எழுந்தருளும்போது, குசலப்ரஸ்நாதிகளினால் தன்னைப் பற்றினருடைய ஸகலதாபங்களையுமாற்றக்கண்டேன்; தன்னிடத்திலன்பில்லாதாரைத் தன்னுடைய அப்புதமான ரூபசேஷிதங்களுடைய பால்யத்தைக்காட்டி வசீகரிக்கக் கண்டேனென்கிறார் (56)

57. मौलिश्चन्द्रकभूषणामरकतस्तम्भाभिरामं वपुः

वक्त्रं चित्रविमुग्घहासमधुरं बाले विलोला दृशो।

वाचः शैशवशीतला मदगजश्लाघ्या विलासस्थितिः

मन्दं मन्दमये क एष मधुरावीथीम् इतो गाहते॥

மெளலிஸ்சந்த்₃ரகபூ₄ஷ்ணா மரகத ஸ்தம்ப₄பி₄ராமம் வபு:

வக்த்ரம் சித்ரவிமுக்₃த₄ஹாஸமது₄ரம் ப₃ாலே விலோலாத்₃ருஸௌ

வாச: ஸைஸவ ஸீதலா மத₃க்₃ஜஸ்லாக்₄யா விலாஸஸ்தி₂தி:

மந்த₃ம் மந்த₃மயே க ஏஷ மது₄ராவீதீ₂ம் இதோ க₃ஹதே॥

ஸ்ரீ கோயிலந்தாதி என்னும் திருவரங்கத்தந்தாதி

‘திரு’ என்னும் பலபொருளொருசொல் வடமொழியில் ‘ஸ்ரீ’ என்பதுபோல, தமிழிலே தேவர்கள் அடியார்கள் ஞானநூல்கள் மந்திரங்கள் புண்ணியஸ்தலங்கள், புண்ணியதீர்த்தங்கள் முதலிய மேன்மையையுடைய பலபொருள்கட்கு விசேஷண பதமாகி மகிமைப்பொருளைக்காட்டி, அவற்றிற்குமுன்னே நிற்கும்; ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு ஸ்ரீபக்திஸாரர் ஸ்ரீராமாயணம் ஸ்ரீஅஷ்டாக்ஷரம் ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீகைரவிணி ஸ்ரீபாதம் எனவும், திருமால் திருமழிசைப்பிரான் திருவாய்மொழி திருவெட்டெழுத்து திருவரங்கம் திருவல்லிக்கேணி திருவடி எனவும் வழங்குவது காண்க. இது, இங்கு அரங்கத்திற்கு அடைமொழி, அந்தாதிக்கு அடைமொழியாகவுமாம்.

திருவரங்கம் என்பது – திருமாலின் திவ்வியதேசங்கள் நூற்றெட்டனுள் தலைமை பூண்டதும், சோழநாட்டுத்திருப்பதிகள் நாற்பதில் முக்கியமானதும், ‘கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில்’ என்ற பிரதானமாக எடுத்துக்கூறப்படுகின்ற மூன்று தலங்களுள் முதலதும், ‘கோயில்’ என்றும் ‘பெரியகோயில்’ என்றும் மறுபெயருடையதும், ‘பூலோகவைகுண்டம்’ எனப்படுகின்ற மகிமையுடையதும், ‘போகமண்டபம்’ எனப்படுவதுமாகிய தலம்.

பிரணவாகாரமான ஸ்ரீரங்கவிமானத்திலே ஆதிசேஷசயந்தத்திற்பள்ளி கொண்ட ருளுந் திருமால், ஆதியிற் சத்யலோகத்திற் பிரமனது திருவாராதனத் திருவருவமாயிருந்தான்; பின்பு, சூரியகுலத்து மநுகுமாரனான இக்ஷ்வாகுமகாராசன் பிரமனைக் குறித்துப் பலகாலம் அரும்பெருந்தவம்புரிந்து அத்தேவனருளால் அப்பெருமானைத் தான் பெற்றுத் திருவயோத்திக்கு எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டுவந்து பிரதிஷ்டித்துத் திருவாராதனஞ்செய்துவந்தனன்; அந்த ஸ்ரீரங்கநாதனே, இக்ஷ்வாகு முதல் இராமபிரான் வரையிலுள்ள இரவிகுலமன்னவரெல்லார்க்குந் குலதெய்வமாகி விளங்கினான்; இங்ஙனம், மனிதவுருவங்கொண்ட பெருமாளாகிய இராமபிரானால் வணங்கப்பட்டமை பற்றி, அரங்கநாதனுக்கு ‘பெரியபெருமாள்’ என்ற திருநாமம்; இராமபிரான், வனவாசஞ் சென்று விபீஷணனுக்கு அபயமளித்துக்கடல்கடந்து இலங்கைசேர்ந்து இராவணாதி ராக்ஷஸசங்காரஞ்செய்து திருவயோத்திக்கு மீண்டு பட்டாபிஷேகஞ்செய்து கொண்ட பின்பு, சுக்கிரீவன் முதலிய அனைவர்க்கும் விடைகொடுத்து அவரவரை ஊர்க்கு அனுப்பும்பொழுது, தனது திருவாராதனமூர்த்தியும், குலதனமுமான திருவரங்கநாதனைத் தனக்குமிகவும் அந்தரங்கனான விபீஷணழ்வானிடங் கொடுத்து ஆராதித்துவரும்படி நியமித்து அனுப்பினான்; ¹அங்ஙனமே அவ்வரக்கார்பெருமான் அவ்வமரர்பெருமானை

¹இராமபிரான் திருவவதாரத்தை முடித்துக்கொண்டு தன்னடிச்சோதிக்கு எழுந்தருளும் போது, வந்து தன்னைவணங்கி தனது பிரிவை யாற்றமாட்டாதுநின்ற விபீஷணனுக்கு இக்ஷ்வாகுகுலதெய்வமும் தனது திருவாராதனமூர்த்தியுமான திருவரங்கநாதனைத் தந்தருளின னென வரலாறு கூறுதலுமுண்டு.

அவ்விமானத்துடனே எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு இலங்கைநோக்கிச் செல்லும் பொழுது, இடைவழியில் உபயகாவேரிமத்தியிலே பெருமாள் புடைபெயராது விமானத்துடனே நிலைநின்றருளினான்; அவ்வாறு திருமால் திருவுள்ளமுகந்து தங்கிய இடமே ஸ்ரீரங்கமெனப்படுவது.

(ஸ்ரீவைகுண்டம் திருப்பாற்கடல் சூரியமண்டலம் யோகிகளுடைய உள்ளக் கமலம் என்னும் இவையனைத்திலும் இனிய தென்று திருமால்) திருவுள்ள முவந்து எழுந்தருளியிருக்குமிடமானதுபற்றி 'ரங்கம்' என்று அவ்விமானத்திற்குப் பெயர்; திருமால் இங்கு ரதியை (ஆசைப்பெருக்கத்தை) அடைகின்றனனென்க. ரங்கம் என்னும் வடமொழி, அகரம் மொழிமுதலாகி முன்வரப்பெற்று 'அரங்கம்' எனநின்றது; (நன்னூல்-பதவியல்-21.) இங்கு 'அரங்கம்' என்பது விமானத்தின் பெயர் திருப்பதிக்கு ஆனதோர் ஆகுபெயர் (தானியாகுபெயர்). இனி, திருமகளால் திருநிருத்தஞ் செய்யுமிடமாயிருத்தலாலும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திருவுக்கு (மேன்மைக்கு)க் கூத்துப்பயிலிடமாயிருத்தலாலும், ஆற்றிடைக்குறை(நதியினிடையே உயர்ந்த திடர்)யாதலாலும், திருவரங்கமென்னும் பெயர் வந்ததெனினுமாம்.

திரு என்பதற்கு - மேன்மையான என்று பொருள்கொண்டால் திருவரங்கம் என்ற தொடர்-பண்புத்தொகையும், மேன்மையையுடைய என்று பொருள்கொண்டால் இரண்டாம் வேற்றுமையுருபும் பயனும் உடன்தொக்க தொகையுமாம். அரங்கத்தந்தாதி யென்ற தொடர் - அரங்கத்தினது சம்பந்தமான அந்தாதி யென்று விரித்து அரங்கத்தின் விஷயமான பிரபந்தமென்று பொருள்கொண்டு ஆரும்வேற்றுமைத்தொகையாகவும், அரங்கத்தைப்பற்றிய அந்தாதி யென்று விரித்துப் பொருள்கொண்டு இரண்டாம் வேற்றுமையுருபும்பொருளுந்தொக்க தொகையாகவும் உணரத்தக்கது; அரங்கத்தின் மேற்பாடிய அந்தாதியென்று விரித்துப்பொருள்கொண்டு ஏழனுருபும் பயனுந்தொக்க தொகை யென்பாரும் உளர். திருவரங்கம் என்ற தொடரில், வகரவொற்று - உடம்படு மெய்; அரங்கத்தந்தாதி யென்ற தொடரில், அத்துசாரியையின் முதல்அகரம், மவ்வீறு ஒற்றழிந்து நின்ற அகரத்தின் முன் கெட்டது.

அந்தாதி - அந்தத்தை ஆதியாக வுடையது; அன்மொழித்தொகை; வடமொழித் தொடர், தீர்க்கசந்தி: அந்த ஆதி எனப்பிரிக்க. அந்தாதியாவது - முன்நின்றசெய்யுளின் ஈற்றிலுள்ள எழுத்தாயினும் அசையாயினும் சீராயினும் அடியாயினும் அடுத்துவருஞ் செய்யுளின் முதலாக அமையும்படிபாடுவது; இங்ஙனம் பாடும் நூலினது ஈற்றுச் செய்யுளின் ஈற்றுச்செய்யுளின் அந்தமே முதற்செய்யுளின் ஆதியாக அமையவைத்தல், மண்டலித்தலெனப்படும். இது, தொண்ணூற்றாறுவகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்றும்; பதிற்றந்தாதி, நூற்றந்தாதி என்ற வகைகளில் இந்நூல் நூற்றந்தாதியாம்; அதாவது - நூறு வெண்பாவினாலேனும், நூறுகட்டளைக்கலித்துறையினாலேனும் அந்தாதித் தொடையாற் கூறுவது.

“முதனால் கருத்தன் அளவு மிகுதி, பொருள் செய்வித்தோன் தன்மை முதல்

நிமித்தினும், இடுகுறியானும் நூற்கு எய்தும் பெயரே” என்று கூறப்படுகின்ற நூற்பெயர் வகைகளுள் நுதலிய பொருளினாலும் தன்மையினாலும் பெயர்பெற்றது இந்நூலென அறிக. (நுதலியபொருள்- நூலிற் கூறப்பட்ட விஷயம். தன்மை -நூலின் இயல்பு.) இங்கு ‘அரங்கம்’ என்பது - அத்திருப்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமானைக் குறித்தது; இலக்கணை. இனி, “திருவாளன் திருப்பதிமேல் திருவரங்கத் தமிழ்மாலை விட்டுசித்தன் விரித்தன்” என்று பெரியாழ்வார் திருமொழியிற் கூறியபடி திருவரங்கத் தின் விஷயமான தமிழ்த்தொடையாதல்பற்றி ‘திருவரங்கத்தந்தாதி’ எனவும் தகும்; (மேற்காட்டிய அருளிச்செயலின் வியாக்கியானத்தில் ‘தேய்யரான பெருமானைச் சொன்னதெல்லாம் உபஸர்ஜனகோடியிலேயாய், அத்தேய்யமேயாய்த்து இத்திருமொழிக்கு விஷயம்’ என்றது காண்க.) எனவே, திருவரங்கத்தைப்பற்றிப் பாடியதொரு பிரபந்தமென்பது பொருளும், திருவரங்கத்திலெழுந்தருளிருக்கின்ற எம்பெருமானைக் குறித்து பாடியதொரு நூலென்பது கருத்துமாகலாம். ‘கோயிலந்தாதி’ என்பதற்கும் இங்ஙனமே கொள்க.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் செய்யுளியலில் “விருந்தே தானும், புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றே’ என்பதனால் ‘விருந்துதானும், பழங்கதை மேலதன்றிப் புதிதாகத் தாம்வேண்டியவாற்றால் தொடுக்கப்படுந் தொடர்நிலைமேலது’ என்று கூறினமையின், இந்நூல் அங்ஙனக்கூறிய விருந்தாமென்று உணர்க. அச்சுத்திரவுரையில் அந்தாதியும் கலம்பகமும் முதலாயின உதாரணங்காட்டப்பட்டுள்ளவாறுங் காண்க. இனி, இதனைச் சிறுகாப்பியத்துள் அடக்குவர் பிற்காலத்தார். இப்பிரபந்தம் தோத்திரரூபமானது.

இந்நூலிலுள்ள கலித்துறைகள் யாவும் யமக மென்னுஞ் சொல்லணியை யுடையனவாதலால், இந்நூல், யமகவந்தாதியாம். யமகமாவது - பல அடிகளிலாயினும் ஓரடியிற் பலவிடங்களிலாயினும் வந்த எழுத்துத் தொடர்களே மீண்டும்வந்து பொருள்வேறுபடுவது; இது, தமிழில் மடக்கு என்னப்படும். இந்நூற்செய்யுள்களிலெல்லாம் நான்கடிகளிலும் முதலெழுத்துக்கள் சில ஒன்றிநின்று வெவ்வேறுபொருள் விளைத்தல், இடையிட்டுவந்த முதல் முற்றுமடக்கு எனப்படும்.

இந்நூல் - நூற்புறமாக முதலிற்கூறப்பட்ட காப்புச்செய்யுள் ஐந்தும், நூலினிறுதியிற் கூறப்பட்ட தற்சிறப்புப்பாயிரச்செய்யுள் ஒன்றும் தவிர, அந்தாதித்தொடையாலமைந்த நூறு கட்டளைக்கலித்துறைகளை யுடையது. சொற்றொடர் நிலைச்செய்யுள் பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுள் என்ற வகையில் இது, சொற்றொடர் நிலை; “செய்யு ளந்தாதி சொற்றொடர் நிலையே” என்றார் தண்டியலங்காரத்தும்.

தலத்தின் பெயர் - ரங்கம், ஸ்ரீரங்கம், திருவரங்கம், பெரியகோயில், கோயில் என்பன. பூலோகவைகுண்டம், போகமண்டபம், ஸ்வயம்வ்யக்தக்ஷேத்திரம் என்பவை - விசேஷநாமங்களாம். இது, ஸ்வயம்வ்யக்தக்ஷேத்திரம் எட்டில் ஒன்று.

இத்திருப்பதியின் எம்பெருமானது திருநாமம் - ஸ்ரீரங்கநாதன், பெரியபெருமாள், நம்பெருமாள், அழகியமணவாளன்.

கோலம் – பள்ளிகொண்ட திருக்கோலம், சேஷசயநம்.

சந்நிதி – தெற்குநோக்கியது.

நாச்சியார் – ஸ்ரீரங்கநாயகி, ஸ்ரீரங்கநாச்சியார்.

விமாநம் – பிரணவாகாரவிமாநம், வேதசிருங்கம்.

நதி-உபயகாவேரி. [தென்திருக்காவேரியும், வடதிருக்காவேரியும் (கொள்ளடம்)]

தீர்த்தம் – சந்திரபுஷ்கரிணி முதலிய நவதீர்த்தங்கள்.

தலவிருகும் – புன்னைமரம்.

ப்ரத்யக்ஷம் – தர்மவர்மா, ரவிதர்மன், சந்திரன், காவேரி முதலானவர்களுக்குப் ப்ரத்யக்ஷம்.

பாடல் – பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார், திருமழிசையாழ்வார், நம்மாழ்வார், குலசேகராழ்வார், பெரியாழ்வார், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், திருப்பாணாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் என்கிற ஆழ்வார்கள் பதின்மர், ஆண்டாள் இவர்கள் மங்களாசாஸநம்.

பஞ்சகாவியங்களுள் ஒன்றாகிய சிலப்பதிகாரத்தில் இந்தத்திவ்வியதேசமும் இதிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமானும் “நீலமேக நெடும்பொற்குன்றத்துப், பால்விரிந் தகலாது படிந்தது போல, ஆயிரம் விரித்தெழு தலையுடையருந்திறற், பாயற்பள்ளிப் பலர்தொழுதேத்த, விரிதிரைக்காவிரி வியன்பெருந் துருத்தி, திருவமர் மார்பன் கிடந்த வண்ணமும், ...என்கண்காட்டென் றென்னுளங் கவற்ற, வந்தேன்” என்று பாராட்டிக் கூறப்பட்டிருத்தலுங் காண்க.

திருவரங்கத்தந்தாதி சிறப்புப்பாயிரம்

**மணவாளரவிந்தைமார்நோக்கவிம்மைமறுமையின்மா
மணவாளர்தம்பதம்வாய்த்திடுங்கோயிலில்வந்தவந்த
மணவாளர்பொற்றிருப்பாதாம்புயங்கட்குமாலையென
மணவாளர்குடும்யமகவந்தாதியைவாசிமினே.**

(இதன்பொருள்.) கோயிலில் வந்த – திருவரங்கத்திலெழுந்தருளியுள்ள, அந்தம் மணவாளர் – அழகியமணவாளருடைய, பொன் திருபாத அம்புயங்கட்கு – அழகிய திருவடித்தாமரைகட்கு(உரிய), மாலை என – மாலையாக, மணவாளர் குடும் – அழகிய மணவாளதாசர் சாத்திய, யமகம் அந்தாதியை – இந்த யமகவந்தாதிப் பிரபந்தத்தை, வாசிமின் – (நீங்கள் படியுங்கள்; இதனைப்படிப்பீராயின் உங்கட்கு), இம்மை – இம்மையிலே, மணம் வாள் அரவிந்தைமார் நோக்க – வாசனையையும் ஒளியை யுமுடைய செந்தாமரைமலரில் வசிக்கின்ற அஷ்டலக்ஷமிகளும் கருணையோடு பார்த்தருள், மறுமையில் – மறுமையிலே, மா – மணவாளர்தம் பதம் வாய்த்திடும் – திருமகள்கணவரான திருமாலினது ஸ்தானம் (ஸ்ரீவைகுண்டம்) தவருது கிடைக்கும்; (என்றவாறு) ஏ-ஈற்றசை.

இது, உலகத்தாரை விளித்து முன்னிலைப்படுத்தி அவர்கட்கு நல்லறிவை உபதேசிக்கிற வாய்ப்பாட்டினால் நூற்சிறப்பையும் பயனையும் வெளியிட்டது. திருவரங்கத்தந்தாதியைப் படிப்பவர்கட்கு இம்மையில் அஷ்டலக்ஷமீ கடாஷுத்தால் சகலஐசுவரியங்களும் குறைவற உண்டாவதுடன் மறுமையில் மீளாவுலகமாகிய பரமபதத்து நிரதிசயப்பேரின்பமும் எளிதிற் கிடைக்குமெனப் பயன்கூறியவாரும். அஷ்டலக்ஷமிகள் – ஆதிலக்ஷமி, கஜலக்ஷமி, தநலக்ஷமி, தானியலக்ஷமி, வீரலக்ஷமி, விஜயலக்ஷமி, சந்தாநலக்ஷமி, சௌபாக்கியலக்ஷமி என்பர்.

ஸ்ரீரங்கத்துக்கு அருகிலுள்ளதும் நிகலாபுரியென்னும் மறுபெயரையுடையது மான உறையூரை இராசதானியாகக்கொண்டு அதில் வீற்றிருந்து அரசாளுகிற தர்மவர்மாவின் வம்சத்தவனான நந்தசோழன் வெகுகாலம் பிள்ளையில்லாமலிருந்து ஸ்ரீரங்கநாதனைக் குறித்துத் தவஞ்செய்து அத்தவத்தின் பயனாய், ஒருநாள் தாமரை யோடையில் ஒருதாமரைமலரில் ஒருபெண்குழந்தையிருக்கக்கண்டு களித்து அக்குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டுவந்து கமலவல்லியென்று திருநாமஞ்சாத்தி வளர்த்துவருகையில், மங்கைப்பருவமடைந்த அந்தப்பெண் தோழியருடன் உத்தியான வனத்தில் மலர்கொய்து விளையாடிவரும்போது, திருமகளின் அம்சமான அப்பெண்மணியை மணம்புரிந்து ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பிய ஸ்ரீரங்கநாதன் அதிசுந்தர மூர்த்தியாய் விபவாவதாரமாகக் குதிரைமீது ஏறி வேட்டையாடச்செல்லுகிற வியாஜத்தால் அவளெதிரில் எழுந்தருளிக் காட்சிகொடுக்க, மிக அழகிய அப்பெருமானைக் கண்டு கமலவல்லி மோகங்கொள்ள, அதனையுணர்ந்த நந்தசோழன் அந்தக்கன்னிகையை ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாதம்- ஜூன் 2010

ரங்கநாதனுக்கு மிக்கசிறப்போடு மணம்புரிவித்தான்; இங்ஙனம் அழகியவடிவங் கொண்டு மணம் பெற்றுக்கலியாணக்கோலத்தோடு விளங்கியதனால், ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு அழகியமணவாளனென்று ஒருதிருநாமமாறிற்று; (மணம் – விவாகம்; அதனை ஆள்பவன் (பெற்றவன்) – மணவாளன்.) முன்னிலும்பின்னழகிய பெருமாள், ஆபரணத்துக்கு அழகுகொடுக்கும் பெருமாள் என்ற திருநாமங்களும் உண்டு. “எழிலுடையவம்மனைமீர் என் அரங்கத்துஇன்னமுதர், குழலகர் வாயழகர் கண்ணழகர் கொப்பூழிலெழுமலப்பூவழகர் எம்மாணர் என்னுடைய கழலவளையைத் தாமும் கழல்வளையே யாக்கினரே” என்ற நாச்சியார் திருமொழியையும் காண்க. அழகியமணவாளனென்ற பொருளில் ‘அந்தமணவாளன்’ என்றார்; (அந்தம்– அழகு). அந்த என அகரச்சுட்டின் மருஉவாக எடுத்து, அப்படிப்பட்ட (அதாவது – அதிப்பிரசித்தி பெற்ற) என்றும் உரைக்கலாம்; உலகறிசுட்டு.

கோ + இல் = கோயில்; பொதுவிதிப்படி கோவில்என வகரவுடம்படுமெய் பெருது யகரம்பெற்று வழங்குவது, இலக்கணப்போலி. பெருமானுடையஇருப்பிடமென ஆறும்வேற்றுமைத்தொகையாகவாவது, தலைமையான இடமெனப்பண்புத்தொகையாகவாவது விரியும். (கோ – தலைவன், தலைமை; இல் – இடம், வீடு) இது தேவாலயங்கட்கெல்லாம் பொதுப்பெயராயினும், நூற்றெட்டுத் திருமால்திருப்பதிகளுள் திருவரங்கம் தலைமைபெற்ற தாதலால், இதனை ‘கோயில்’ எனச் சிறப்பாகவழங்குவது, வைஷ்ணவசம்பிரதாயம்; இது, காரணவிடுகுறியின்பாற்படும். (சிவதலங்களுட் சிறந்ததான சிதம்பரத்தை ‘கோயில்’ என வழங்குவர் சைவர்.) ரங்கநாதன் ஆதியில் பிரமனது திருவாராதந்திருவுருவமாய்ச் சத்தியலோகத்திலே இருந்து பின்பு இக்ஷ்வாகு குலதநமாய்த் திருவயோத்தியி லெழுந்தருளியிருந்து, பின்பு விபீஷணழ்வானால் இவ்விடத்து வந்தமை தோன்ற, ‘கோயிலில் வந்த அந்த மணவாளர்’ என்றார்.

பொன் – பொன்போலருமையாகப் பாராட்டத்தக்க எனினுமாம். பாதாம்புஜம் – தீர்க்கசந்தி பெற்ற வடமொழித்தொடர்; திருவடியாகிய தாமரைக்கு என உருவகப் பொருள்பட ‘பாதாம்புயங்கட்கு’ எனக்கூறினாலும், மேல்வரும் ‘மாலையெனச்சூடும்’ என்றமுடிக்குஞ்சொல்லுக்கு ஏற்ப, தாமரைபோன்ற திருவடிக்கு என முன்பின்னாகத் தொக்க உவமைத்தொகையாகக் கருத்துக்கொள்ளுதலே சிறப்பாமென்க; உருவகத்துக்கு ஏற்ற தொடர்ச்சிச் சொல் இல்லாமையின். திருவடிக்குத் தாமரைமலர் உவமை, செம்மை மென்மை யழகுகட்கு. அம்புஜம் – நீரில்தோன்றுவதெனப் பொருள்படும்; தாமரைக்குக் காரணவிடுகுறி; மலர்க்கு முதலாகுபெயர். (அம்பு – நீர்). அம்புயங்கட்குமாலையென – நான்காம்வேற்றுமை தகுதிப்பொருளது; அழகியமணவாளனது திருவடிகளின் மகிமைக்கும் மென்மைக்கும் ஏற்ற சிறப்பும் மென்மையும் வாய்ந்தது இந்நூலென்ற கருத்து இதனாற்போதரும். பாதாம்புயங்களிற்கூடின எனக்கொள்ளுதலும் ஒன்று; உருபுமயக்கம். பெருமானது திருவடிகளின் சூட்டும் பூமாலைபோன்ற பாமாலை யென்க; (“அடிகுட்டலாகுமந்தாமம், ” “செய்யசுடராழியானடிக்கேசுட்டினென்சொன்மாலை,”

“கற்றினம்மேய்த்த கழலிணைக்கீழ்-உற்ற, திருமாலை பாடுஞ்சீர்” என்றார் பெரியாரும்.)
 வாள் - ஒளி; உரிச்சொல். அரவிந்தம் - தாமரை; வடசொல்; அதில் வாழ்பவள், அரவிந்தை; அதன்மேல், மார் -பலர்பால்விசுதி. இம்மை - இப்பிறப்பு, மறுமை - இறந்தபின்வரும் நிலை. மாமணவாளர் -ஸ்ரிய:பதி. மா, பதம் - வடசொற்கள். “தேனாகமலத்திருமாமகள்கொழுநன், தானேவைகுந்தந்தரும்” என்றபடி பிராட்டியின் புருஷகாரபலத்தாலே பெருமான் தனதுஉலகத்தைத் தந்தருள்வனென்பது தோன்ற, ‘மாமணவாளர்தம்பதம்வாய்த்திடும்’ என்றார். மணவாளர் என்றது - மூன்றடியிலும், உயர்வுப்பன்மை, ஒருபெயரின் ஒருபகுதியைக்கொண்டு அப்பெயர்முழுதையுங் குறிப்பதொரு மரபுபற்றி, அழகியமணவாளதாசரை ‘மணவாளர்’ என்றார்; இதனை வடநூலார் ‘நாமமைகதே₃ஸே நாமக்₃ரஹணம்’ என்பர். இரண்டாமடியில், தம்-சாரியை. வாய்த்திடும், இடு-தேற்றமுணர்த்தும் துணைவினை.

‘மணவாளர்’ என ஆக்கியோன் பெயரும், ‘யமகவந்தாதி’ என நூற்பெயரும், ‘கோயிலில் வந்த அந்த மணவாளர் பொற்றிருப்பாதாம்புயங்கட்கு மாலையெனச்சூடும்’ என நுதலியபொருளும், ‘மணவாளரவிந்தைமார்நோக்கவிம்மை மறுமையில் மாமணவாளர்தம்பதம் வாய்த்திடும்’ எனப் பயனும் பெறப்பட்டன. ‘ஆக்கியோன் பெயரேவழியேயெல்லை, நூற்பெயர்யாப்பேநுதலியபொருளே,கேட்போர் பயனோடா யெண்பொருளும், வாய்ப்பக்காட்டல் பாயிரத்தியல்பே’ என்ற சிறப்புப்பாயிரத்திலக் கணத்தில் மற்றவை குறிப்பிக்கப்படுவன உய்த்துணர்ந்துகொள்க.

இக்கவி, பிறன்கூறியது; அபியுக்தரிலொருவர்செய்ததென்பர் இது; வைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்தில் ‘தனியன்’ எனப்படும்; (நூலுள் அடங்காது தனியே பாயிரமாய் நின்றல் பற்றியது, அப்பெயர்; ‘அன்’ விசுதி - உயர்வுப்பொருளது.)

காப்பு

காப்பு - காத்தல்; அது, இங்கு காக்கின்ற கடவுளின் விஷயமான வணக்கத்தைக் குறிக்கும்; ஆகவே, கவி தமக்குநேரிடத்தக்க இடையூறுகளை நீக்கித் தமது எண்ணத்தை முடிக்கவல்ல தலைமைப்பொருளின் விஷயமாகச் செய்யுந் தோத்திர மென்பது கருத்து.

(விஷ்வக்ஸேநரும், பஞ்சாயுதமும்)

- க. ஓராழிவெய்யவன் சூழலகேழுவந்தேத்தரங்கர்
 காராழிவண்ணப்பெருமாளந்தாதிக்குக்காப்புரைக்கிற்
 சீராழியங்கையிற்பொற்பிரம்பேந்தியசேனையர்கோன்
 கூராழிசங்கந்திருக்கதைநாந்தகங்கோதண்டமே.

(இதன்பொருள்) ஓர்ஆழி - ஒற்றைச்சக்கரங்கோத்த தேரையுடைய, வெய்யவன் - சூரியனால், சூழ் -சூழ்ந்துவரப்பெற்ற, உலகுஏழ் - ஏழுதீவுகளாகவுள்ள பூமியிலிருக்கிற சனங்கள், உவந்துஏத்து - மனமகிழ்ந்து துதிக்கப்பெற்ற, அரங்கர் - திருவரங்கமென்னுந் பூர்ஸைஸேஸத₃யாபாத்ரம்- ஜூன் 2010

திருப்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கின்றவரும், கார் ஆழி வண்ணம் பெருமாள் – கரியகடல் போன்ற திருநிறமுடைய நம்பெருமானாகிய எம்பெருமான் விஷயமாக (யான்பாடுகிற) அந்தாதிக்கு – அந்தாதியென்னும் பிரபந்தம் இடையூறின்றி இனிதுநிறைவேறுதற்கு, காப்பு-பாதுகாவலாகும் பொருள்கள், உரைக்கின் – (இன்னவையென்று) சொல்லு மிடத்து, சீர் ஆழி அம் கையில் பொன்பிரம்பு ஏந்திய சேனையர்கோன் – சிறந்தமோதிரத் தை யணிந்த அழகிய கையிற் பொன்மயமான பிரம்பை (செங்கோலை)த்தரித்த சேனைமுதலியாரும், கூர் ஆழி சங்கம் திரு கதை நாந்தகம் கோதண்டமே – கூரிய சக்கரமும் சங்கமும் அழகிய கதையும் வாளும் வில்லுமாகிய (திருமாலின்) பஞ்சாயுதங்களும்; (எ-று)

“சிறைப்பறவை புறங்காப்பச் சேனையர்கோன் பணிகேட்ப, நறைப்படலைத் துழாய்மார்பினுயிறுபோன்மணிவிளங்க, அரியதானவர்க்கடிந்த ஐம்படையும் புடைதயங்க, ... ஆயிரவாய்ப்பாம்பணைமேலறிதுயிலினிதிமாந்தோய்”, “கோலார்ந்தநெடுஞ்சார்ங்கம் கூணர்சங்கம் கொலையாழி கொடுந்தண்டு கொற்றவொள் வாள், காலார்ந்தகதிக்கருடனென்னும் வென்றிக் கடும்பறவை யிவையனைத்தும் புறஞ்சூழ்காப்பச், சேலார்ந்தநெடுங்கழனிசோலை சூழ்ந்த திருவரங்கத் தரவணையிற் பள்ளிகொள்ளும், மாலோன்” என்றபடி எம்பெருமானது திருவுள்ளக்கருத்தின்படி அவனுக்குக் குற்றேவல்செய்யும் பரிசனங்களும் எப்பொழுதும் அவனருகில் விடாது நின்று அவனது திருமேனிக்குப் பாதுகாவல்செய்பவருமான ஸ்ரீசேனைமுதலியாரும், திவ்வியபஞ்சாயுதமூர்த்திகளுமே, அப்பெருமானது தோத்திரமாகத் தாம்செய்யும் அந்தாதிக்கு நேரும் இடையூறுகளை நீக்கிப் பாதுகாப்ப ரென்று கொண்டு அவர்களை இவ்வந்தாதிக்குக் காப்பு என்றார்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவசமயத்தவரான இந்நூலாசிரியராற் கூறப்பட்ட இக்காப்புச்செய்யுள் அந்தஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவினதுதொண்டர்கட்குத்தலைவரான சேனைமுதலியாரையும், அத்திருமாலின் ஐம்படையையுங் குறித்ததாதலால், வழிபடுகடவுள்வணக்கம் ஏற்புடைக்கடவுள்வணக்கம் என்ற வகையிரண்டில் வழிபடுகடவுள்வணக்கமாம். அடுத்த நான்குசெய்யுள்களும் இவ்வாறே. தம்மது மதத்துக்குரிய கடவுளை வணங்குதலேயன்றி அக்கடவுளினடியார்களை வணங்குதலும் வழிபடுகடவுள் வணக்கத்தின்பாற்படுமென அறிக.

சேனையர்கோன் – பரமபதத்திலுள்ள நித்தியமுக்தர்களின் திரளுக்கும் மற்றவுல கங்களிலுள்ள திருமாலடியார்கட்கும் தலைவராதலாற்சேனைமுதலியாரென்றும் சேனைத் தலைவரென்றும் சொல்லப்படுகிற விஷ்வக்ஸேநர். தம்மைச் சரணமடைந்தவர் தொடங்குந் தொழில்கட்குவரும் விக்கினங்களை (இடையூறுகளை)ப்போக்குதலாலும், தம்மையடையாது அகங்கரித்தவர்கட்கு விக்கினங்களை ஆக்குதலாலும் விக்நேசவ ரென்று பெயர்பெற்றவரான விநாயகர் இவரது அம்சத்தைச் சிறிதுபெற்றவரேயாதலால், இவரை முதற்காப்பாகக் கொள்ளுதல் சாலும்.

நம்பிமூத்தபிரான் இல்லாதபோதுகளிலே “இந்த அடிக்கழிவுக்கே ஒண்ணுது” என்று நியமிக்கைக்காகத் தாமும் அங்கே சென்று அவர்கள் “எங்களது” என்ன; இவன் “உங்களது அன்று” என்ன; அவர்கள் “எங்களது” என்றவார்த்தையை அநுகரித்துத் தாமும் எங்களதென்று வாங்கி அவர்கள் கையிலே கொடுத்து அடிக்கழிவு பரிஹரிக்கலாமிறே.

ஆனால் இவர் அவர்கள் திரளிலேசென்றால் அவர்கள் குத்ஸியார்களோ? நம்பிமூத்தபிரானைப் பொறுத்தார்களாகிலும் இவரைப்பொறுப்பார்களோ வென்னில்; பொறுப்பார்கள். ஸ்ரீவேத்யவ்யாஸ ப₄க₃வானைக் கண்டு நீரிலே குதித்த பெண்கள் ஸ்ரீஸுக₃புரஹ்மரிஷியைக் கண்டபின்பு கரையிலே ஏறித்தங்களைப் பேணாமல் எதிராநின்றார்களிறே. அந்த ருஷியும் இவரும் க்ருஷ்ணக்ரீடையிறே கொண்டாடுவது. அவ்வளவல்லவிறே இவருடைய அவக₃ஹநம். சேற்றுக்கும் புழுதிக்கும் பூர்வப₄வியில் வாங்நியதியுங்கூட அறியாதவிறே இவர்.

அன்றிக்கே “எங்கள் பூம்பட்டு” என்று தாமும் அவர்களிலே ஒருவராய் நின்று அவன் கன்றமை {பா-குன்றமை}நோக்கி அவனை உளனாக்கிப் பரிய வேண்டி அவன் க்ரீடையிலே ஒருப்பட்டு “எங்கள்பூம்பட்டு” என்கிறராகவு மாம். அவனோடே எல்லாமுறையையும் உண்டிறே இவர்க்கும். “சென்றால் குடையாம்”(முதல் திருவ 52) “யத₃ய யத₃ஹி கௌஸல்யா” (ரா.அ.12-68) “த₃ஸஸ்க₂” (ஸ்தோ.ரத்.61) இத்யாதி₃ - நின்ற நின்றநிலைகளிலே பரிகையிறே உள்ளது. அரட்டு-தீம்பாதல்; ப₃லமாதல். “அந்நாள் அவனைமாளப்புரட்டி, இந்நாள் எங்கள் பூம்பட்டுக்கொண்டவரட்டன்” ( ) என்று, அவர்கள் “எங்கள்” என்ற பாசுரமும் தம்பேரூகையாலே அநுகரிக்கிறார்; யுகேயுகேஸம்ப₄வாமி (கீதை) ப்படியேயாகவுமாம்.(4)

“கேஸேஷ்வாக்ருஷ்ய விகுளத்கிரீடமவநீதலே - ஸ கம்ஸம் பாதயாமாஸ தஸ்யோபரி பபாத ச” என்கிறபடியே அபி₄ஷேகத்தைத் தட்டிப்பொகட்டு, மயிரைப் பிடித்திழுத்து கீழே பூமியிலே விழத்தள்ளி, அவன்மேலே குதித்து “கஞ்சன் குஞ்சி பிடித்தடித்த” (பெரிய திரு.3-10-3) என்கிறபடியே மயிரைத் தூக்கிப்பிடித்து, நிலத்திலே இட்டுப் புரட்டி. (அந்நாளித்யாதி₃) பனிநீராட்டின வந்நாளிலே எங்களுடைய அழகிய பட்டுக்களை வாரிக்கொண்ட தீம்பனுவன். (அரட்டு) தீம்பு; மிடுக்காகவுமாம். வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். (4)

சேப்பூண்டசாடுசிதறித் திருடிநெய்க்

காப்பூண்டு நந்தன்மனைவி கடைதாம்பால்

சோப்பூண்டுதுள்ளித் துடிக்கத்துடிக்கவன்

ரூப்பூண்டானப்பூச்சிகாட்டுகின்றனம்மனையப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். (5)

அவ.- அஞ்சாம்பாட்டு. (சேப்பூண்டித்யாதி₃) மாதாவாலே கட்டுண்டவன் அப்பூச்சி காட்டுகின்றனென்கிறார்.

ஸ்வா.- கொடிச்சேக்களைப் பூட்டினாலும் சேக்களால் சலிப்பிக்க வொண்ணாத சாட்டின்கீழேயிறே பிள்ளையை வளர்த்திப்போச்சுது. முஹூர்த்த விஸேஷந்தான் ப்ரதிகூலித்துக் கிட்டினால் முடியும் வேளையாகையாலே கட்டுக் குலைந்து சி₂ந்தி₃பி₄ந்தி₃யாய்ப் போயிற்றிறே. சலிப்பிக்கவொண்ணாத மாத்ரமே யன்றிக்கே நிலைமரத்திலே சேர்ந்தாப்போலேயிருக்கிற பெரியசாடு, தளிர்முறையும் திருவடிகளை முலைவரவு தாழ்த்துச்சீறி நிமிர்த்த வளவிலே சி₂ந்தி₃பி₄ந்தி₃யாய்ப் போயிற்றிறே.

(திருவடியித்யாதி₃) “ஊரில் நெய்களவு போகாநின்றது” என்று பலரும் வந்து யஸோதை₃க்கு முறைப்பட்டபடியாலே “இப்பிள்ளையையோ நீங்கள் இதெல்லாம் சொல்லுகிறது, நீங்கள் கண்டிகோளாகில் இவன் கழுத்திலே கட்டிக்கொண்டு வாருங்கோள்” என்று இவள் போரவெறுத்து, “நீங்களுமெல்லாம் இவனையொக்கும் பிள்ளைகளைப் பெற்று வளர்க்கிறிகோளிறே” என்று

வ்யா.- அஞ்சாம்பாட்டு. (சேப்பூண்டித்யாதி₃) “வன்பாரச்சகடம்” (பெரிய திரு. 3-1-2) என்கிறபடியே எருதுகள் பூண்டுவலிக்கப்பட்ட அதிப₄ாரமான சகடம். அஸுராவேஸத்தாலே நலிவதாக ஊர்ந்து மேலிட்டு வர, இவன் முலைவரவு தாழ்த்துச்சீறி நிமிர்த்த திருவடிகளாலே அததை உருக்குலையும்படி உதைத்து. (திருடியித்யாதி₃) நெய்க்காசைப்பட்டுக் களவுகண்டு த்₃ரவ்யமுடையவர்கள் கையிலே அகப்பட்டுக் கட்டுண்டு. (நந்தன்மனைவி யித்யாதி₃) “என் பிள்ளையைக் களவேற்றுதே, உண்டாகில் கண்டியோடே கண்டுபிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு வாருங்கோள்” என்று முன்பே சொல்லிவைக்கையாலே, தாயாரான தன்முன்னே அவர்கள் கட்டோடே கொண்டுவர,

அரு.- அஞ்சாம்பாட்டு. (சேஇத்யாதி₃) சேக்களைப் பூண்கைக்கு ப்ரமாண பூர்வகமாக ஹேதுவை யருளிச்செய்துகொண்டு ஸப்₃த₃ார்த்த₂ம் (வன்பாரவித்யாதி₃). (வலிக்கப்பட்ட) இழுக்கப்பட்ட. “சிதறி” என்றதுக்கு-குலையும் என்றபடி. உதைத்தென்றருளிச் செய்வதற்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (அஸுரேத்யாதி₃).

“நெய்க்காசைப்பட்டுத் திருடி ஆப்புண்டு” என்றத்₄யாஹார பூர்வகமந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி யர்த்த₂மருளுகிறார் (நெய்க்கித்யாதி₃). மேலே யஸோதையாலே கட்டுண்டபடி சொல்லுகையாலே (த்₃ரவ்யமுடையவர்கள் கையிலே) என்றது - ப்ரத₄ாநன நந்த₃னுடைய பிள்ளையை ஊரார் கட்டிக்கொண்டு வரக்கூடுமோ வென்கிற ஸங்கையைப் பரிஹரியாநின்ற கொண்டு, யஸோதை₃ அடிக்கைக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (என்பிள்ளையித்யாதி₃). அவர்களே கட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கத்தானும் அடிக்கவேணுமோவென்ன வருளுகிறார் (நந்தனித்யாதி₃). “மனைவி” க்₃ருஹிணீ. யஸோதை₃ என்னுதே “நந்தன்மனைவி” என்றத்தால்

இவள் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டுப்போய் ஒற்றியிருந்து, இவன் நெய்க்காசைப்பட்டுக் களவிலே வந்தமுதுசெய்கிற வளவிலே கண்டுபிடித்து, இவர்கள் இடைச்சிகளாகையாலே யசோதை₃ சொல்லிவிட்ட வார்த்தையின் கருத்தறியாமல், ராஜபுத்ரனென்றும் மதியாமல் இவனைப் பாத்ரத்தோடேகட்டி “கள்ளனைக் கண்டோம்” என்று ஊரிலே வார்த்தையாக்கி, இவனாலே புண்பட்ட பெண்கள் பண்ணினபு₄ய்த்தாலே “இவன் முகத்திலே விழிக்கப்பெற்றோம்” என்னும்படி தெருவிலே கொண்டுவந்து யசோதைக்குக் காட்டினவளவிலும் இவள் இவர்கள்முன்னே இவனை ஒரு கடைத்தாம்பை எடுத்து “நந்த₃ன் மனைவி பிள்ளைவளர்த்தபடிஎன்” என்று கோபியா துள்ளித் துடிக்கத்துடிக்க அவர்கள் காணவடித்து, உரலோடே கட்டி “உங்கள் தமப்பனார் காணும்படி, அவர் வருமளவும் பதையாமலிரு” என்ன, இருந்தவன் அங்கேயிராமல் இங்கே யிருந்து அப்பூச்சி காட்டுகின்றான். ஆப்பூண்கை-கட்டுண்கை. ‘நெய்திருடினதுக்கு ஆப்பூண்டு’ என்று பத₃ாந்வயம். (5)

நந்த₃ன்மனைவி, பிள்ளை பெற்று வளர்த்தபடி அழகிதாயிருந்தது” என்று தன்னைத்தானே மோதிக்கொண்டு, அவர்கள் முன்பே தன்னழற்றியெல்லாம் தோற்றும்படி, கடை கயிற்றாலே அடிக்கையாலே துள்ளித் துடிக்கத் துடிக்க அடியுண்டு. (அன்றித்யாதி₃) அடித்தவளவன்றிக்கே, ஓரிடத்தில் போகாதபடி அவள் பிடித்துக்கட்ட அப்போது கட்டுண்டிருந்தவன் இன்று அப்பூச்சி காட்டுகின்றான். “சோப்புண்டு, ஆப்புண்டு” என்கிறவை நீட்டிச் சொல்லிக்கிடக்கிறது. (5)

செப்பிளமென்முலைத் தேவகிநங்கைக்குச்

சொப்படத்தோன்றித் தொறுப்பாடியோம்வைத்த

துப்பமும்பாலும் தயிரும்விழுங்கிய

அப்பன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றனம்மனை யப்பூச்சி காட்டுகின்றான். (6)

வ்யா.- ஆறும்பாட்டு. (செப்பித்யாதி₃) செப்புப்போலேயிருக்கிற ஸந்நிவேஸத்தை யுடைத்தாய், இளகிப்பதித்து ம்ருதுவாயிருக்கிற முலைகளையுடையளாய், ஆத்மகுண

சலிப்பு ப₂லிதமென்று திருவுள்ளம். “நந்தன் மனைவியினுடைய கடைகிற தாம்பால் துள்ளித் துடிக்கத் துடிக்க சோப்புண்டு” என்று அந்வயம் கண்டுகொள்வது. “அன்று” என்றதுக்கரு குணமாக “இன்று” என்று அத₄யாஹரித்தருளுகிறார் (இன்றப்பூச்சியித்யாதி₃). “சோப்பு” - அடி. “ஆப்பு” ப₃ந்த₄ம். “ஊண்டு” என்று உகாரம் நீட்டிக்கிடக்கிறதென்றபடி. (5)

அரு.- ஆறும்பாட்டு. (செப்பிளவித்யாதி₃) “செப்பிளமென்முலைநங்கையான தேவகி” என்றந்வயித்து அர்த்த₂ம் (செப்புப்போலேயித்யாதி₃). நாயிகா நாயக ப்ரகரணமல்லாமையாலே “செப்பிளமென்முலை” என்றதுக்கு ப்ரயோஜநமென்னென்ன பூர்ஸைஸேஸத்யாபாந்ரம்- ஜூன் 2010

அவ.- ஆறும்பாட்டு. (செப்பித்யாதி₃) ஸர்வரக்ஷகனாவன் வந்தப்பூச்சி காட்டுகின்றனென்கிறார்.

ஸ்வா.- இப்போது இவள் முலையை வர்ணிக்கிறது அவன் அமுது செய்த முலையாகையாலே. “செப்பு” என்று உபமாநமாக்கி முதுமுலைப்பாலில் வீர்யமில்லாமையாலே பிள்ளைக்கு த₄ரகாதி₃களாகவேணுமென்று “இளமுலை” என்கிறார். அவன் முலைபிடித்தமுது செய்தபோது நைந்து குழைந்திருக்கையாலே “மென்முலை” என்கிறார். (தேவகிநங்கைக்கு) “ஒழுகுபேரெழில்” (பெரு.திரு7-7) என்று முலைகொடுக்கப்பெறாமல் இழவுபடாநிற்கச்செய்தேயும் “எல்லாம் தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றாளே” (பெரு.திரு7-5) என்று, அவள்பேறு தன்பேறாக அநுஸந்தி₄க்கவல்ல கு₃ணபூர்த்தியாலே “தேவகி நங்கை” என்கிறாராதல். “தேவகிநங்கைக்குச் சொப்படத்தோன்றி” என்கை

பூர்ணையான தே₃வகிப்பிராட்டிக்கு. இப்போது இவளுடைய முலைகளை வர்ணிக்கிறது— க்ருஷ்ணன் பிடித்து அமுதுசெய்கைக்கு யோக்யமான முலைகளென்று தோற்றுகைக்காக. கம்ஸபீ₄தியாலே அவனை ஸ்த₂லாந்தரத்திலே போகவிட்டவித்தனையிறே உள்ளது. (நங்கை) என்கிற மேல்வினைவதறியவல்ல அறிவும், பிள்ளையை அவஸ்த₂நாகு₃ணமாக நோக்கவல்லப்ரமமும், பரஸம்ருத்தி₄பரதையும்முதலானகு₃ணங்கையுடையவளாகையாலே.

(சொப்படத்தோன்றி) நன்றாகத்தோன்றி. அதாவது – “ஸர்வேஸ்வரனைப் பிள்ளையாகப்பெறவேணும்” என்று நோன்புநோற்றதுக்கீடாக “ஜாதோஸி தே₃வதே₃வேஸு ஸங்க₂சக்ரகு₃த₄ர” (வி.பு.5-3-10) என்கிறபடியே ஸர்வேஸ்வரத்வ சிஹ்நங்களான தி₃வ்யாயுத₄ங்களோடே வந்து பிறந்து “ஸப₂லம் தே₃வி ஸஞ்ஜாதம் ஜாதோஹம் யத்தவோத₃ராத்” (வி.பு.5-3-14) என்று அவளுடைய அபேக்ஷிதஸம்வித₄நம் பண்ணுகை. “பிறந்து” என்னுதே “தோன்றி” என்றது “தே₃வகீபூர்வஸந்த₄யாயாம் ஆவிர்பூ₄தம்” (வி.பு.5-3-2) என்கிறபடியே க₃ர்ப்ப₄வாஸாதி₃ தே₃ஷமற ஆவிர்ப்ப₄வித்தமையைப்பற்ற. “நைஷ க₃ர்ப்ப₄த்வமாபேதே₃ ந யோந்யாமவஸத்ப்ர₄” (ப₄ார.ஸப₄.62-35) என்னக்கடவதிறே.

வருளுகிறார் (இப்போதித்யாதி₃). ஆனால் அவள் முலையை க்ருஷ்ணனுண்டானே? இல்லையே; யோக்யமானபடி என்னென்ன வருளுகிறார் (கம்ஸேத்யாதி₃). நங்கை ஸப்₃த₃விவக்ஷிதமான கு₃ணங்களேதென்ன வருளுகிறார் (நங்கையித்யாதி₃).

(ஈடாக) என்றதுக்கு , (அவளுடைய அபேக்ஷித ஸம்வித₄நம் பண்ணுகை) என்றத் தோடந்வயம். (ஸப₂லம்தே₃வி) என்றதுக்கு - பூர்வார்த்த₄ம் “ஸ்துதோஹம் யத்தவ்யா பூர்வம் புத்ரார்த்த₂ந்யா தத₃யதே” என்று (க₃ர்ப்ப₄வாஸாதி₃ தே₃ஷமற) என்றதுக்கு ஸப்₃த₃: ஸ்பஷ்டமான ப்ரமாணமருளுகிறார் (நைஷித்யாதி₃).

யாலே அவன் அவதரிக்கிறபோது ஸர்வஸ்மாத்த்பரத்வம் தோன்ற நாலுதிருத்தோள்களோடும் தி₃வ்யாயுத₄ங்களோடும் அவதரிக்கக்கண்டு “நாயன்தே! நாங்கள் கம்ஸன் கோபுர நிழல்கீழே இருக்கிறோம்” ‘பூ₄ஸூரர், ருஷிகள், தே₃வர்கள்’ என்கிற ஸப்₃த₃மும் கூடப்பொறாதவன் உம்மை இப்படிக்காணில் விடான். அறுவரிலும் எழுவராவாரிலும் காட்டில் ‘எப்போதோ’ என்று கறுவிப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். இந்தவடிவையும் உபஸம்ஹரித்து, ப்ராப்தமான குழந்தை வடிவையும், என்னருகுகிடவாமல் ஏதேனுமொருப்ரகாரங்களினாலே மறைத்தருள வேணும்” என்று இவள் ப்ரார்த்தி₂த்தபடியாலே, இத்தையும் பிறந்தநாளையும் விகல்பித்து மறைத்ததை தம்பேறுக்கி மங்குளாஸாஸநத்திலே கூட்டிக்கொண்டு “நங்கை” என்கிறாராதல்.

(சொப்பட) நன்றாக. தன்படிகளொன்றும் நமுவாமல் தோன்றி என்றபடி. “ஆதியஞ்சோதியருவை” (திருவாய் 3-5-5) மாத்ருவசந பரிபாலநார்த்த₂மாக விநே மறைத்துப் போந்ததும். (தொறுப்பாடி) தொறு -பசு, தொறுவர் - இடையரும், இடைச்சிகளும், பாடி - அவர்களுர். “தொறுப்பாடியோம்” என்றது - நாங்கள் என்றபடி. நெய்யும் பாலும் தயிரும் விழுங்கிய அப்பன் - உபகாரகன். “இப்படி விழுங்கி வாழ்வித்தவன்” என்று கோபமாமகவுமாம். (6)

அவ.- ஏழாம்பாட்டு. கோளரியான மிடுக்குத்தோன்ற அப்பூச்சி

(தொறுப்பாடியோம்) (தொறு) பசு. தொறுவர் - ஆயர். (தொறுப்பாடியோம்) என்றது - ஆய்ப்பாடியிலுள்ளோமான நாங்களென்றபடி. (வைத்த) சேமித்துவைத்த. (துப்பமித்யாதி₃) துப்பம் - நெய். நெய்யையும் பாலையும் தயிரையும் அமுதுசெய்த. எல்லாவற்றையும்சொல்லி, “விழுங்கின” என்கையாலே “துப்பமும் பாலும்” என்கிற விடத்தில் துஞ்சிய நெய்யும், காய்ந்த பாலும் விவக்ஷிதம். அன்றிக்கே, “விழுங்கிய” என்கிறவிது - அமுதுசெய்கிறதுக்குப் பர்யாயமான சொல்லாய், த்₃ரவ்யாநுகு₃ணமாகக் கொள்ளவுமாம். (அப்பன்) உபகாரகன். இவ்வோத்₃ரவ்யங்களை விரும்பி அமுதுசெய்த உபகாரந்தன்னைச் சொல்லுகிறது. (வந்தப்பூச்சி காட்டுகின்றான்). (6)

தத்துக்கொண்டாள்கொலோ தானேபெற்றாள்கொலோ
சித்தமனையாளசோதை யிளஞ்சிங்கம்
கொத்தார்கருங்குழற் கோபாலகோளி
அத்தன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்ற னம்மனே யப்பூச்சி காட்டுகின்றான். (7)

“தொறு” என்று லக்ஷணயா ஆயரைச்சொல்லிற்றென்று, முக்யார்த்த₂ கத₂நமுகே₂ந ஸப்₃த₃ார்த்த₂மருளுகிறார் (தொறுவித்யாதி₃). (துஞ்சிய நெய்) க₄நீ₄பூ₄தமான நெய். (காய்ந்தபால்) திரட்டுப்பால். (6)

காட்டுகின்றனென்கிறார்.

ஸ்வா.- (தத்தித்யாதி₃) ‘‘அசோதை இளஞ்சிங்கம்’’ என்னு, இவள் ‘‘தூத்தஸ்வீகாரம் செய்யக்கண்டிலோம். (தானே பெற்றாள்கொலோ) இவள் பெறுகிறபோது இவளைப்பார்த்துப் பேணிக்கொண்டிருந்த நாமெல்லாம் இவள் பெறக்கண்டிலோம். அயர்த்துறங்கிவிட்டோம். இவள்தான் ‘‘நான்பெற்றேன்’’ என்று சொல்லக்கேட்டோமித்தனையிறே. தூத்தஸ்வீகாரம் முன்னாகவும், ஓளரஸம் பின்னாகவும் இவர்கள்சொன்ன வடைவை வேதப்பயன் கொள்ள வல்ல (2-2-8) இவர் அங்கீகரிக்கையாலும், ஓளரஸம்முன்னவடைவே த₄ர்மஸாஸ்த்ராதி₃ ப்ரவர்த்தகர் அங்கீகரிக்கையாலும் இரண்டும் உத்யே₃ஸ்யமாக வேண்டிவரிலும், அது இதிலே சேருமத்தனைபோக்கி, இது அதில் சேர்க்கை போர அரிதிறே.

அரிதானபடி யென்னென்னில்; அவர்கள் இத்தை முஹூர்த்த விஸேஷதே₃ஷத்தாலே அந்யபரமாக்குகையாலும், இதில் அத்தே₃ஷங்கள் ஒன்றுமில்லாமையாலும், பித்ராதி₃களால் வந்த தே₃ஷமொழிய க₃ர்ப₄த₄நத்தில் கேவல மோஹஜாதத்வபரிஹாரம் ஓளரஸனுக்கும் வேண்டுகையாலும், ஸங்கர ஜாதத்வாதி₃கள் த₄ரிக்க வேண்டுகையாலும், உக்த லக்ஷணத்திலே இவை பரிஹரியாதபோது இந்த மாதாபிதாக்களுக்கும் இந்த வாஸநையாலே அநாசாரதூ₃ராசாரங்கள்மேலும் ப்ரவ்ருத்தமாகாமல் அநுதபித்து ப்ராயஸ்சித்தம் பண்ண வேண்டுகையாலும், அல்லாதபோது அநுப₄வவிநாஸ்யமாகையும் கூட அரிதாகையாலும், இன்னமும் இவன் ஜாதனவளவில் ஸாஸ்த்ரஸித்₃த₄மான ஸ்நேஹமொழிய அத்யந்தப்ராவண்யம் நடக்கக்கூடுமிறே.

ஓளரஸபுத்ரனான விவனுக்குமுண்டோ தே₃ஷமென்னில்; ‘‘ஆத்மாவை புத்ரநாமாஸி’’ (மந்த்ர ப்ரஸநம்) என்கிற ந்யாயத்தாலே உபாத₃ந தே₃ஷமுண்டாம். அத்தாலே ருசிவாஸநைகளுண்டாம். அந்த ருசிவாஸநைகள் உபாத₃நம் தொடங்கி வருகையாலே இவை உத்தரபாக₃ ஸம்ஸ்கார விஸேஷங்களாலும் ஸத்ஸஹவாஸ விஸேஷங்களாலும் நீக்கும் போதும் அரிதாயிறே இருப்பது. ஆனால் அந்த உபாத₃நதே₃ஷம் இங்குக்கூடாதோ வென்னில்; உபாத₃நம் கூடும். தத்யு₃தமான தே₃ஷம் ஜாதகர்ம ஸங்கல்பம் வேறிடுகையாலே கூடாது. ஆனாலும் ஸ்வீகரிக்கிறவனுடைய தே₃ஷங்களும் கூடாதோ புத்ரனுக்கென்னில்; கூடும். அது கூடினாலும் முன்புசொன்ன ஸம்ஸ்கார ஸஹவாஸங்களாலே நீக்கி மங்குளாஸாஸநத்திலே ‘‘வாழாள்’’ என்று இவர் மூட்டும்போது அருமைபட்டிராது. ஆகையால் ஒன்றுக்கொன்று அத்தனைவாசியுண்டு.

இந்த வாசிகள் தானென்? “பு₃ந்து₄ந் ஸகீ₂ந் கு₃ருந்” (விஹகே₃ந்₃ர ஸம்.22) என்றும், “பிதரம் மாதரம் த₃ரரந்” என்றும் நீக்கும் காலத்து இந்தத் தாரதம்யம் தான் ஜீவிக் கையாகாதி₃றே. புத்ரன் முன்னாகச்சொல்ல வேண்டிற்று, புத்ரன் உண்டாய், பிதா உண்டாக வேண்டுகையாலே. ஆனால் “பிதரம் மாதரம்” என்னும்போதும் “இன்னுடைய பிதா மாதா” என்னவேணுமி₃றே. இவற்றினுடைய அநாத₃ரம் தோன்றும்படியி₃றே “பிதரம் மாதரம்” என்றருளிச் செய்ததும். ஆகையி₃றே ஒளரஸத்துக்கு முன்னே த₃த்தஸ்வீகாரத்தை

வ்யா.- ஏழாம்பாட்டு. (தத்தித்யாதி₃) ‘த₃த்த புத்ரனாக வளர்த்துக்கொண்டாளோ. அன்றியே, தானே மெய் நொந்து பெற்றாளோ? அதாவது – “அசோதை இளஞ்சிங்கம்” என்ன; இவள் த₃த்தஸ்வீகாரம் செய்யக்கண்டிலோம்; இவள் பெறுகிறபோது இவளைப் பார்த்துப் பேணிக்கொண்டிருந்த நாமெல்லாம், இவள் பெறக்கண்டிலோம்; அயர்த்துறங்கிவிட்டோமே; இவள் தான் “நான் பெற்றேன்” என்று சொல்லக்கேட்டோ மித்தனையி₃றே. “த₃த₃ர₃ஸ ச ப்ரபு₃த₃த₃ ஸா யஸோத₃ ஜாதமாத்மஜம்” (வி.பு.5-3-22) என்கிறபடியே, அவளும் பெற்று மோஹித்துக்கிடந்து உணர்ந்த பின்பி₃றே இவனைக் கண்டது. “இப்படிதான் சொல்லுகிறது அதிலோகமான இவனுடைய ரூபகு₃ண சேஷ்டிதங்களைக்கண்டால், “இவள்பிள்ளை” என்று சொல்லப்போகாதபடியிருக்கையாலே. அவள்தானும் “இம்மாயம் வல்ல பிள்ளைநம்பி யுன்னை யென்மகனே யென்பர் நின்றார்” (பெரிய திரு. 3-1-3) என்று இவனுடைய அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களைக்

அரு.- ஏழாம்பாட்டு. (தத்தித்யாதி₃) பு₃ந்து₄க்கள் அறியாமல் தத்துக்கொள்ளுகையும், பெறுகையும் கூடாமையாலே, இவர்கள் இப்படி ஸம்ஸயிக்கக்கூடுமோவென்ன அத்தை உபபாதி₃க்கிறார் (அதாவதித்யாதி₃). (இளம்சிங்கமென்ன) என்றது – இளம் சிங்கமென்கைக் கென்றபடி. த₃த்தஸ்வீகாரம் காணாமெக்கும், பெறக்காணாமெக்கும் ஹேதுவை யருளிச் செய்கிறார் (அயர்த்துறங்கிவிட்டோம்) என்று. (அயர்த்து) பேணிக்கொண்டிருக்கை தவிர்ந்து. நீங்கள் இவ்விரண்டும் அறிந்திலிகோளாகில் “அசோதையிளங்சிங்கம்” என்கைக்கு அடியேதென்ன வருளுகிறார் (இவனித்யாதி₃) (கேட்டோமித்தனையி₃றே) என்றவநந்தரம் “என்று தாங்கள் உறங்குகையாலே ஸம்ஸயிக்கிறார்களென்றபடி” என்று கூட்டுவது. யஸோதை₃ “பெற்றோம்” என்றால், அத்தைக்கொண்டே நிஸ்சயிக்கலாகாதோவென்ன, அவளும் மோஹிக்கையாலே மெய்க்கொள்ளப்போகாதென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அதுக்கு ப்ரமாணத்தையும் காட்டிக்கொண்டு, அந்த ப்ரமாணர்த்த₂த்தையும் அருளிச்செய்கிறார் (த₃த₃ர்ஸேத்யாதி₃). தத்துக்கொண்டதும்- தானே பெற்றதும் தாங்கள் காணாவிட்டால், அசோதை வார்த்தையும் மேல்கொள்ளாதே ஸம்ஸயிக்கைக்கு நித₃நமென்னென்கிற ஸங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (இப்படிதானித்யாதி₃). இப்படி அதிமாநுஷசேஷ்டிதத்தைக் கண்டு ஸம்ஸயித்தவர்களுண்டோவென்ன வருளுகிறார் (அவள் தானுமித்யாதி₃). “தாய்க்கே இப்படியானால் இவர்களுக்குச் சொல்லவேண்டாவி₃றே” என்று இவ்வாக்யத்துக்குத்

அங்கீகரித்ததும். இவைதானெல்லாமென்? தான்பெற்றாளென்னுமது அறியாதவளும் பெற்றாளாக ப₄வித்து அத்யந்த ஸ்நேஹ ப₃ஹுமாநங்கள் பண்ணாநின்றால், ஸ்வீகரித்தவர்களுக்கும் பெற்றவர்களுக்கும் அஜ்ஞாநத் தாலே வருகிற ஸ்நேஹதாரதம்ய ப₃ஹுமாநம் சொல்லவேணுமோ?

(சித்தமித்யாதி₃) பிள்ளையுடையநினைவே தனக்குநினைவாய், அஞ்சவுரப் பாதே ஆண்டவிட்டிருக்கையாலே “அசோதை இளம்சிங்கம்” என்கிறது. தத்துக்கொள்ளுதல்; தானே பெறுதல் செய்தாளாகில், இப்படி ஸிம்ஹக்கன்று போல் வேண்டிற்றுச்செய்யவிடுமோ?

(கொத்தார்கருங்குழல்) திருவாய்ப்பாடியில் பெண்கள் பலரும் ஓரொரு கொத்தாகச்சூட்டுகையாலே. கருங்குழல் - பூங்கொத்து. மாறாமல் செல்லு மிறே. (கோபாலகோளரி) தாய்க்கடங்காதானே ஊர்க்கு அடங்கப்புகுகிறான்.

கண்டால், நீ என்னுடைய பிள்ளையாகக்கூடாது, நடுநின்றவர்கள் உன்னை என்னுடைய பிள்ளை என்றே சொல்லா நின்றார்கள் என்னும்படியாயிறேயிருப்பது.

(சித்தமித்யாதி₃) தீம்புகண்டாலும் நியமியாதே, தன்நெஞ்சுக்கு ஒத்துநடக்கும் யசோதைப்பிராட்டியுடைய பிள்ளையாய், ப₃லஸிம்ஹம்போலே அவளுக்கு அடங்காதே திரிகிறவன். நியமித்தாளாகிலும் “அங்ஙனும் தீமைகள் செய்வார்களோ நம்பீ ஆயர்மட மக்களை” (பெரிய திரு.10-8-11) என்று இவன் தீம்பிலே கைவளரும்படியாகவாய்த்து நியமித்தது. “அஞ்சவுரப்பாளசோதை ஆண்டவிட்டிருக்கும்” (நாச்.திரு.3-9) என்னக்கடவதிறே. க₃ர்வத்தாலும் அநபி₄ப₄வநீயதையாலும் “இளஞ்சிங்கம்” என்கிறது.

(கொத்தாரித்யாதி₃) உகந்தார் உகந்தபடி சூட்டினபூங்கொத்துக்களாலே நிறைந்திருப்பதாய், “அஞ்ஜநபுஞ்ஜ ஸ்யாமகுந்தளம்” (வரத₃.ஸ்த.23) என்கிறபடியே இருண்டிருப்பதான திருக்குழலையுடையனாய், கோபாலர் கீழடங்காமல், மிடுக்கையுடைத்தான ஸிம்ஹம்போலே செருக்கி மேனாணித்திருக்குமவன்.

தாத்தர்யம். எடுத்த பாசுரத்துக்கர்த்த₂ம் (இவனுடைய வித்யாதி₃).

(தன்நெஞ்சுக்குஒத்து) என்றது - க்ருஷ்ணன் நெஞ்சுக்கு அநுருபமாயென்றபடி. இவன் நெஞ்சுக்கு அவன் ஒத்திருக்கும்படியை உபபாதி₃க்கிரார் (நியமித்தாளாகிலுமித்யாதி₃). தீம்பிலே கைவளருகையாவது - தெ₃ளஷ்ட்யத்திலே மிகவும் மூளுகையென்றபடி. இவன் நெஞ்சுக்கு ஒத்திருக்குமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணந்தரம் (அஞ்சலித்யாதி₃). “உரப்பாள்” , அதட்டாள். “ஆண்ட” ஸ்வேச்ச₂ாஸஞ்சாரம்பண்ணும்படி. “விட்டிட்டு” என்றது - முழுச் சொல். ப₃லஸிம்ஹம்போலே அடங்காமைக்கு ஹேதுக்களை யருளுகிரார் (க₃ர்வத்தாலு மித்யாதி₃).

அப்பூச்சி காட்டும்போது பூங்கொத்துக்களுக்கு ப்ரஸக்தியேதென்ன வருளுகிரார் (உகந்தாரித்யாதி₃). (செருக்கி) க₃ர்வித்து. (மேனாணித்திருக்கும்) அநபி₄ப₄வநீயனாயிருக்கும்.

செய்யாமல் நஞ்ஜீயர் ஐந்தாறு நாழிகை 'திருக்கோட்டியூர் நம்பி உகந்த பாசரமன்றே விது' என்று இப்பாட்டைப் போரக் கொண்டாடினாராம்.

பாகவதாபசாரம் பொருமை

பொய்கையாழ்வார் தமது திருவந்தாதியில் 'வரத்தால்' என்று தொடங்கும் 90ஆவது பாசரத்தில் எம்பெருமானே நோக்கி 'ஹே எம்பெருமானே! இரணியன் உனது திருவடிகளைத் தனது தலையால் வணங்காமல் இருந்தற்காகவா நீ அவனது உடலைக் கிழித்தாய்' என்றெரு கேள்வி கேட்டார். இரணியன் தன்னை வணங்கவில்லை என்பதற்காக எம்பெருமான் அவனை முடிக்க வில்லை. பரமபாகவதான ப்ரஹ்லாதாழ்வானிடத்திலே அபசாரப்பட்டான் என்பதற்காகவே எம்பெருமான் அவனை முடித்திட்டான். பொய்கையாழ்வாருடைய ப்ரஹ்லாதாழ்வரது ஸமாதாந்ததை ஆழ்வான் தமது வரதராஜஸ்தவத்திலே (68)

யத₃பராத₄ஸஹஸ்ரமஜஸ்ரம் த்வயி
ஸரண்ய ஹிரண்ய உபாவஹத்
வரத தேந சிரம் த்வமவிக்ரிய:
விக்ருதிமர்ப்ப₄கநிர்₄ஜநாத₃க₃:||
என்று தெரிவித்துள்ளார். எம்பெருமான், தன்னிடத்திலே ஒருவன் எத்தனை அபசாரப்பட்டாலும் அதனைப் பொருட்படுத்த மாட்டான்.

இரணியன் தனக்கு எண்ணற்ற தீங்குகள் புரிந்தபோதிலும் அதனால் விகாரமடையாதிருந்த எம்பெருமான், குழந்தையான ப்ரஹ்லாதனை நலிவதைப் பொறுக்காமல் ந்ருஸிம்ஹனாகத் தோன்றி அவனை நிரஸித்தான். இதனாலேயே 'ஈஸ்வரன் அவதரித்துப்பண்ணின ஆனைத் தொழில்கள் எல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொருமை யென்று ஜீயரருளிச்செய்வார்'

என்கிறது ஸ்ரீவசநபூஷணம். ந்ருஸிம்ஹா வதாரத்திலிருந்து எம்பெருமான் பாகவதாபசாரத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ள மாட்டான் என்பதும், நாம் ஒருபோதும் பாகவதர்கள் திறத்தில் அபசாரப்படக்கூடாது என்பதும் அறியலாகிறது. ஒருவேளை அபசாரப்பட்டாலும் எவரிடத்தில் அபசாரப்படநேர்ந்ததோ அவ்வடியவரிடத்திலும் எம்பெருமானிடத்திலும் அபராதக்ஷாமணம் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும். ந்ருஸிம்ஹன் தோன்றியபோது ப்ரஹ்லாதன் இரணியனை நோக்கி 'வன்தொழில் ஆழி வேந்தை வணங்குதி; வணங்கவே உன் புன் தொழில் பொறுக்கும்' (கம்பராமாயணம்- இரணியவதைப்படலம்) என்று கூறுகிறான். "இப்பொழுதாவது நீ எம்பெருமானே வணங்கினாயேயானால், அவன் உனது பிழைகளைப் பொறுப்பன்' என்கிறான். ஆதலால் நாம் அடியார்களிடம் ஒருவேளை அபசாரப்படநேர்ந்தால் எம்பெருமானே வணங்கி, அவனிடத்திலே அபராதங்களுக்குக் க்ஷாமணம் கேட்க வேண்டும் என்று அறியலாகிறது.

ஆசார்யாக்ரேஸரர்களான பெரிய நம்பிகளும் கூரத்தாழ்வானும் திருக்கண்களையிழக்கக் காரணமானவனும், விஷ்ணு கோயில்களை இடித்துவந்தவனும் பெயர் சொல்லத்தகாதவனுமான சோழவரசன் மாண்டபின்னர் அவனது புதல்வன் அரசனானான். அவ்வரசன் தன் தந்தை கோயில் மதிள்களை இடித்ததைக்கேட்டு "என் தமப்பன் என்னகார்யம் செய்தான்? மதிளை இடித்துவிட்டால் அதனால் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயம் அழிந்து விடுமா? ஸ்ரீராமாயணம், திருவாய்மொழி என்கிற இரண்டு மஹாப்ரபந்தங்கள் இருக்கும்போது ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தை யாரால் அழிக்க முடியும்?" என்றனும்.

இவ்வரலாற்றுச் செய்தியிலிருந்து

திருவாய்மொழிதான் நம் தர்ஸநத்தை ரக்ஷிப்பது என்று நாம் உணரவேண்டும்.

எம்பெருமான் உகந்து எழுந்தருளியுள்ள விடங்களை ஒருசேரப் பேசும் பட்டர் – “வடத₃லதே₃வகீ ஜட₂ர வேத₃ஸிர: ஸட₂கோப வா₃க₃வபுஷீ” என்று ஆலிலை, தேவகிபிராட்டியின் திருவயிறு, வேதாந்தங்கள், பெரியபிராட்டியாரின் திருமுலைத்தடம் ஆகியவற்றோடு நம்மாழ்வாரின் அருளிச்செயலாகிய திருவாய்மொழியையும் சேர்த்து அருளிச்செய்ததை நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். எப்படி “ஸ்ருதிஸிரஸி விதீ₃ப்தே” என்று எம்பெருமான் வேதாந்தங்களில் மிகவிளங்குகிறானோ அதுபோல் ஆழ்வார்கள் அருளிச்செயல்களிலும் அவன் ஒளிவிஞ்சித் திகழ்கிறான். அவ்வேத வேதாந்தங்களை விட எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளைத் தெளிவாக தெரிவிப்பவை ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களாகும். வேதாந்தங்களில் தெளிவு ஏற்படாத விஷயங்களில் நாம் ஆழ்வார்களின் பாசுரங் கொண்டு தெளிவு பெறலாம் என்பதனை தேஸிகன் “செய்யதமிழ் மாலைகள் நாம் தெளியவோதித் தெளியாத மறை நிலங்கள் தெளிகின்றோமே” என்றார். அவ்வாழ்வார்களது அருளிச்செயல்களைவிட மிகுந்த தெளிவை ஏற்படுத்துபவை எம்பெருமானார் முதலான பூர்வாசார்களின் க்ரந்தங்களேயாகும். அதனாலேயே யதீந்த்ரமததீபிகாகாரர் வேதத்தை ப்ரமாணமென்றும், ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயலை ப்ரமாணதரமென்றும், பூர்வாசார்ய க்ரந்தங்களை ப்ரமாணதமங்கள் என்றும் அருளிச்செய்தார்.

ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களும், பூர்வாசார்ய க்ரந்தங்களுமே நம் தர்ஸநத்திற்கு வலிமை சேர்ப்பவை. ஆதலால் அவற்றை பேணிப்பாதுகாப்பதே நமது தலையாய கடமை என்பதை

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அனைவரும் மறத்தல் கூடாது.

ஆசிரியர்.

கிடைக்கப்பெற்றோம்

1. கூரேஸஸுப்ரபாதம் – குறுந்தகடு.

(ப்ரபத்தி, மங்களம் ஆகியவற்றுடன்)

இயற்றியவர் –ஸ்ரீ.உ.வே. வேதவ்யாஸ ரங்கபட்டர்ஸ்வாமி.

பாடியவர்: குமாரி ஹரிப்பியா

வெளியீட்டாளர்: ஸ்ரீ.உ.வே. பராஸர அழகிய சிங்கபட்டர்ஸ்வாமி, தெற்குஉத்திரவீதி, ஸ்ரீரங்கம், திருச்சி 6. தொலைபேசி: 0431 2431109

விலை. ரூபாய். 75/-

கூரத்தாழ்வானுடைய ஆயிரமாண்டு உதஸவத்தையொட்டி கூரத்தில் சின்ன ஸ்ரீமந்நாராயணஜீயர் ஸ்வாமியின் திருக்கரங்களால் முதல் குறுந்தகடு வெளியிடப்பெற்றது. அன்பர்கள் பெற்றுப் பயன் பெறலாம்.

திருமலையில்ஜீயர்ஸ்வாமிகளின் பட்டாபிஷேகம்

1970முதல் 1981 வரை திருமலை பெரியஜீயர் மடத்தில் அத்யாபகராகவும், 1981 முதல் 2004 வரை சீனிவாசமங்காபுரம் கல்யாணவேங்கடேஸ்வரப்பெருமாள் ஸந்நிதியில் அத்யாபகராகவும் இருந்து, 2004 மே முதல்தேதியன்று திருமலை சின்ன ஜீயராகப் பட்டம் ஏற்றுக்கொண்ட ஸ்வாமி கடந்த ஏப்ரல் 1, 2010 அன்று திருமலை பெரியகேள்விஅப்பன் ராமாநுஜஜீயராகப் பட்டம் ஏற்றுக்கொண்டார்.

திருக்குறுங்குடி ஸ்ரீ.உ.வே. ஸ்ரீநிவாஸன்ஸ்வாமி திருமலை சின்னஜீயராக 22-4-2010 அன்று பட்டாபிஷேகம் கண்டருளினார். ஷே ஜீயர்ஸ்வாமிகளின் திருவடிகளுக்குப் பல்லாண்டுபாடி ஸத்தை பெறுகிறோம்.